

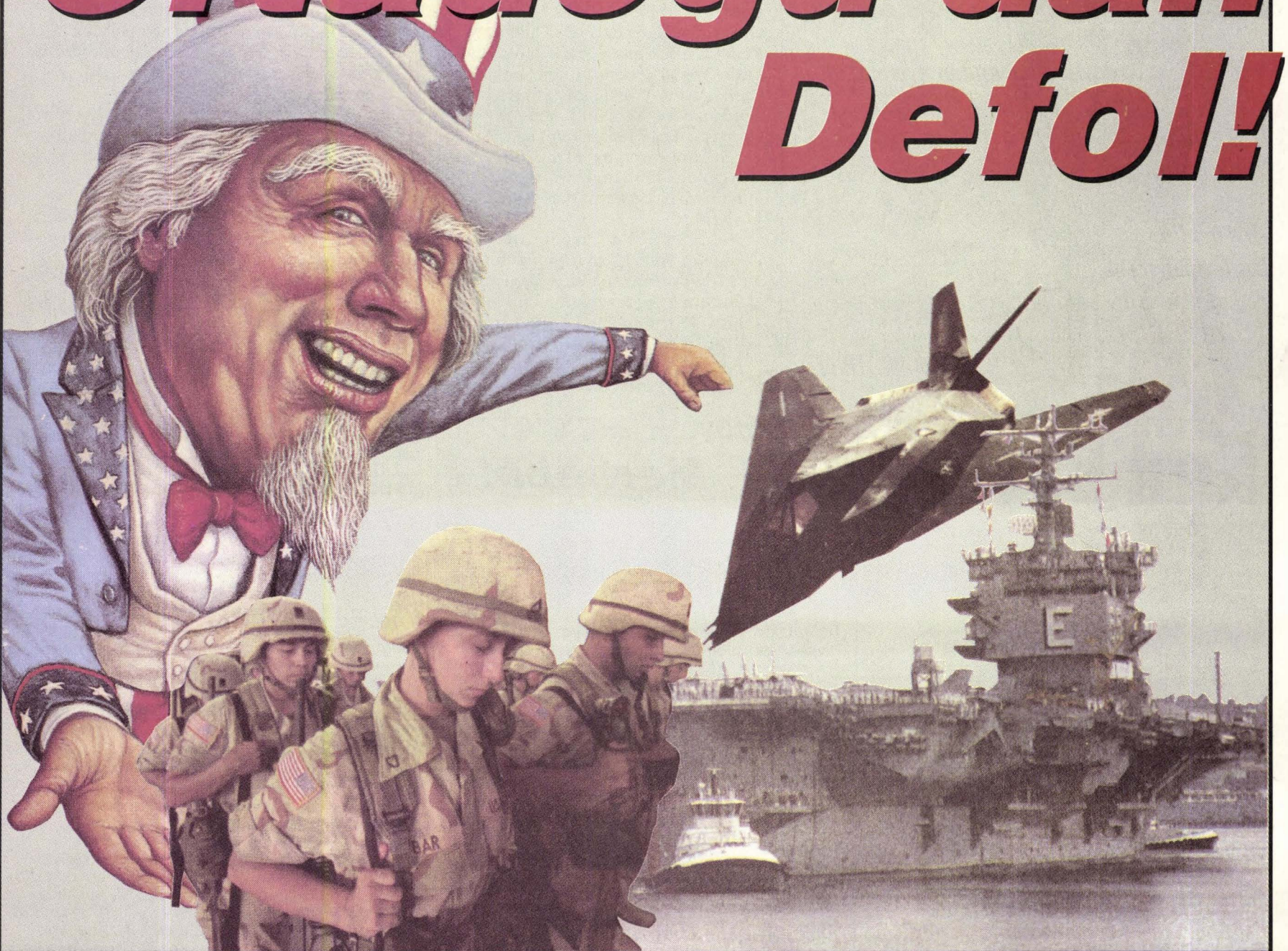
Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete

21 Eylül '96, Sayı:13 Fiyatı: 50 000 TL. (KDV d.)

**Kürt Halkı Emperyalizme ve
işbirlikçi ihanete karşı
devrimci savaşı yükseltmelidir**

***Emperyalizm
Ortadoğu'dan
Defol!***

Düzgün-ZENGİN Aramızda!

*Hoş geldin!
Kesilmiş bir kol gibi
omuz başımızdaydı boşluğun...*

*Hoş geldin!
Ayrılık uzun sürdü.
Özledik.
Gözledik...*

*Hoş geldin!
Biz
buraktığın gibiyiz.
Ustalaştık biraz daha
taşı kırmakta,
dostu düşmandan ayırmakta...*

*Hoş geldin.
Yerin hazır.*

*Hoş geldin.
Dinleyip diyecek çok.
Fakat uzun söze vaktimiz yok.
YÜRÜYELİM...*

N. Hikmet

14 Ağustos 1996 günü İzmir'de misafir olarak kaldığı ev basılan ve kendisinden günlerce haber alınamayan Düzgün Zengin yoldaş 30 Ağustos tarihinden itibaren yeniden aramızda. Durumu günlerce ilerici basında ve kamuoyunda "Yeni bir kayıp mı?" endişesine yol açan Düzgün Zengin'le ilgili gelişmeler aşağıdaki gibidir.

Düzgün Zengin'in misafir olarak kaldığı ev 14 Ağustos 1996 günü İzmir polisi tarafından basıldı. Evdeki herkes gözaltına alındı ve işkenceli sorguya tabi tutuldu. Operasyon İzmir'de olduğu ve gözaltına alınan insanlar İzmir'de ikamet ettikleri halde, Kocaeli polisine devredildiler. Bunun tek nedeni Düzgün Zengin olabilirdi. Zira Kocaeli Emniyeti'ne bağlı Gebze polisi Düzgün Zengin'i öldürmek kastıyla aramaktaydı. Oysa gerek İzmir polisi gerekse Kocaeli polisi Düzgün Zengin'in gözaltına alınmaları arasında bulunmadığını söylüyor, operasyon esnasında son anda firar ettiğini belirtiyordu.

Düzgün Zengin'in kaldığı ev basılmıştı. Beraber kaldığı insanlar gözaltındaydı ve Düzgün Zengin'in arandığı kentte gönderilmişlerdi. Fakat Düzgün Zengin ortada yoktu. Bugüne kadar onlarca insanı gözaltında katlederek kaybettiren polisin açıklamaları ise her türlü kuşkuyla davet edecek nitelikteydi. Polis Düzgün Zengin'in son anda firar ettiğini bildiriyordu. Operasyonun sıraladığımız özellikleri ve polisin kuşku verici açıklamaları "Yeni bir kayıp mı?" endişesine haklı olarak yol açtı. Aradan geçen günlere rağmen Düzgün Zengin'den herhangi bir haberin alınamaması bu endişeleri daha da güçlendirdi.

Fakat 30 Ağustos'tan itibaren Düzgün Zengin'in yoldaşlarıyla yeniden ilişkiye geçmesi durumu açıklığa kavuşturdu. Yoldaşımız operasyondan bir raslantı sonucu kurtulmuştu. Polisin kendisini intikamcı bir kinle ve öldürmek üzere

aradığını bildiği için de özel bir hassasiyetle hareket etmiş, kayıp sanıldığı günlerde izini kaybettirmek uğraşı içinde olmuştur.

İlerici kamuoyunun "Yeni bir kayıp mı?" endişesini ve buna ilişkin girişimleri günlük ilerici basından öğrenince de yoldaşlarıyla bağ kurmak için özel bir gayret sarfetmiş fakat bu ancak 30 Ağustos günü gerçekleşebilmiştir. Yoldaşımızın güvenliği için gerekli tedbirleri almak üzere gerekli zamanı kazanmak kaygısıyla örgütümüzün bu açıklaması bilinçli olarak bir süre geciktirilmiştir. Bununla birlikte, bahsi geçen 30 Ağustos tarihinden itibaren de kayıp iddiası bir daha tekrarlanmamıştır. Faşist rejimin resmi cinayet şebekelerinin Düzgün Zengin olayının bu seyrini bugüne kadar sayısız olayla kanıtlanmış kendi kanlı icraatlarını örtmenin bir malzemesi olarak kullanamamaları için bu hususun kamuoyunca bilinmesi önem taşımaktadır.

Düzgün Zengin yoldaşın bulunmuş olması elbette sevindiricidir. Fakat sorun bitmiş değildir. Gebze polisi mahalli basında Düzgün Zengin'i "tetikçi" ilan etmiş ve kaldığı evden gözaltına alınan insanlara da açık açık, "Onu bulduğumuz yerde derhal öldüreceğiz" demiştir. Bu, yoldaşımızın yaşamının açık bir tehdit altında olduğunun bir ifadesidir.

Düzgün Zengin'in başına gelecek herhangi bir olaydan faşist rejim, onun polis yaftası taşıyan cinayet şebekeleri sorumlu olacaktırlar.

İlerici basına ve kamuoyuna Düzgün Zengin olayında gösterdiği hassasiyetten dolayı teşekkür ediyor, faşist devlet terörüne, onun yaygın bir biçimi olan yargısız infazlara ve gözaltında kaybetmelere karşı bu hassasiyetini ve mücadelesini güçlendirerek sürdürmeye çağırıyoruz.

EKİM

Yurtdışı Temsilciliği
5 Eylül 1996

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete
Sayı:13(15) • ISSN 1300-8250 • Fiyatı:50 000 TL. (KDV. dahil)
EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti.
Sahibi ve Y. İşl. Md: Gonca Dönmezer

Yönetim Yeri:
Laleli Cd. Çim Apt. No: 52, Kat: 5,
Aksaray/İSTANBUL
Tel-Fax: 0 (212) 638 28 83

Baskı:
SERLER Matbaacılık
İSTANBUL

Hacı Halil Mah. 1219. Sok. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No:33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

853. Sok. Bilen İşhanı No:27/604, Konak/İZMİR
Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sk. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5 Sıhhiye/ANKARA
Tel-Fax 0 (312) 229 40 19

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı, Vakıf İşhanı Kat:3 No:306
ADANA, Tel: 0 (322) 351 36 84

Alemdar Cd. Erdoğanlar İşhanı. No: 4 Kat: 6
ZONGULDAK, Tel: 0 (372) 252 25 92

Kızıl Bayrak ın

Merhaba!

Geçtiğimiz sayıdan bu yana bir dizi olumlu gelişme yaşadık. Bunların en önemlisi hiç şüphesiz genç komünist savaşı Düzgün Zengin'in sıcak mücadelede olduğunun haberinin gelmesiydi. EKİM Yurtdışı Temsilciliği tarafından yapılan açıklama, yoldaşımızın düşman saldırısından kurtulduğunu ve güvenliğinde olduğunu belirtiyor. Yeni bir gözaltında kayıp endişesi yaşadığımız bir dönemin ardından gelen bu açıklama bir kez daha düzene karşı illegal ihtilalci örgütlenmenin önemini gösterdi. Düşmanın saldırılarını ancak bu tarz bir konumlanma ve bu konumlanışın gerektirdiği reflekslerle bertaraf etmek mümkündür.

Aynı süreçte yaşadığımız diğer bir sevindirici gelişme ise; *Kızıl Bayrak* çalışmaları sırasında tutsak mücadelede olduğumuz tekrar sıcak mücadeleye dönüşleri oldu. Ankara büromuzda çalışan ve cezaevi direnişleri sırasında tutuklanan Erol Malçok ve Adana büro çalışanlarımız Mahir Kayır ve Gülsen Üstün yapılan ilk duruşmaları sonucunda serbest kaldılar. Çalışmalarımız onlarla tekrar güç kazandı.

Geçtiğimiz sayıda duyurusu ve çağırısını yaptığımız Zonguldak büro açılışımız da gerçekleşti. Komünist açık alan çalışmasının bu önemli adımında dostlarımız bizi yalnız

birakmadılar. Coşkulu geçen açılışımız etkili bir Zonguldak faaliyetinin başlangıcı oldu.

Bu olumlu gelişmelerin yanı sıra sermaye devletinin bize karşı saldırılarını da devam etti. Gazetemizin toplatılmasının yanı sıra bir dizi gözaltı yaşadık. Hyatt işçilerinin basın açıklamasında Gönül Saygınar, Carrefour işçilerinin oturma eyleminden Cüneyt Tişkaya, Küçükçekmece Belediye işçilerinin basın açıklaması sırasında Özcan Rey gözaltına alındılar. Ayrıca Adana büro çalışanımız Mahir Kayır cezaevinden çıktıktan iki gün sonra merkez büro çalışanımız Safer Korkmaz'la birlikte tekrar gözaltına alındı. Çoğunlukla işçi eylemlikleri esnasında yaşanan bu gözaltılar çalışmalarımızın kapsamını ve düşmanın yönelimini göstermesi açısından önemlidir.

İşçi sınıfının ideolojisi Marksizim-Leninizmden aldığımız güç, ortaya koyduğumuz iddia ve gösterdiğimiz cürret meyvalarını vermektedir. Siyaset sahnesinde örgütlü bir güç olarak var olmaya başladığımız günden bu yana biriktirdiğimiz deneyimler ve elde ettiğimiz mevziler iddiamızın hiç de boş olmadığını gösterdi. Elbetteki hala ciddi bir takım eksiklikler ve yetersizlikler yaşıyoruz. Henüz tüm gövdemizle birlikte sınıfın içine oturabilmiş değiliz. Ancak bu iddia ve güce sahibiz. Eksiklik ve yetersizliklerimizi kısa sürede kapatacağız ve partiyi kazanacağız!

**Yeni Ekimler İçin İleri
İşçi Sınıfı Savaşacak Sosyalizm Kazanacak!**

Kürt Halkı Emperyalizme ve işbirlikçi ihanete karşı devrimci savaşı yükseltmelidir

Emperyalizm Ortadoğu'dan Defol!

Ortadoğu'dan yine kan ve barut kokuları yükseliyor. Bölgenin 4 komşu sömürgeci ülkesi tarafından ulusal kölelik altında tutulan kardeş Kürt halkına emperyalizm ve işbirlikçi egemenler bir kez daha ölüm kusuyor.

Güney Kürdistan'da ABD emperyalizminin icazeti altında kurulan "bağımsız Kürt federe devleti"nde yaşanan ve tüm Ortadoğu ülkelerini içine alan gelişmeler ilk bakışta içinden çıkılmaz bir karmaşıklıkla yansıyor. Oysa gerek işbirlikçi Kürt örgütleri KDP ile YNK arasında sürüp giden çıkar çatışmalarında, gerek bölge burjuvazilerinin nüfuz alanlarını genişletmek doğrultusundaki arayışlarında, gerekse de bölgenin esas hakimi olan ABD emperyalizminin güç gösterilerinde yeni bir şey yoktur.

Emperyalizmin jandarması ABD Ortadoğu'nun zengin yeraltı kaynakları (petrol) ve geçiş yolları üzerindeki denetimini güçlendirmek ve genişletmek için yıllardan bu yana bölgede militarist bir terör gücü olarak bulunuyor. Sömürgeci kölelik altında inleyen kardeş Kürt halkının ulusal kurtuluş umudunu sömüren YNK ve KDP gibi feodal-aşiretçi örgütler ise sırtlarını emperyalizme dayayarak varlık haklarını koruyabiliyorlar. Başından itibaren kendi haklarını boyunduruk altında tutan sömürgeci devletlerle işbirliği içerisinde oldukları. Aralarındaki çatışmalar emperyalizmin bölge üzerindeki denetimini kolaylaştıran ve güçlendiren bir zemin oluşturmaktadır. Bölge ülkelerin, YNK ve KDP gibi işbirlikçi örgütlerin kendi aralarında ve emperyalizmle olan çatışmalarına bakıp da aldanmamalıdır. Gerek emperyalizmin, gerek sömürgeci bölge ülkelerinin, gerekse de işbirlikçi örgütlerin kaygıları temelde ortaklır. 4 Ortadoğu ülkesi tarafından ulusal kölelik altında tutulan Kürt halkının devrimci bir önderlik altında birleşmesinden, sömürgecilik zincirlerini kırmasından ve böylece bölgedeki gerici-emperyalist egemenlik ilişkilerine güçlü bir darbe vurmasından korkuyorlar. Kuzey Kürdistan'da özgürlük ateşini tutuşturan ve sömürgeciliğe karşı devrimci mücadeleyi yükselten PKK'nin varlığı onların en büyük kabusudur. PKK'nin tasfiyesi veya onun bir değişik biçimi olan ehlileştirilmesi için tüm bu güçler elele vermiştir. Başta Kürt halkına karşı sömürgeci kirli bir savaş yürüten Türkiye burjuvazisi, hepsi de emperyalist güçlerin sustalı maymunları olan bölge ülkelerinin

ve işbirlikçi Kürt örgütlerinin kendi aralarındaki çıkar çatışmaları ancak bu çerçevede bir anlam kazanmaktadır. Ve kardeş halkları birbirine kırdırtmaktan, emperyalizmin egemenliğini pekiştiren bir istikrarsızlık ve kaos ortamı yaratmaktan başkaca da bir sonuç üretmemektedir.

Bölgenin gerçek hakimi olan emperyalizmin başta kardeş Kürt halkı olmak üzere bölge halklarının en büyük düşmanıdır. Süren savaşlarda ve çatışmalarda tek çıkarı olan yine emperyalizm ve onun uşakları, işbirlikçileridir. Her vesileyle (3-4 Eylül saldırısı ABD emperyalizminin Güney Kürdistan'a olan 7. saldırısıdır) Kuzey Irak'a askeri müdahale düzenleyen ABD gerçekte tüm bölge ülkelerini tehdit etmektedir. Körfez Savaşı'ndan bu yana Kuzey Irak'a sıklaştırdığı saldırılarla dünya kamuoyuna "çıkarlarımın sözkonusu olan her yerde, sözümün dışında çıktığı her an saldırabilirim!" kanlı mesajını iletmeye çalışmaktadır. Bölgeye muazzam bir askeri güç konuşlandıran ABD bu aynı yöntemle Ortadoğu'daki emperyalist hegemonyasını militarist varlığı ile meşrulaştırmaya çalışmaktadır.

Son gelişmeler bir kez daha kardeş Kürt halkı için emperyalizmin icazeti altında bir kurtuluşun mümkün olmayacağını göstermiştir. Emperyalist boyunduruğu hedeflemeden, sömürgeci ülke iktidarlarına karşı devrimci savaşı yükseltmeden ulusal özgürlük de sağlanamayacaktır. Kardeş Kürt halkının müttefikleri emperyalist güçler ve işbirlikçileri olamazlar. Aksine ulusal kurtuluş mücadelesi dostunu-düşmanını iyi belirlemelidir. Kardeş halklar ve komşu ülkelerin proletaryası sömürgeci ülke burjuvazilerine ve emperyalizme karşı devrimci mücadelede bulunmalıdır.

Kürdistan'ın diğer bölgelerinden farklı olarak Türkiye Kürdistanı'nda ulusal kurtuluş mücadelesi devrimci bir mecrada yürümektedir. Bu olgu bu mücadelenin devrimci önderliğini yürüten PKK'ye, Türkiye proletaryasına ve Türkiye devrimci hareketine özel bir sorumluluk yüklemektedir. Ortadoğu'daki emperyalist boyunduruğa, emperyalizmin uşağı sömürgeci Türk burjuvazisine ve işbirlikçi ihanete karşı devrimci mücadele yükseltilmelidir!

Yaşasın Halkların Kardeşliği!
ABD Ortadoğu'dan Kanlı Ellerini Çek!
Sömürgeci Kirli Savaşa Son!

Emperyalizmin Ortadoğu Hükümranlılığı

Ortadoğu iktisadi ve siyasi açıdan bugün dünyanın en stratejik bölgelerinden biri, denilebilir ki birincisidir. Öteki faktörler bir yana, Ortadoğu bugün dünya rezervlerinin üçte ikisini barındıran bir petrol bölgesidir. Petrol ise bugün hala kapitalist dünya ekonomisinin en stratejik ihtiyaç maddesidir. Ortadoğu'daki her gelişme ve çatışmanın geniş yankılar yaratması, büyük önem kazanan bir uluslararası soruna dönüşmesi bundandır. Aynı şekilde, dünya kapitalizminin patronu ve emperyalist sistemin jandarması ABD'nin onyıllardır Ortadoğu'yu "yaşamsal çıkar" alanı olarak ilan etmesi de bundandır.

ABD bunun için bölgede kendine bağlı siyonist, faşist, gerici ve şeriatçı rejimlerden oluşan bir işbirlikçi ağı oluşturmakla yetinmemiş, kendisi bizzat bölgeye askeri olarak yerleşmiştir. Bugün Ortadoğu'nun bir çok ülkesinde ABD'nin üsleri ve harekete her an hazır askeri kuvvetleri vardır. Bölgeyi kuşatan tüm denizlerde en modern savaş araçlarıyla donatılmış ABD savaş gemileri sürekli seyir halindedir. Bu dolaysız askeri varlık, müdahale, işgal ya da cezalandırma amacına yöneliktir. Körfez Savaşı bunun yakın dönemdeki somut bir uygulaması oldu ve ABD'nin bölge üzerindeki hakimiyetini pekiştirdi. ABD bu savaşı Ortadoğu'nun farklı ülkelerine daha geniş çaplı kalıcı askeri güçler yerleştirmek ve bölgedeki donanmasını takviye etmek için bir fırsat olarak değerlendirdi. Öylesine ki, dünyanın öteki ucundaki ABD, bugün adeta bölgedeki herhangi bir devletinkine eşit askeri güce sahip bir bölge devleti gibidir.

Emperyalizm Ortadoğu'ya devasa bir dolaysız askeri güç yığmakla kalmıyor, yenisıra bölgede görülmemiş bir silahlanmayı da teşvik ediyor. Bugün Ortadoğu, dünyanın yalnızca en önemli petrol bölgesi değil, fakat aynı zamanda en büyük ve en karlı silah pazarıdır da. Emperyalizmin sinsî oyun ve kışkırtmalarının da etkisiyle, bölge devletleri, bölge zenginliklerinin önemli bir kısmını birbirlerine karşı silahlanmak için kullanıyorlar. Ve doğal olarak, emperyalist silah tükelleri de bundan görülmemiş karlar elde ediyorlar.

Bugün Ortadoğu, aynı zamanda, gitgide kızışan bir emperyalist rekabet ve nüfuz mücadeleleri alanıdır. Yakın zamana kadar emperyalist dünyanın jandarması konumunuyla ABD, Ortadoğu'ya tüm emperyalist dünya adına neredeyse tek başına hükmediyordu. Özellikle Sovyetler Birliği ile Doğu Avrupa'daki gelişmelerin ardından bu durum değişmeye başladı. ABD dışındaki başlıca emperyalist odaklar, bölgede kendi dolaysız nüfuz alanlarını oluşturmak ve genişletmek için harekete geçtiler. Bu, bölge üzerindeki emperyalist rekabeti gitgide kızıştırmaktadır. Şimdilik daha çok Avrupalı emperyalistler sahnededir. İran, Irak ve Suriye gibi bazı bölge devletlerinin ABD ile çelişkilerinden yararlanarak, kendilerine dolaysız etki alanı açmaya çalışıyorlar. (Son olaylar benzer çelişkilerden yararlanarak Rusya'nın da devreye girmek istediğini gösteriyor). Aynı şekilde bölgenin en önemli sorunları arasında bulunan Filistin ve Kürdistan gibi sorunlar, bölge gerici devletlerinin kendi aralarındaki çelişkiler ve sürtüşmeler, bu rekabetin malzemesi olarak kullanılmaya çalışılmaktadır. Yakın gelecekte, dünya ölçüsünde emperyalistler arasındaki güç ilişkilerinde yaşanacak değişimlere de bağlı olarak, Ortadoğu üzerinde emperyalist nüfuz mücadeleleri gitgide daha sert biçimler alacaktır. Zira petrol kaynakları üzerinde dolaysız nüfuz sahibi olmak ve dünyanın en geniş ve en karlı silah pazarından gerekli payı almak, emperyalist bir odak olarak sıvrılmanın zorunlu gereklerindendir.

Fakat Ortadoğu yalnızca bir petrol bölgesi ve karlı silah pazarı alanı değil, bunlarla da bağlantılı olarak bugün dünyanın en istikrarsız bölgesi durumundadır. Bu nedenledir ki, emperyalistler bölgeyi yalnızca bir "yaşamsal çıkar" alanı olarak değil, aynı zamanda sistem için tehlike ifade eden bir "istikrarsızlık kuşağı" olarak tanımlıyorlar.

Ortadoğu'yu istikrarsız kılan çelişki ve çatışmaların çok karmaşık nedenleri var. Siyasal, toplumsal, ulusal, dinsel, mezhepsel vb. türden çok değişik nedenlerdir bunlar. Bunlar içerisinde, Filistin ve Kürdistan sorunlarının yanı sıra, bölge halkları arasında yaygın ve derin kökleri olan anti-emperyalizm, anti-amerikan hareketlerin özel bir yeri vardır. Kuşku yok ki, emperyalistler bölgeyi bir "istikrarsızlık kuşağı" olarak ilan ederlerken, bugün hayli yumuşak bir mecraya çektikleri Arap-İsrail çatışması ya da bölgedeki gerici devletler arasında bizzat kışkırtıkları çelişki ve sürtüşmelerden çok, devrimci gelişmelere dayanak olabilecek ve dolayısıyla bölge üzerindeki emperyalist hakimiyeti tehlikeye sokabilecek olan bu ulusal ve toplumsal dinamikleri gözönünde bulundurmaktadırlar.

Ortadoğu'da emperyalizmin hükümranlılığına karşı tehlike oluşturan bu ulusal ve toplumsal dinamiklerin, Türkiye Kürdistanı'ndaki Kürt hareketi dışında, bugün devrimci bir önderlikten ve doğrultudan yoksun olmaları emperyalizm için bir şans ve tersinden bölge devrimi için büyük bir zaafiyetin ifadesidir. Uzun yıllara dayalı bir çok faktör açıkça gösteriyor ki, Ortadoğu'daki devrimci dinamiklerin ve olanakların geleceği, Türkiye ve Kürdistan'daki devrimci süreçlerin gelişme seyri ve geleceğiyle çok yakından bağlantılıdır.

Kızıl Bayrak

12 Eylül 1980'den 3 Eylül 1996'ya: Sıkıyönetim Süreklileştiriliyor! İller İdaresi Yasası Meclisten Geçti

Bu Saldırı Sanadır!

İller İdaresi Yasasındaki değişiklikler sessiz sedasız bir şekilde meclisten geçirildi. Sermaye devletinin sıradan bir yasal düzenlememiş gibi yansıttığı bu düzenlemeler kitle mücadelesine yönelik bir saldırdır.

Değişikliklerin hedefi düzen muhalifi her tür gelişmeyi en sert yöntemlerle ezmektir. Süreklileştirilmiş sıkıyönetim anlamına gelen yasa değişiklikleri burjuva kampın işçi sınıfına en kaba ve pervasız bir saldırdır.

Yasa, kapsamı bakımından hem bugün için aktif mücadele eden unsurların, hem de gelecekte mücadeleye akabilecektir unsurların bastırılmasını öngören bir nitelikte. Devrim ve düzen kampaşmasının bugünkü gerçekliğinde, devrimci öncüyü imha ve hareketi terörle ezme amaçlı bir kapsama sahip. Yerinde infazların, katliamların vb. "yasallaştırılması"; sıkıyönetim, OHAL vb. yetkilerin valilere tanınması güncel önlemlere denk düşüyor. Yıllardır Kürdistan özelinde süren OHAL uygulamaları devrimci mücadelenin yükseldiği her ilde yaygınlaştırılacaktır.

Yasanın en az günceli kapsayan yanı kadar önemli bir diğer yönü geleceğe dönük önlemler paketidir. Mücadele potansiyellerine, sivil örgütlülüklere, demokratik hakların kullanımına açık bir saldırı gizlidir burada. Asıl hedefi ise yükselbilecek militan bir sınıf mücadelesinin önünü almaktır.

Valiler gerektiğinde "grevleri yasaklayabilecek", "sendikaları kapatabilecek", "dernekleri kapatabilecek", "toplantı, gösteri ve yürüyüşleri erteleyip yasaklayabilecek" vb., vb. Bu yetkilerin sermaye iktidarını illerde ikame eden burjuva uşaklarının elinde olduğunu düşündüğümüzde tablo çarpıcı hale gelir. Yani haklarımızı aramak için greve gittiğimizde her an validen bir emir ile karşılaşabiliriz: "vs., vs.... gerekçe ile grevinizin yasaklanmasına" Ya da en doğal örgütlülüklerimiz olan sendikalar için bir emir; "vs., vs..... gerekçesiyle sendikanın kapatılmasına..." vb., vb.

Sınıf mücadelesinin yıllar boyu bize kazandırdığı, miras bıraktığı en doğal haklarımız bu şekilde gaspediliyor. Binlerce sınıf kârdeşimizin kan ve can bedeli mücadele sonucu elde ettikleri bir yasa ile ortadan kaldırılmak isteniyor. Sömürü çarkına uysal bir şekilde boyun eğmemiz emrediliyor. Bunları kabul edeceğimiz?

Her iktidar aygıtı kendi sınıf çıkarları doğrultusunda çalışır. Örgütlenmesini bu doğrultuda gerçekleştirir. Tüm kurumlarını, tüm yasalarını bu ihtiyaca göre şekillendirir. Kendi iktidarını tehdit eden sınıf düşmanlarını etkisiz hale getirmeyi amaçlar. İller İdaresi Yasası kapsamı da bunun bir örneğidir.

Bu yasa değişiklikleri, semayenin sınıfa genel saldırılarının önemli bir parçasıdır. Sermayenin yapısal krize çare olarak gördüğü sınıfa saldırı paketlerinin toplumsal zeminini hazırlamaya yönelik bir düzenlemedir bu. Özelleştirme saldırısı, sosyal güvenlik kurumlarının tasfiyesi, taşeronlaştırmalar, işsizlik, düşük ücret politikaları, örgütsüzleştirme saldırıları vb. tüm hızıyla sürmekte. İller yasasında yapılan değişikliklerle aynı günlere denk düşen yeni saldırılar söz konusu: Zorunlu tasarruf fonunun yağması, hükümetin kayak paketleri vb. Bunlar bütünlüklü olarak ele alındığında İller İdaresi Yasası'nın orta vadede oynayacağı rol açıktır: Sermayenin saldırılarının sınıf içerisinde yarattığı mücadele potansiyellerini dizginlemek. Özellikle yasa kapsamı ile tehdit, gerekirse de yasanın uygulanması yoluyla mücadelelerin boşa çıkarılması.

Bizden istenen ücretli kölelik sınırlarının en uç noktalarıdır artık. Açlık ve sefalet içerisinde, sesimizi çıkarmadan ölüncüye dek kapitalistler için çalışmak. Peki boyun eğecek miyiz?

Bu saldırı emek cephesinedir. Tüm işçi ve emekçilerdir. Bu saldırı sanadır! Saldırıyı karşılamak da senin görevidir. Burjuvazinin yasaları burjuvaziyi bağlar. Nasıl ki grev hakkını grev yaparak kazandıysak, nasıl ki sendikalarımızı önündeki yasal engellere rağmen fiilen kurup yasallaştırdıysak bu yasa da fiilen işlevsizleştirelimiz.

Sıranın bize gelmesini beklemek geç kalmaktır. Grevimiz engellendiğinde, sendikamız kapandığında harekete geçmek yeterli olmayacaktır. Bugünden mücadeleyi yükseltmeliyiz. Sadece Türkiye işçi sınıfı tarihi bile bize bu konuda olumlu ve zengin bir miras bırakmıştır. 15-16 Haziranların, Kavellerin, DGM direnişçilerinin izinden gitmeliyiz. Üretimden gelen gücümüzü harekete geçirdiğimizde, sınıf kimliğimizi ve tavrımızı geliştirdiğimizde sermaye geri çekilecektir. Yeter ki o kârarlılığı gösterelim.

Kaybedecek hiç bir şeyimiz yok. Ancak mücadele ile kazanacaklarımız çok fazla. Bu yasa değişikliğine karşı örgütlenmeli, sokaklara alanlara taşmalıyız. Bize mücadeleyi, sokakları yasak etmeye çalışanlara mücadelemizle sokaklarda yanıt vermeliyiz.

18 Eylül tarihli Demokrasi gazetesinde Ağustos ayı İHD raporu açıklandı. Bu rapor devlet terörünün geçen ayki bilançosudur. Buna göre; faili meçhul cinayet sayısı 2; infaz, işkence sonucu gözetiminde ölüm 21; gözetiminde kayıp iddiası 12.... Liste değişik terör uygulamalarının dökümü ile uzayıp gidiyor.

İHD'nin eline ulaşan bilgiler üzerinden derlediği bu raporun öncekilerden farklı bir önemi var. Çünkü; Ağustos sonunda olağanüstü toplanan TBMM, başta İller İdaresi Yasası olmak üzere, Terörle Mücadele Yasası vb. yasalarda yeni değişiklikleri kabul etti. Rapor, yasa değişikliği öncesi son rapordur. Bu değişikliklerle birlikte devlet terörünün yeni boyutlarını birlikte göreceğiz. Süreklileştirilmiş sıkıyönetim ilanı anlamına gelen yasa değişiklikleri; ilk sonuçlarını kısa sürede vermiştir. İstanbul'da 2, Adana'da 2, Diyarbakır'da 9 infaz...

Ben Devletim, Öldürürüm!

Bu yasa değişiklikleriyle devletin katliamcı çeteleri yeni cinayetleri için bir takım formalitelerden kurtulmuş oldular. Artık polis, "kaçabileceğinden ya da silah kullanabileceğinden şüphe duyduğu" birini "ikaz etmeden" öldürebilme yetkisine sahip. Zaten yıllardır uygulanagelmekte olan bu yöntem şimdi yasal bir çerçeveye sokulmuş oldu. Artık "yargısız infaz" yaşanmayacak. Çünkü bu yasa değişikliğinden sonra yerinde infazlar tamamen "yasal" sayılacak. Böylece polis gerçekleştirdiği infazlar sonrası açılan formalite davalardan, soruşturmalardan kurtulmuş olacak. İnfazlar sonrası olaya çatışma süsü vermek için katlandığı zahmetler de ortadan kalkmış olacak vb.

Bundan daha belirleyici olanı ise; yerinde infazların tüm toplum gözünde meşrulaştırılma çabasıdır.

Yasa değişikliğinin infazlarla ilgili bir işlevi de buradadır. Bir yöntem olarak zaten yıllardır kullanılan infazlar yasa değişiklikleri ve karşı devrimci bir kampanya eşliğinde "terörizmle meşru mücadele yöntemi" olarak gösterilmeye çalışılmaktadır. Böylece devlet bir yandan katil çetelerinin işlerini kolaylaştırırken, bir yandan da infazlara karşı yükselbilecek toplumsal muhalefetin önünü kesmeyi amaçlamaktadır. Zaten uzun süredir devrimcilere yönelik sürdürdükleri "teröristler", "terör örgütleri", "teröristlerle çatışma" vb. eksenli karşı-devrimci kampanyayı yasal olarak desteklemiş oluyorlar.

OHAL Yaygınlaşıyor

İller İdaresi Yasası'nda yapılan değişiklikle, mülki ve askeri idarenin yetkileri olağanüstü genişletiliyor. "Sınır ötesi operasyon", "Olağanüstü Hal İlanı", "sokağa çıkma yasağı" vb. yetkiler valilere ve askeri komutaya veriliyor.

MGK'nin isteği üzerine yapılan bu yasal düzenlemeler süreklileştirilmiş bir sıkıyönetimi tanımlıyor. Değişikliklerin en belirleyici noktalarından biri ise, MGK'nin gerekli gördüğü durumlarda sivil yönetimin devreden tamamen çıkıp askeri komutanın yetkileri almasıdır. MGK'nin direkt denetiminde gerçekleştirilecek olan bu tür durumlarda sıkıyönetim süresini, biçimini ve kapsamını askeri komuta belirleyecek.

Refah-Yol hükümetinin daha kuruluş aşamasından itibaren başını ağrıtan konulardan biri Kürdistan'da uygulanan OHAL oldu. Bilindiği gibi muhalefette iken OHAL uygulamalarının uzatılmasına sürekli karşı çıkan ve kaldırılması için defalarca önerge veren RP, iktidara geldiğinde MGK direktifleri doğrultusunda OHAL'i uzatmıştı. Şimdi ise yine MGK'nin

yönlendirmesi ile OHAL'i yaygınlaştırmak da RP'li hükümete nasip oldu.

OHAL uygulaması uzunca bir süredir tartışmaların odağındaydı. Sömürgeci kirli savaşın yöntemlerinden biri olan OHAL, yıllardır en geniş kitleler gözünde yıprandı. kârdes Kürt halkına karşı girişilen katliamlar, uygulanan zulüm herkes tarafından rahatça izlenebilir bir hal almıştı. Sadece Kürt illerinde sürdürülen bu uygulama toplumsal bilinçte Kürdistan sınırlarını da belirleyen bir hal almış durumdaydı. Bu anlamda İller Yasası'nda yapılan bu değişimler yıpranan OHAL uygulamasının yeniden tahkimini kolaylaştırmış olacak. Kürt illerinde OHAL sözde kaldırılacak, ancak aynı uygulamalar bu kez farklı isimler altında sürecek.

Bunun yanı sıra aynı uygulamalar Kürdistan sınırları dışında da yaygınlaştırılarak genelleştirilmiş olacak. Bu yaygınlaşma ile devrimci mücadelenin ivmelendiği, sınıf hareketinin yükseldiği ya da toplumsal patlamaların yaşandığı bölgelerde OHAL ya da sıkıyönetim ilan edilebilecek. İller İdare Yasasının bu yeni biçimi, hem kitlelere gözdağı verme işlevini görecek, hem de fiilen kitle mücadelesinin önüne en vahşi yöntemleri yasalaştırarak çıkaracak.

Yasa Değişikliği Mücadele ile Kazandığımız Haklara Saldırıdır

İller İdare Yasası'yla valilere tanınan yetkiler arasında toplumsal mücadelenin kazanımlarının gaspedilebilmesi de var. Sınıflar mücadelesinin kanlı seyri içerisinde kazanılmış bir çok demokratik hakkın kullanımı valilerin iki dudağının arasına bırakılmış durumda.

Yasaya göre valiler istedikleri anda, gerekçesini daha sonra yazılı bildirmek üzere grevleri yasaklayabilecek, sendikaları, dernekleri kapatabilecek, toplumsal huzuru bozucu gördüğü kurum ve kuruluşları yasaklayabilecek. Her türlü toplantı, gösteri ve yürüyüşleri iptal edebilecek. Yani kabaca kitle mücadeleye araçlarımız, demokratik mevzilerimiz, örgütlülüklerimiz ve en önemlisi üretimden gelen gücümüzü kulanma hakkımız gaspedilecek.

Sınıf hareketinin onlarca yıllık mirası, can pahasına elde edilmiş olan mevzileri bir anda yok edilebilecek. İşte bu sermaye diktatörlüğünün "demokrasisidir". Kendi iktidarını koruyabilmek, sömürü çarklarını işletebilmek için ihtiyaç duyduğu "toplumsal istikrarı" bu şekilde sağlayacak.

Diktatörlüğün Maskesi

TC bu yasa değişiklikleri ile, dış kamuoyunda da bir rahatlama sağlamayı amaçlamaktadır. Cezaevi direnişleri sırasında iyice üst boyutlara çıkan dış kamuoyu basıncını boşa çıkarmayı hedeflemektedir. AET, İnsan Hakları Konseyi, GB, BM vb. uluslararası kurumlar karşısında başını ağrıtan faşizan uygulamalarına yasal kılıflar geçirerek maskeleyemeyi düşünmektedir. Sokak ve ev infazları, gözaltında kayıplar vb. yasalaştırılarak, devletin "meşru savunma hakları" olarak

Sermayenin faşist rejimi cezaevlerine saldırmak için yeniden atağa geçti!

12 Şehitle Kazandığımız Zafere El Uzatmalarına İzin Vermeyelim!

Zindan direnişinin kararlılığı ve gücü karşısında geri adım atmak zorunda kalan sermayenin faşist rejimi devrimci tutsakların can bedeli kazandıkları mevzilere saldırmak için yeniden atağa geçti. 12 şehidin verildiği zindan direnişlerinin üzerinden daha bir ay bile geçmemişken protokol açıktan çiğnenmeye başlandı. Başından itibaren protokole yan çizen sermaye devleti, zindan direnişleriyle birlikte gelişen ve kitleselleşen dışardaki direniş ruhunun dağılmasından da güç alarak cezaevlerinde yeniden çıplak zulmünü konuşturmaya başladı.

Sevklere yapılmaması, sevk sırasında devrimci tutsaklara saldırılması, SAG ve ÖO'ndan çıkan tutsakların tedavisinin engellenmesi, görüşe gelen tutsak yakınlarının kitlesel tarzda gözaltına alınması, işkenceden geçirilmesi, cezaevine giriş sırasında insanlık dışı aramalara maruz bırakılması, içeriye sokulmak istenen yiyecek ve giyeceklerin talan edilmesi gibi bir çok uygulama devreye sokuldu.

Sermaye devletinin temel amacı zindan direnişlerinin kazanımlarını gaspetmektir. Burada önemli olan yalnızca faşist uygulamalarının yeniden gündeme

gelmesi değildir. Faşist rejimin asıl amacı zindan direnişleri nezdinde devrimci hareketin ve toplumsal muhalefetin elde ettiği moral üstünlüğü yıkmaktır.

Buna izin verilmemelidir. Devrimci tutsakların zindanlardaki mücadeleyi çeşitli eylem ve direniş biçimleriyle sürekleştirmeleri kuşkusuz önem taşımaktadır. Fakat asıl yakanması gereken halka dışarda sermayenin faşist düzenine karşı direniş ruhunun güçlendirilmesi ve yayılmasıdır. Başta işçi sınıfı olmak üzere ezilen emekçi kesimler içerisinde zindan direnişleri sırasında yaratılan duyarlılık kitlesel ve ortak bir direniş hattının örülmesi için kullanılmalıdır. Devrimci hareketin bu alanda gösterdiği duyarsızlık, etkin bir Devrimci Güç ve Eylem Birliğinin oluşturulması konusunda yaşanan ciddi zaafı bir an önce aşılmalıdır. İçinde bulunduğumuz dönemde tutsak yakınları hareketi olağan sınırlara çekilmesinin önüne geçilmelidir. Devrimci güçler bir yandan işçi ve emekçiler içerisinde devrimci bir muhalefetin yaratılması, diğer yandan etkinliğini her geçen gün artıran bir tutsak yakınları hareketini tüm ülkeye yaymak için kolları sıvamalıdır.

gösterilecektir. Böylece çeşitli uluslararası anlaşma metinlerine "uyulmuş" olacaktır. Öte yandan uygulamalar daha pervasızca, devletin yasal korunağı altında yoğunlaşacaktır.

Aynı şekilde TC, Kürdistan topraklarında süren OHAL uygulamasını sözde kaldırarak dış politikada sırtındaki bu kamburdan da kurtulmuş olacaktır. İç ve dış politikada üzerinde yoğun basınca dönüşen OHAL uygulamasının sözde kaldırılmış olması manevra imkanlarını arttıracaktır. Bir yandan da, yasa değişikliğinin kapsamı gereği OHAL tüm Türkiye'ye yayılabilecek, Kürdistan'da ise OHAL biçim değiştirerek kalıcılacaktır.

Eylül 1980'den Eylül 1996'ya

12 Eylül askeri faşist darbesiyle, sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda "toplumsal istikrar" sağlanmıştı. Cunta liderleri darbenin ardından "Toplumsal gelişme, ekonomik gelişmeyi aşmıştı" açıklamasını yaptılar. 12 Eylül darbesi, sermayenin 24 Ocak kararlarını hayata geçirebilecekleri sosyal ve toplumsal zemini oluşturmanın bir aracıydı. Cuntacıların "toplumsal gelişmişlik" ile açıkladıkları ise devrimci hareketin ve kitle hareketinin gücüyü.

Bugün için her ne kadar ne devrimci hareket, ne de kitle hareketi 12 Eylül öncesindeki etkinliğine ulaşmış olmasa da, baskı ve sömürünün şiddetini arttırarak sürmesi potansiyel bir yükselişin zemini. Gazi Direnişi, '96 1

devletinin aynı dönemde hayata geçirdiği bir çok farklı uygulama ve yasa da aynı ilgisizliğin içinde eriyip gittiler. SSK'nın özelleştirilme planları, zorunlu tasarruf fonlarının yağmalanması vb. saldırılar devrimci hareketin gündemine yeterince girmediler.

Sermayenin bu saldırılarına karşı, emek cephesinin militan-kitlesel karşı koyuşunu örgütlemek anlamında yeterli çaba gösterilemedi. Tüm bu gündemler devrimci hareket için birer teşhir ve ajitasyon malzemesi olmaktan öteye gidemedi. Oysa ki, zindan direnişleri sonrası yakalanan moral aktivasyon ve toplumsal duyarlılık, bu saldırıların karşısında militan bir direniş hattının zemini olabilirdi. Komünistlerin de belli bir ilgi ancak yetersiz bir müdahale çabası ile izledikleri yakın süreç bu anlamda değerlendirilememiştir. Toplumsal muhalefetin birçok dinamiğini ortak kesen bu yeni saldırılara karşı ortak mücadele hattını örnek konusunda yetersiz kalınmıştır.

Devrimci ve komünistler sermaye diktatörlüğünün bu saldırılarına karşı ilk direniş hattını örnek ve bunu topluma yaymak görevi ile yüzyüzedirler.

12 Eylül '80 darbesinin etkileri, cezaevlerindeki devrimci tutsakların devrimci direniş çizgisi ve can bedeli kararlılıkları ile kırılmaya başlamıştı. Cezaevlerinde örülen bu devrimci direniş hattı, önce devrimci harekette daha sonra da toplumsal muhalefetin farklı dinamiklerinde canlanmanın öncüsü oldu. Devrimci hareketin bugün kendini var ettiği zeminler direniş hattının kazanımlarıdır. Bu direniş ruhunun, iradenin ve kararlılığının gücüdür.

Devrimci hareket kendi dar içgündemlerinden sıyrılabilmesi ve iktidar perspektifi doğrultusunda geniş bir ufukla sürece müdahale etmelidir. Devrimci güçlerin başlatacağı karşı koyuş bu saldırıya karşı genel direnişin ilk adımı olacaktır.

Bu Yasa Sokakta Bozulacaktır!

Sermayenin genel saldırılarının önemli bir parçası olan bu yasa sokakta bozulacaktır. Toplumsal muhalefete mücadeleyi ve sokakları yasaklayan bu faşist belgeyi sokakta yırtacağız.

Bugün elimizde tuttuğumuz tüm mevziler zorlu mücadelelerin kazanımlarıdır. Bunların hiç biri bize sermaye tarafından bahsedilmedi. Bedeller ödeyerek elde ettiğimiz bu kazanımlarımızı gaspettirmeyeceğiz. Burjuvazinin iktidarını sağlamlaştırmak için bize dayatılan bu faşist yasalar bizi bağlayamaz. En azgın sömürü koşullarına, açlık ve sefalet, yokluk ve ölüme boyun eğmemizi koşullayan bu yasalara karşı genel bir direniş hattını sokakta örmeliyiz.

15-16 Haziranda Sendikalar Kanununa, 1979'da DGM'lere karşı emek cephesinin topyekün karşı koyuşu sermayenin benzeri saldırılarını boşa çıkarmıştı. Şimdi de görev aynı kitlesel-militan tavrı yaygınlaştırmak, sınıfın üretimden gelen gücünü harekete geçirebilmektir.

Devrimci Hareket

Devrimci hareket sermaye devletinin bu manevrası karşısında güçlü bir ses yükseltemedi. Zindan direnişlerinin hemen ardından gelişen bu saldırıya gerekli karşı koyuş örgütlenemedi. Sadece bu yasa değişiklikleri değil, sermaye

Kapitalistler sefahat gemilerini "İşçi-İşveren Elele!" masallarıyla yüzdürme derdinde! Refahyol'un krize kaynak arayışları ve yeni saldırı paketleri

Devlet, işçi ve emekçilerden aldığı sermaye sınıfına dağıtan emme basma bir tulumba gibi çalışıyor. Çalışan yığınlarından kesilen vergilerden oluşturduğu bütçeyi sömürgeci kirli savaşın, terör aygıtlarının finansmanının, dış borç faizlerinin, rantıye asalaklarının, teşviklerle beslediği tekellerin hizmetine sunuyor. Ama kapitalistlere para yetiştiremiyor. Bütçe açıkları büyüyor. Geçen yıl 316 trilyon lira olarak gerçekleşen bütçe açığının bu yılın sonunda 1.3 katrilyona çıkması bekleniyor. İç ve dış borçlar da aynı hızla artıyor. İç borçlar 2.3 katrilyon, dış borçlar ise 73 milyar dolara yükseliyor.

Devlet, bütçe açıklarını işçi ve emekçileri daha fazla soyarak yamamak amacıyla. Sömürü çarkını döndürmeye devam etmek için sınıf saldırılarını yükseltiyor. Özelleştirme, taşeronlaştırma, sendikasızaştırma ile işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşullarına darbe üstüne darbe vuruyor. IMF paketlerinin biri bitmeden diğeri açılıyor. Memurlara kaşık ile verdiğini, yeni zamlarla kepçe ile geri alıyor. Sosyal güvenlik alanındaki sınırlı kazanımları da tasfiye ederek, SSK'yı sermaye sınıfına kurban etmeye çalışıyor. İşçi ve memurun alım gücündeki reel azalma son 3 yıl içinde %30 oranında gerçekleşti. Sadece 1995 yılı içinde işçi ücretleri ortalama %22 değer kaybetti. İşçi sınıfının büyük çoğunluğunu oluşturan milyonlarca işsiz ve sendikası, sigortasız çalışanların yaşam koşulları ise daha da kötüleşmiştir.

Ama tüm bunlar tekellerin kâr açlığını dindirmiyor. Sömürgeci savaş ve kan tacirleri paraya doymuyor. İşçi sınıfı direnişini yükseltemediği koşullarda, fırsat bu fırsat deyip daha fazlasını istiyorlar.

Refahyol sınıfa saldırı yoluyla kaynak yaratma peşinde!

Hükümete gelen düzen partileri önlere ilk iş olarak "sermaye sınıfının hizmetine sunulacak yeni kaynakları nasıl yaratırız?" sorununu koyuyorlar. REFAHYOL hükümeti de sermaye sınıfının kaynak sorununu çözmek için harekete geçti. Muhalefette iken "faizi kaldıracamız, rantıye kazançları engelleyeceğiz, asgari ücretten vergiyi kaldıracamız" demagojisi yapan RP, ilk iş olarak yüksek faizli hazine bonolarını piyasaya sürerek tekellerden, rantıyecilerden borç alma yolunu tuttu. Buradan elde edilen kaynaklar yine dış ve iç borç ödemeleri için, yani aynı asalakların cebini doldurmak için kullanılacak. Diğer bir kaynak alanı olarak gecekondu oturanlardan tapu karşılığı para sızdırılması, hazine arazilerinin ucuzakapitalistlerin yağmasına açılması gösterildi. REFAHYOL hükümeti, "zam yapmıyacağız, kaynak sorununu başka yollardan çözeceğiz" diyordu. Ama daha 2 ay içinde akaryakıtta 3 kez, tekel ürünlerine ise 2 kez

zam yapıldı. Elektrik, telefon, su, tüp, ekme vb. temel tüketim maddelerine yapılan zamlar ise adeta otomatige bağlandı.

Zorunlu tasarruf fonunun gaspı

İşçi sınıfı ve kamu çalışanlarının maaşlarından kesilen zorunlu tasarruf fonunun gaspı kaynak yaratmanın bir diğer yolu olarak gösterildi. Zorunlu tasarruf soygunu zaten yıllardır sürüyordu. Biriken ana para ve nemalar düşük faizlerle kapitalistlere fon olarak aktarılıyordu. REFAHYOL hükümeti ise, meclise gönderdiği yeni bir yasa ile geri ödemeyi belirsiz bir zamana bırakarak ve faiz dışı tutarak, 428 trilyon tutan bu birikimi toptan yağmalamaya yöneldi. Ancak böylesine fütursuz bir saldırı karşısında işçi ve emekçilerin tepkilerinden korkan sermaye devleti, cumhurbaşkanı aracılığıyla yasayı veto ettirdi. Sendika bürokratlarının oyalama taktiğine güvenen sermaye, hemen ve tüm faizleriyle birlikte geri ödemesi gereken zorunlu tasarrufun iadesi konusunda hiç bir program sunmaksızın sorunu geçiştirmek kaygısında.

Sosyal güvenlik kurumlarının tasfiyesi üzerine kurulmuş 2. kaynak paketi

Sendika bürokratları işçi ve emekçileri kof umutlarla ve içi boş eylem planlarıyla oyalayadursunlar, Erbakan başkanlığındaki hükümet yeni saldırı paketini açıklamış bile. 2. kaynak paketi olarak adlandırılan saldırı her şeyden önce sosyal güvenlik kurumlarının tasfiyesini içermektedir. Buna göre 450 trilyon lira olarak hedeflenen kaynakların 420 trilyonu Bağkur, Emekli Sandığı ve SSK'nın menkul ve gayri menkullerinin satılması ile sağlanacaktır. Kısacası işçi ve emekçiler için temel sosyal hakların tümüyle gaspı anlamına gelecek olan sosyal güvenlik kurumları tek bir hamlede ve olanca hızıyla sermayeye peşkeş çekilecektir. Devletin sırtından sosyal hizmet kam-buru kaldırılırken, tekellere işçi ve emekçileri sömürmek için yeni bir alan açılacaktır.

Otomotiv sanayine dönük yeni yasal düzenlemeler

Refahyol hükümetinin gösterdiği diğer bir kaynak alanı ise: "Merkez bankasının süper döviz hesabına 50 bin mark döviz yatırılanların kullanılmış otoların bedelsiz ithaline imkan sağlayacak" yasal düzenlemelerdir.

Söz konusu yasal düzenlemenin gündeme gelmesi ile birlikte, başta Koç ve Sabancı olmak üzere otomotiv tekelleri muhalefeti yükseltti. Bedelsiz oto ithaline imkan sağlanırsa "Türkiye'deki otomotiv sanayinin büyük bir darbe yiyeceğini, satışların düşeceğini, fabrikaların kapanacağını, sektörde

çalışan yüzbinlerce işçinin işsiz kalacağını, yan sektörle birlikte milyonlarca kişinin bu uygulamadan zarar göreceğini ve sonuçta kaybedenin ülke ekonomisi ve bütün Türkiye olacağını" açıkladılar. Otomotiv tekelleri yasaya muhalefet ederken, öne en fazla çıkardıkları yön "işçilerin ve Türkiye'nin bu uygulamadan göreceği zarar" oldu. Bu sözlerle bakan da otomotiv tekellerinin kendi çıkarlarını değil, işçilerin ve ülkenin çıkarlarını düşündüğünü sanıyordu.

Türk-İş ve Türk Metal ağaları, kraldan çok kralcı kesilerek otomotiv tekellerinin muhalefetine sözcülüğüne soyundular. B. Meral eğer yasa değişmezse "sokaklara döküleceklerini, gökkubbeyi hükümetin başına yıkacaklarını" söyledi. Özbek yasaya karşı Bursa'da fiyaskoyla sonuçlanan bir işçi mitingi örgütledi. Bunlar, 1994 yılında krizi bahane ederek binlerce işçiyi kapı dışına koyan, toplu sözleşmeyle kazanılmış ücretleri dahi ödemeyen, esnek üretim adı altında sömürüyü yoğunlaştıran, çalışma koşullarını ağırlaştıran, stoklar artınca tensikat ya da ücretsiz izin politikasını uygulayan, stoklar azalınca işten attıkları yerine düşük ücretlerle işçi alımına giden otomotiv tekellerinin saldırıları karşısında "gık" dememişlerdi. Tersine, Özbek haini "kriz boyunca ayda üç hafta ücretsiz çalışma" önerisi yapabildi. Böylece otomotiv tekellerini saldırılarını daha da yükseltmesi için bizzat teşvik etmişti. Faşist Özbek bu önerisiyle sözümona tensikatların önüne geçmeye çalışıyor, ve işçilerin çıkarlarını koruyordu! Saldırıyı peşinen kabul eden bu tür politikalarla işçilerin tensikatlara karşı korunamayacağı bir yana, Özbek bu öneriyi zaten onbinlerce işçi kıyımına uğratıldıktan ve geride kalanların da bir çok hakkı gaspedildikten sonra yapıyordu. Amacı yeni saldırıların önünü açmaktı.

Otomotiv tekellerinin sınıfa yeni saldırılarının önü açılıyor

Bugün de sendika bürokratları otomotiv tekellerinin muhalefetine sözcülüğüne soyunarak işçilerin çıkarlarını korumuyorlar. Tersine tutumları otomotiv tekellerinin yeni saldırılarının önünü açmaya hizmet ediyor.

1994 yılında kriz otomotiv tekellerinin saldırısının bahanesi idi. Yıllar boyu devlet kredileri, yoğun emek sömürüsü, hükümetlerin iç pazarda otomobil tüketimini körükleyen kredi politikaları ve gümrük korumaları ile palazlanan otomotiv tekelleri zaten kâr denizinde yüzyordu. Kriz de onları değil, esas işçi ve emekçileri vurmuştu. "İflas ettik, battık, sendikalar yardımcı olsun, işçiler fedakarlık yapsın" demagojisini yükselten otomotiv tekellerinin esas amacı kârlarının azalmasını engellemek değildi. Krizi bahane

edip işçilere saldırıyı yükseltmek, devletten yeni teşvikler alıp kârlarını katlamaktı. Sonradan rakamlar gösterdi ki, otomotiv tekellerinin bu yıllarda kâr oranları azalmamış, tersine daha da artmıştı. Otomotiv tekelleri işçi sınıfının kriz ve fedakarlık demagojileri ile sersemletilmesini fırsat bildiler. Böylece Gümrük Birliği koşullarında dünya pazarında rekabet güçlerini arttıracak olan "reorganizasyon" politikasını hayata geçirmenin adımlarını attılar.

Çağdaş sendikacılık ihaneti

Bu reorganizasyonun temel ayaklarını "esnek üretim" ile "çağdaş sendikacılık" politikaları oluşturuyordu. İşçilere "çağdaş sendikacılık" dayatması ile getirilmek istenen düzen şuydu. İşçiler bütünüyle işletmenin kârını maksimize etme, rekabet gücünü yükseltme, piyasadaki dalgalanmaların olumsuz etkilerinden korunma ihtiyaçlarına göre hareket edeceklerdi. Kendi sınıf çıkarlarını değil, işverenin çıkarlarını esas alacaklardı. Zaten "çağdaş sendikacılığa" göre işçilerle işverenlerin çıkarları artık ortak. İşçi ve işverenin çıkarları çatışmıyor, çakışmıyordu. İşçiler yüksek ücret talepler ve bu yüzden fabrika zarar edip kapanırsa, bundan hem işçi hem de işveren, en çok da işçiler zarar görecekti! Öyleyse işçi, işverene karşı örgütlenmeyi ve mücadele etmeyi bırakmalı, işletmenin bir yan kuruluşu gibi çalışacak olan sendikaları aracılığıyla işvereniyle uzlaşma yolunu tutmalıydı. İşçiler kendi aralarında birlik olup işverene karşı mücadeleyi yükseltmek yerine, işverenin çıkarları için birbirleriyle rekabet etmeliydiler. Peki bunun sonu nereye varacaktı?

Bunun sonunun nereye varacağını ilk örnekleri 1994 yılında otomotiv tekellerinin saldırıları ile ortaya çıktı. İşverenler "işletme zarar ediyor ya da pazarda rekabet gücümüzü arttırmazsak iflas ederiz" dediler ve bunun için işçilerden fedakarlık istediler. Neydi bu fedakarlıklar? Örneğin, işverenler: "10 bin işçiden 5 binini işten çıkartıyorum, geri kalan 5 bin işçi 10 bin işçinin yaptığı işi yapacak" dediler. "Çağdaş" sendikacılar buna "tamam" yanıtı verdiler. "İşletme rekabet gücünü arttırmazsa yarın iflas edebilir ve sadece 5 bin değil, 10 bin işçi kapı dışarı edilebilir, bunun için 5 bin işçi feda edilmeli, nasıl olsa bu fedakarlıklar sonucu yarın işletmenin kârı, rekabet gücü ve üretimi artar, atılan işçiler de tezgahının başına geri döner!" gibi çarpık bir mantığı ön sürdüler. Örneğin, işverenler "bu ay ücretleri ödemiyorum ve mesailer de arttırıyorum" dediler. Örneğin, işverenler "kadrolu işçilerin şu kadarını işten çıkartıyorum, bunların bir bölümü isterse part-time ya da taşeron işçisi olarak çalışmak üzere yeniden fabrikaya başvurabilir" dediler. vb.

İşçiler birleşip örgütlenip direnişi yükseltmedikçe bu saldırının sonu da

gelmeyecektir. Çünkü kapitalist düzende emeğin daha yoğun sömürüsü yoluyla kârın maksimize edilmesi amacı, sadece tek tek kapitalistlerin kişisel hırsları ve aç gözlülükleri ile ilgili değildir. Değişik sermaye grupları arasında sürekli bir rekabet söz konusudur. Bu rekabet içinde ayakta durabilmek ve sadece bugün değil, yarının kriz belirsizlikleri karşısında da kendini güvence altına almak, belli bir sektörle yetinmeyip daha kârlı başka sektörlerde girebilmek için, sermaye grupları ellerindeki sermaye birikimini "mümkün olan en üst düzeye" yükseltmek güdüsüyle hareket ederler. Bu da emeğin "mümkün olan en yoğun sömürüsü" demektir. Tüm bu gerçekler "çağdaş" sendikacılığın özünü de ortaya koyar. Sermayenin işçi sınıfını sınırsızca sömürmesinin yolunu açmak. Bu düzeni değişmez kabul edip, sermayenin saldırılarını karşısında işçi sınıfını boyun eğmeye zorlamak. Kazanımları korumak ve geliştirmek için direnmek, mücadele etmek yerine, yenilgiyi peşinen kabul etmek. İşte işçi, bir kez "*benim çıkarlarım patronumun çıkarları ile ortaktır, işletmenin daha fazla kâr etmesi için fedakarlık yapmalıyım*" diye düşünmeye ve buna uygun davranmaya başladığı anda, burjuvazinin silahını kafasına dayayıp tetiği kendi elleriyle çekmeyi kabullenmiş demektir.

Çağdaş Sendikacılık emperyalist-kapitalist ülkelerde işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşullarının kötüleşmesine, kazanılmış bir çok hakkının elinden alınmasına yol açtı ve bugün Avrupa işçi sınıfı bu saldırılar karşısında mücadeleyi yeniden yükseltmenin örneklerini ortaya koyuyor. Bükülmüş belini doğrultmaya çalışıyor. Bu mücadalelerin ilerlemesi "çağdaş" sendikacılık anlayışının da çöpe atılması anlamına gelecek.

Türkiye gibi emperyalizme bağımlı az gelişmiş kapitalist ülkelerde ise çağdaş sendikacılık anlayışının benimsenmesinin işçi sınıfı açısından yıkıcı sonuçları çok daha derin olacaktır. Çünkü Türkiye burjuvazisinin gerek sermaye birikimi gerekse teknoloji düzeyi emperyalist sermaye grupları ile kıyaslanamayacak ölçüde geridir. Dünya pazarında rekabete açılırken temel dayanağı ucuz işgücüdür, yani emek sömürüsünü yoğunlaştırmak. Teknolojisini geliştirmesinin yolu da önce mevcut emeği yoğun bir şekilde sömürmek ve kârını yükseltmektir. Gelişen teknoloji de dönüp gene işçi sınıfını vuracak, yeni tensikatların yolunu açacaktır. Türkiye burjuvazisi, örnek olarak otomotiv tekelleri Fransız, İtalyan, Japon tekelleriyle ortaklık içindedir. Bu belli bir teknoloji aktarımını sağlar, ama emperyalist tekellerin başka bir ülkede değil de Türkiye'de yatırımı tercih etmesinin esas nedeni de ucuz işgücüdür. Dolayısıyla ucuz işgücüne dayanan otomotiv tekelleri için "çağdaş" sendikacılığın anlamı emek gücünün sömürüsünü daha da yoğunlaştırmanın, işçilerin çalışma ve yaşam koşullarını daha da kötüleştirmenin yolunu açmaktır. Çağdaş sendikacılar bu gerçekleri bilmiyorlar mı, biliyorlar. Ama onlar sermayenin paralı uşakları haline gelmişlerdir. Kapitalizmin ve paranın cazibesi karşısında secde etmektedirler. Onlar ancak tekellerin razı olduğu kısıntıların sınıfın hakkı olarak kabul ederler.

Bedelsiz otomobil otomotiv tekellerinin muhalefeti ve işçi sınıfının hain sendikacılar tarafından bu mu-

halefete alet edilmeye ve işverenlerinin destekçisi haline getirilmeye çalışılması sorunundan hareketle sözü "çağdaş" sendikacılık konusuna getirdik. Çünkü, bedelsiz ithalat yasasının gündeme gelişiyle birlikte, sendika ağası ve patronların işbirliği ile EP gibi reformist gericiilerin sözde emperyalizme karşı olmak adına bunlara verdiği destekle işçi sınıfına vurulmaya çalışılan asıl darbe bu alandan gelmektedir.

Emperyalizme bağımlılık açısından, yasanın çıkması ya da çıkmaması hiç bir şeyi değiştirmeyeceğini tartışmak bile gereksizdir. EP'nin pratiği teorisine uydurmak için göremediği bu gerçeği, en geri işçiler bile görürler. Zaten yasa değişikliği konusundaki it dalaşı, emperyalist sermaye ile "yerli" sermaye arasında değil, değişik emperyalist sermaye grupları ve onların yerli ortakları arasındadır. Koç İtalyan Fiat grubu ile ortaklık içindedir, Sabancı Japon Toyota grubu ile ortaklık içindedir, OYAK Fransız Renault grubu ile ortaklık içindedir. Sormak gerekir Evrensel yazarına, bunlar mı emperyalizm ile çıkarları çatışan "yerli" sermaye grupları! Düzen bu yasa ile ilgili sorununu, sermayedarlar arasındaki çıkar çatışmasını bir şekilde çözüme bağlayacaktır. İşçi sınıfı için asıl tehlike, işçileri, işletmenin ortak çıkarları adına patronlarının, işçi sınıfını ülkenin ortak çıkarları adına burjuvazinin kuyruğuna takmaya çalışanlardan, sınıf işbirliğinin teorisini ve pratiğini işçi sınıfı içinde yaygınlaştıran misyonunu üstlenenlerden gelmektedir. Ve bunu sözde işçilerin çıkarlarını korumak, yasa değişikliğinin otomotiv sektörüne darbe vurması sonucunda yüzbinlerce işçinin işten çıkartılmasını engellemek için yapıyorlar.

"İşçi-işveren çıkarları ortaktır" demagojisi sınıfı saldırılar karşısında savunmasız bırakmaktadır!

Otomotiv tekelleri dün bu yasa gündemde yokken de sınıfa azgınca saldırdılar. Yarın şu ya da bu gerekçeyle saldırıyı yeniden yükselteceklerdir. Sermaye sınıfı her alanda sürekli bir saldırı halindedir. Saldırıya karşı direniş örgütlemek dün olduğu gibi, bugün ve yarın da önümüzde duran bir görevdir. Ama yasa karşısında işçi işveren işbirliğini savunanlar, sanki yasanın engellenmesiyle sınıfa dönük saldırıların önü kesilebilirmiş gibi davranıyorlar. Daha da önemlisi, "işçi işveren hepimiz aynı gemide yüzüyoruz" zehirli düşüncesinin işçi sınıfı içinde yayılmasına hizmet ediyorlar. Böylece sermayenin saldırıları karşısında sınıfı savunmasız bırakmakla, silahsızlandırmakla kalmıyorlar. İşçilerin eline, dün burjuvazinin bayrağını tutuşturdukları gibi, bugün de burjuvazinin silahını tutuşturuyorlar. Bunlar bu tutumlarıyla, sermayenin sınıfa dönük her türlü saldırısını meşrulaştırmaya ve bu saldırıların bahanelerini kabullendirmeye çalışıyorlar. **Demek ki kâr denizinde yüzen tekellerin çıkarları birazcık zedelenirse, tekeller yüzbinlerce işçiyi işten atma hakkına sahiptir! Demek ki, tekeller yüzbinlerce işçiyi, bugüne kadar yaptıkları gibi, kapı dışına koyarsa, işçilerin buna karşı direnişe geçme hakları yoktur! Demek ki, işçiler için, işten atılmamanın tek yolu işletmenin çıkarlarını sonuna kadar sadık kalmak, önce patronunun**

kârlarını düşünmek, bunun için kendisine yöneltilen saldırılara boyun eğmektir! Demek ki, işçi, gelecek güvencesini patronunun lehine yasaların çıkması için mücadele ederek kazanacaktır!

İşte sınıfa en önemli, en kalıcı darbe buradan vurulmak isteniyor. Burjuva medyada otomotiv tekellerinin sözcülüğünü üstlenenler, sendika ağalarının işçi sınıfını burjuvazinin çıkar dalaşına alet etme ve işverenlerle işbirliğini savunma girişimini bu yüzden ayakta alkışlıyorlar. Onlar yasanın getireceği küçük kayıp ya da kazançların geçici, ama işçi sınıfına vurulmak istenen bu darbenin tüm sermaye sınıfı lehine kalıcı sonuçlar yaratacağının bilincindedir. Örneğin, eski solculuk dönemi günahlarından ruhunu arındırmak ve patronların kendilerini ispatlamak için işçi ve emekçilere saldırıda hiç bir sınır tanımayan Gülay Göktürk Yeni Yüzyıl'da "İşçi Patron Elele" başlıklı yazısında şöyle havlıyor:

Bir hükümet politikasını değiştirmek amacıyla KOÇ'un Cumhurbaşkanıyla görüşmeye gittiği sıralarda, fabrikasındaki işçiler de, aynı amaçla Bursa'da miting düzenliyor. 1970'lerin sol jargonuyla söyleyecek olursak; kan emici, işbirlikçi büyük sermaye ile işçi sınıfı hükümete karşı ittifak yapıyor. Ne için? Ekmek teknesini korumak için...

Bugünlerde yaşanan "bedelsiz ithalat" krizinde ortaya çıkan tablo, bir kaç bakımdan öğretici ve düşündürücü.

Birincisi, son yirmi yılda işçi-işveren ilişkilerinde köprülerin altından çok sular aktığını ortaya koyuyor. İşçi sendikaları artık farkında ki; işyerlerini kapatırmamak, üretimi baltalamamak işçi çıkarlarını korumanın birinci şartı.

İkincisi, işçi artık körükörüne, fabrika kapatan patrona değil, ona fabrikasını kapattıran koşullara karşı çıkıyor. Bundan yirmi yıl önce Sayın İnan Kırac kalkıp da "*fabrikama kilidi asarım*" deseydi, işçi kuruluşları "*vay sen bizi tehdit mi ediyorsun*" diye ayağa kalkar, kurumun bilançolarını ortaya döküp "*bu kadar kâr ne yinize yetmiyor*" diye tartışmaya başlardı. "*Bugünün işçisi TOFAŞ'ın hayır kurumu olmadığını biliyor. Üretime devam edebilme için sermayeyi koyan adamın ya da kurumun yeterli-bağladığı sermayenin alternatif kazancıyla orantılı- bir kâr etmesi gerektiğini kavıyor. Ve bu yüzden de kriz ihtimali doğduğunda, patrona değil, hükümete kızıyor*" (Yeni Yüzyıl, 7 Eylül 1996)

Bir diğer örnek faşist Çoşkun Kırca'dan:

"*Şu anda tüm bu basiretsizliklerin sonucu, bu hükümetin, hiç bir demokratik ülkede görülmemiş ölçüde, firmalar ile işveren kuruluşlarını işçi sendikalarıyla bir araya getirmiş olmasıdır. Bu ehliyetsiz ve kötü niyetli Hükümetin bu vesileyle bilinçsiz olarak yaptığı tek hizmet, firmayı korumanın işçinin refahı için baş şart olduğu gerçeğinin işçi sendikalarımızca anlaşılmasını sağlamak olmuştur.*" (Yeni Yüzyıl, 17 Eylül 1996)

İşçi sınıfı bu oyuna gelmemelidir. Otomotiv tekellerinden ve onların sendikacı uşaklarından önce geçmiş saldırıların, tensikatların, hak gasplarının hesabını sormalı ve sınıf güçleriyle birleşerek direnişe geçmelidir. Yasa çıksın ya da çıkmasin,

sermaye sınıfı saldırmaktadır ve saldırmaya devam edecektir. Hakları korumanın, saldırıya geçit vermemenin tek yolu birleşmek, örgütlenmek ve direnişe geçmektir. Otomotiv tekelleri ve onların sendikacı uşakları sadece kendi sınıflarının, kendi şirketlerinin çıkarlarını düşünüyorlar. Onlar işçileri buna alet ederek, sadece yasanın çıkmaması yolundan değil, aynı zamanda sınıfa dönük saldırılarını meşrulaştırmak ve sınıfın buna karşı direniş bilincini karartmak yolundan kârlarını katlamanın hesabı içindeler. İşbirliği demagojilerinin TİS taleplerine "*ücret-verimlilik-ücret üçgeni birlikte değerlendirilmeli, ekonomik kriz dönemlerinde sözleşmeler krizi aşacak çözümler içermeli, rekabet gücünü artırıcı esnek çalışma modellerinin önündeki engeller kaldırılmalı*" şeklinde yansımış olması asıl amaçlarının ne olduğunu açık etmektedir. Çıkarları gerektirdiğinde tensikat saldırısını yeniden yükseltmek için bir an olsun duraklamayacaklardır. İşverenin kuyruğuna takılmak, gelecek güvencesini orada görmek bu ve diğer saldırılar karşısında işçi sınıfının hazırlıksız ve savunmasız yakalanması anlamına gelecektir. Otomotiv tekelleri işçi ve emekçilerin sefaletini derinleştirecek, küçük üreticiyi iflase sürükleyecek olan Gümrük Birliğinin en hararetli savunucularıdır. Sadece Gümrük Birliği öncesinde daha fazla palazlanmak, rekabet güçlerini arttırmak istiyorlar. Onlar için bunun yolu da, emeğin daha yoğun sömürüsünden, daha fazla kredi ve teşvik almaktan, işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşullarının daha da kötüleştirmekten geçiyor. Şimdi sözde işçilerin işten atılmaması için kendilerini desteklemeye çağırıyorlar. Bugün bunlara verilen destek, yarın yeni hak gasplarıyla, yeni tensikatlarla dönüp işçinin kendisini vuracaktır. O zaman da aynı demagojiyi yükseltecekler, "*bunlara boyun eğmelisiniz, fedakarca katlanmalısınız çünkü işletme iflas ederse, ülke gümrük birliğine giremezse sizin için her şey bugünkünden daha kötü olur, sabredin yarın refaha kavuşunca karşılığını alacaksınız*" diyecekler. "*İşçi ve işveren ikimizde aynı gemideyiz, gemi batarsa ikimiz de boğuluruz*" diyecekler. Hayır, bu gemi kapitalistlerin gemisidir. Aynı gemide, evet aynı gemide biz onların hizmetini görüyoruz, onlar ise sefa sürüyorlar. Biz onların sefalet gemisini sırtımızda taşımak için sefalet denizinde yüzüyoruz. Kriz dalgaları onları değil, gelip bizi vuruyor, işimizi, ekmeğimizi elimizden alıyor. Bu gemi yüzdükçe boğulan biziz. Savaşlarda kıyılan, katledilen, sömürülen, baskı altında tutulan, ezilen, horlanan bizleriz, onlar değil. Onların iktidarını yıktığımız, boğazlarını sıkığımız zaman ise kurtulan biz olacağız. Bugün, bizden, veba ile kolera arasında tercih yapmamızı istiyorlar. Ya işsiz kalacaksınız ya da her türlü saldırıya boyun eğecek, köleler gibi çalışacaksınız, bunlardan birini seçin diyorlar. İşçi sınıfı bunların ikisini de reddetmelidir. Bu düzen, milyonlarca işçiyi işsiz bırakarak, sefaletle sürükleyerek ayakta durabiliyorsa ve bunu kendine hak bilip bize dayatıyorsa, bizim yanıtımız "Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni, Yaşasın Sosyalizm!", "İşçi Sınıfı Savaşacak, Sosyalizm Kazanacak!" olmalıdır.

Direnışteki HYATT Regency İşçileriyle Röportaj:

“Düzene karşı olan bir sendika istiyoruz.”

S.Y. Kızıl Bayrak: *Direnışinizi koşullandıran durumları aktarabilir misiniz? (Otel ve işverenin tutumu, işçilerin çalışma ve yaşam koşulları vb)*

HYATT Direnişçisi: Turizm sektöründe çalışan işçiler, diğer sektörlerde çalışan işçilerle karşılaştırıldığında biraz daha iyi ücrete sahipler. Ancak sektörümüzde alt-üst ilişkilerinden kaynaklı olumsuz bir çalışma ortamı var.. Bizler 14-15 saat çalıştırılabiliyoruz. Ve bu “Eğer siz de iyi yerlere gelmek istiyorsanız, bu kadar saat çalışmak zorundasınız.” şeklinde açıklanıyor. Aynı departmanlarda çalışan işçilerin birbirleriyle olan ilişkilerini engelleyip düşman gibi gösteriyorlar. 110 taşeron işçi çalıştırılıyor. Bu kişiler diğer çalışanlardan tamamen soyutlanmıştır. 14-15 saat çalıştırılıp mesai parası alamıyorduk. Sabah 7’de işbaşı yapıp, belli bir süre çalıştıktan sonra bize 5 saat izin veriliyordu. Fakat gidecek bir yer olmadığından bu zamanı Taksim’de gezerek harcıyorduk. Taşeronlara asgari ücretin altında ödeme yapılıyordu. Baskı çok fazlaydı. Olur ya, bir işçinin bir olumsuzluğunu görsünler. Artık orada çalışma hakkı tanınmazdı. Hemen işten atmak için işi yapmadığını iddia ediyorlardı. Pasif bir işçi ile karşı karşıya olduklarında, direkt kapıyı gösteriyorlardı. Genellikle, “İstifanı ver, biz senin için olumlu bir referans verelim, böylece başka bir yerde çalışma imkanın olur. Ama zorluk çıkarırsan başka yerlerde işe giremessin.” diyorlardı. Özellikle taşeronlar istenildiği zaman işten çıkarılabiliyordu.

SYKB: *Otelcilik ve turizm işkolunda, özellikle de HYATT Regency gibi büyük otellerde çalışanlar, genellikle ücret dışında balış vb. gibi gelirlere sahipler. Bu ise işçilerin eyleme geçişini ve birlikte hareket etmesini güçleştirir. Sizler bu tür sorunları nasıl aştınız?*

H.D: Biz daha işin başında bir ideolojik örgütlenmeyi sağlamıştık. Sendikaya başvurmadan önce bizde belli bir bilinç vardı. Bu bilinç ve örgütlenmeyle bir komite kurduk. Bu komite sayesinde işçilere ulaştık, isteğimizi aktardık. Birlikte hareket etmemizin önünde başta büyük bir sorun vardı. Teknik serviste çalışan arkadaşlar, muhasebede çalışanlara karşı cephe almışlardı. Biz çalışırken onlar oturuyor, “onlar bizi yarı yolda bırakır” gibi gereksiz bir tutum sergiliyorlardı. Bunu kırdık.

Burada çalışan herkes, otelciler gelen müşterilerin ne şekilde yaşadıklarını, bizim belki de bir yılda kazanabileceğimiz parayı kumar başında bir gecede harcadıklarını açıkça görüyorduk. İçimizde bunlara özenenler de olsa, çoğunluğumuz keskin bir sınıf ayrımını görüp

öğrendik. Buraya gelen milletvekillerinin çevirdiği dolapları, TÜSIAD’ın gizli kapılar ardında burada yaptığı toplantılarda neler söylediğini biliyoruz. Gerçekten de biz kendi sınıfımızı gördük. Ama üzerindeki önlüğü çıkarır çıkarmaz kendisini barlara, diskolara atan arkadaşlarımız da var. Bu da sektörün dezavantajlarından biri. Fakat bizlerde kararlılık olursa Türkiye işçi sınıfı mücadelesinde turizm sektörünü de bir yere çekebiliriz. Burjuvaların yiyip içtikleri, türlü pislikler yaptıkları, gelip eğlendikleri otellerde rahat olmadıklarını onlara gösterebiliriz.

Bilinçlendirme açısından bakıldığında ise tekstil işçisine nazaran bir otel işçisini bilinçlendirmek daha kolaydır. Çünkü burada çalışan herkes en az lise mezunu. Bu yüzden sınıf perspektifini, sınıf ideolojisini kavratmak (statü-kocular dışında) daha kolaydır. Sınıf bilinçli işçilerin her yerde olması gerekiyor.

SYKB: *Direnış nasıl başladı, kaç kişiyle sürüyor?*

H.D: Şu anda öncü işçilerden çoğu işten çıkarılmış durumda. Buradaki kolektifi oluşturanlarda bu kişiler zaten. İçeride de hala bu kolektifin parçası olan öncü işçi arkadaşlarımız var. Eğer sendikayı masaya oturabilirsek, çalışan işçilerle tekrar ilişkiye girip hepsine ulaşmayı ve sendikalaştırmayı amaçlıyoruz. Eylemimiz şu an fiilen sürüyor diyemeyiz, açlık grevindeyiz. Sendikayla aramızda geçen sürtüşmeden dolayı direnişin soğutulması söz konusu, ama buna izin vermeyeceğiz. Direnişimiz 20 kişiyle sürüyor.

SYKB: *Bir sendikalaştırma komiteniz olduğu biliniyor. Komiteyi gerçekleştirirken önünüze hangi engeller çıktı?*

H.D: Bu konuda fazla zorluk çekmedik. Çünkü komiteyi oluşturan arkadaşlar zaten sınıf bilinçliydi. Asıl sorun komitenin aldığı kararları sendikada onaylatabilmektir. Komitedeki insanları biz seçtik. Otelin geneline hakimdi, her

departmandan insan vardı. Sendikanın kararlarını kendi aramızda yaptığımız toplantılarla değerlendirip, eleştiriyorduk. Herşeyi kabul etmiyorduk.

SYKB: *Üyesi bulunduğunuz OLEYİS sendikası ile ortaya çıkan sorunlar hakkında bilgi verir misiniz? Ayrıca neden açlık grevini seçtiniz?*

H.D: Gözaltına alınıp bırakıldıktan sonraki gün, sendikamızın polis ve işverenle işbirliği yaptığını İHD’de bir toplantı yaparak komitemiz tarafından duyurduk. Sendikaya gidecek olursak kapıda kalacağımızı vetekrarpolise teslim edileceğimizi biliyorduk. Sendikada bir açlık grevi yaparak, OLEYİS’i teşhir etmeyi düşündük. Daha önceden sendikadakilerle (yöneticilerden) bir randevu ayarladık. Fakat gittiğimizde sendikada kimsenin olmamasıyla birlikte polislerle karşılaştık. Orada hiçbir sendikacı yoktu ve dağılmazsak gözaltına alınacağımız söylendi. Ertesi gün tekrarrandevu aldık. Gideceğimizde açlık grevine başlayacağımızı belirttik. Bu noktada oturalım, karşılıklı konuşup aldığımız kararları söyleyelim denildi. 5 saatlik bir toplantı oldu. Bize şunları söylediler:

● **HYATT Regency çalışmasını askıya aldık.**

● **Komite dağılacak, bir veya iki kişi sendika sekreteriyle amatör olarak çalışmayı sürdürüp ses çıkarmadan dağılacak. Ayrıca bizimle herhangi bir sorununuz olmadığını belirteceksiniz.**

Tabi ki biz bu koşulları kabul etmeyerek açlık grevine başladık. 6 kişiydik. Başlamamızdan bir saat sonra bizi terörle mücadeleden gelen kolluk güçlerine teslim ettiler. Bunlar ölüm orucu yapıyor, terörist gibi asılsız suçlamalarda bulunarak terörle mücadeleye gönderdiler. Fakat bizi orada fazla tutamadılar. Çünkü amaçları bizi yıldırmaktı. Hatta polisi kendilerinin çağırmadığını, kendilerinin duyup geldiğini söyleyerek kimsenin inanmayacağı yalanlar uydurarak kendilerini aklamaya çalıştılar.

Bizlerin açlık grevi yapmaktaki amacı özellikle, önce sendikaya girmek bunun için de kamuoyu oluşturmak ve HYATT Regency’ye sendikayı sokmaktır.

SYKB: *Direnışinizin bu aşamasına kadar ortaya konulan destekleri yeterli görüyor musunuz? Sizce sınıf dayanışması şu durumda nasıl ortaya konmalı?*

H.D: Buraya direnişimizi desteklemek için tekstil, Eğitim-Sen ve turizm sektöründe daha önce faaliyette bulunmuş olan Dedeman Otel çalışanları geldi. Bizler dayanışmayı örnek için diğer otellerle bağlantılar kuruyoruz. KESK’in yapacağı basın açıklamasına gidip destek vereceğiz ve sınıf dayanışmasına güzel bir örnek vereceğiz.

SYKB: *HYATT Direnişçileri olarak gelinen aşamada nasıl bir eylem programı hayata geçirebilirsiniz?*

H.D: Daha önce başka yerlerde çalışan arkadaşlarımızın deneyimini örnek aldık. Sendikayla olan sorunu aştıktan sonra tekrarotele yönelip dikkati buraya çekeceğiz. Şu anda bunu tam olarak belirlemiş değiliz. Süreç çubuğu nereye bükerse tavrımızı ona göre belirleyeceğiz.

SYKB: *Aranızda Kürt veya diğer uluslardan işçiler var mı?*

H.D: Tabi ki var. Ezilmişliği kabul etmeyen, bütün haksızlıkların karşısında olması gerektiğine inanan her uyruktan insan var aramızda. Bizler halkların kardeşliğinden yanayız. İşçi sınıfı kurtuluşunun tek yolu olduğuna ve bunun hep birlikte yapılabileceğine inanıyoruz.

SYKB: *Nasıl bir sendika, nasıl bir sendikal faaliyet?*

H.D: Sınıf sendikası ve düzene karşı olan bir sendika istiyoruz. İşçinin yanında olan bir sendika istiyoruz. OLEYİS’e gidince de şunu söyledik: Biz sınıf sendikasıdan yanayız, bizleri masa başında satacak olan veya geri konumlarda işverenle anlaşıp uzlaşarak sizin o çağdaş dediğiniz perspektifleri kabul etmiyoruz.

Bizlerin nasıl bir sendika istediğine gelince; yönetimin de işçilerin iradesini belirten, yansıtan ve de örgütledikleri insanları sınıf dayanışması denilen olguya, mesela turizmdeki bir çalışanın Carrefour’daki direniş desteklemesi gerektiğine inandıran bir sendika istiyoruz.

Ayrıca sınıfın siyasallaşmasını sağlayan, diğer kitle hareketleriyle (mesala öğrenci eylemleri) ortak mücadele veren ve toplumda insanların gelişmesi için her konuda vurgu yapan bir sendikal faaliyet istiyoruz.

Bir kez daha Çukobirlik deneyimi: Kuşatıcı, acil ve somut müdahale ihtiyacı

Çukobirlik'te Sanayi ve Ticaret Bakanlığının talimatıyla başlayan saldırı dalgasının, Haziran ayındaki hedefi mevsimlik işçiler olmuştur. İşveren bunun işten atma değil, her zamanki yıllık izinlerden biri olduğunu söylese de, kimse bunu inandırıcı bulmamıştı. İşçiler bunun Mart'ta başlayan saldırının devamı olduğu kanısındaydı. Bizlerde işçilerin dikkatlerini tamda burada yoğunlaştırma gayreti ve çabası içerisinde olduk. 1 ay sonra işçilerin geri işlerine çağırılmış olması öngörülerimizin boşa çıktığı anlamına gelmiyordu. İşveren bu yolla nabız yoklamış, ileriki kapsamlı bir saldırının zeminini hazırlamak istemişti. Anlamli bir karşı koyuşu göremediği için, şu an çok daha kapsamlı ve pervasız saldırıya yönelmiş bulunmaktadır. Çukobirlik'in tüm çalışma birimleri bir aylık bir izne çıkarıldı. 1500-2000 kadar bir işçinin işten atılacağına kesin gözüyle bakılıyor.

Bu olgunun kendisi, Çukobirlik'te önümüzdeki dönemde hareketli ve yoğun bir sürecin başlayacağını gösteriyor. Komünistler olarak bu dönemi iyi bir biçimde karşılamak, müdahale araçlarımızı biran önce yaratmak gibi bir görevle karşı karşıyayız. Tam da bu nedenle Haziran sürecinin ders ve deneyimlerini bilince çıkarmak zorunluluğu kendisini daha yakıcı bir tarzda hissettiriyor. Zayıflık alanlarımıza vurmak, hata ve zaaflarımızı açığa çıkarıp aşmak, başarının ve kazanmanın önemli bir ayağını oluşturmaktadır. Bu amaçtan hareketle aşağıda Haziran sürecine yönelik bir yoldaşımızın değerlendirmelerini yayınlıyoruz:

"İşten atma saldırısının başlamasıyla birlikte ilk refleksimiz hemen atılan işçilere gitmek oldu. Özellikle öncü işçilere ulaşmanın, onlarla diyalog kurmanın önemini gözeterek hareket ettik. Bunun için sendikadan kuşatıcı bir müdahaleyi de gündemimize aldık.

Saldırının kendisinin bir direniş eğilimi yaratması kaçınılmazdı. Öncü işçilerin ilk tepkisi de bir an önce toplanıp, bir eylem programı oluşturmak ve harekete geçmek oldu. Sendika binasında saldırının hemen ertesi günü yapılan toplantıya, biz komünistler de katıldık. Toplantıya yaklaşık 40-50 işçi katıldı. İlk göze çarpan saldırının yarattığı öfke ve mücadele isteği idi. Direniş eğilimi gelen kitleye hakimdi. Aynı zamanda sendika bürokrasisine karşı ciddi bir güvensizlik söz konusuydu. İşçiler bürokratların kendilerine sahip çıkmayacaklarını, yine her zamanki gibi arkadan hançerleneceklerini düşünüyorlardı.

Biz komünistler, yaptığımız ya da yapmaya çalıştığımız müdahalelerde tüm bunları gözlemeye çalıştık. Bir taraftan mücadele eğilimini körüklerken, diğer yandan somut önerilerle bunu ete-kemiğe бүрүндürmenin gayreti içerisinde olduk. Biran önce bir direniş komitesinin kurulması gerektiğini ve bunun uygun bir işbölümüyle hemen çok yönlü bir çalışmayı başlatması zorunluluğunu vurguladık. Kendi özgüçlerine güvenmeleri gerektiğini, sendika bürokrasisinin önerilerine karşılaştıkları engelleri ancak bu şekilde aşabileceklerini söyledik. Sendikayı işlevli bir tarzda kullanmak istiyorlarsa da bunu yapmak zorunda oldukları gerçeğine işaret ettik. Bu önerilerimiz kabul gördü. İşçiler direniş komitesinin kurulmasına karar verip, geçici bir komite oluşturdular.

İşçilerde ilk başta görülen kendi güçlerine olan inançsızlık ve özgüvenden yoksunluktu. Direniş

örgütlenme komitesinin seçiminde bir çok öncü işçi listeye gönüllü olarak yazılmakta tereddüt gösterdi. Bir kaç öncü unsurun kamçılayıcı ve zorlayıcılığıyla bu unsurlar komiteye katıldıysa da, bu önemli bir zaafı direniş için.

Kurulan komitenin ilk elden yapacağı işler; demokratik kitle örgütlerini, muhalif basını ziyaret etmek, radyoda program yapmak ve basın açıklamaları olarak tespit edildi. Bunun yanında diğer işçilere ulaşılacak, onların bir araya toplanması sağlanacaktı. Biz komünistler, bunların yapılması zorunlu şeyler olduğu fakat süresinin uzun tutulmaması gerekliliğine işaret ettik. İşçilerdeki direniş eğilimi ve isteğinin canlı tutulması için bu bir zorunluluktu.

Sonraki gün, atılan işçilerin yine sendika şubesindeki toplantısına katıldık. Bu kez sendika bürokratları da toplantıdaydı. Adı haine çıkmış şube başkanı D.Kaplan'da geldi. Her zamanki gibi işçileri sessizliğe davet etti. İşçilerin, işlerine geri döneceği vaadinde bulundu. İşçiler de bu vaatleri sessizce dinledi. Deyim yerindeyse, öfkeler oracıkta söndü. Asıl önemlisi de bu sessiz dinleyici kitle sine öncü işçilerin de iştirak etmiş olmasındı. Bu bizim açımızdan direnişin zayıflıkları konusunda ek bir açıklık oldu.

Bu özel zayıflık alanı bizim için uyarıcı oldu ve müdahale için hemen harekete geçtik. İlk elden bir bildiri kaleme aldık. Bununla asıl olarak öncü işçilere seslenmeye çalıştık. Fakat anlamlı bir sonuç elde edemedik. Gecikmeli bir müdahaleydi ve sendika bürokratlarının her gün, hertürlü direniş eğilimini kırma çabaları karşısında çok fazla bir şeyi ifade etmiyordu.

Kuşatıcı bir müdahale bu noktada bir zorunluluk olarak karşımıza acilen çıktı. Bunun için fabrikanın düzenlemiş olduğu piknik gezilerini

değerlendirmeyi düşündük. Ancak mekanın kendine has özellikleri nedeniyle, bu alandan da istediğimiz verimi alamadık.

Bu durumda müdahalemizi sürdürmemiz yeni araçlar ve yöntemler bulmak gerekiyordu. Ancak öncü işçileri kuşatmak, onları bir araya getirmek ve öne çıkarmak noktasında yeterli olmadık. Bunun araçlarının yaratılması noktasında tutuk kaldık.

Aynı tutukluk, sınıf dayanışmasının örgütlenmesinde de yaşandı. Sınıf hareketinin temel sorunlarından biri olan bu zaafın kendisi Adana söz konusu olduğunda çok daha belirgindir. Müdahalemizde bunu da gözlemeye çalıştık.

Çukobirlik'in diğer işçilerine ve Adana'nın farklı sınıf birimlerine atılan sınıf kardeşlerinin sorunlarını taşımak, dayanışma konusunda birlik ve dayanışmayı yaratmak gerekiyordu. Bu noktada kısmi girişimlerimiz oldu. Çukobirlik'li diğer işçilere seslenen bir dayanışma bildirisi kaleme alındı, ve yaygınca dağıtıldı. Bu Çukobirlik üzerinden ortak bir karşı koyuşun örgütlenmesi bakımından anlamlı bir ilk girişimdi. Fakat elbetteki yeterli değildi.

Sonuç itibarıyla işçilerde ve bizim müdahalelerimizde yaşanan eksik ve zayıflıklar direnişin örülmesinin önünde engel oldu. Başlangıçtaki direniş eğilimi yerine suskunluğa ve umutsuzca bir bekleyişe bıraktı. Direniş, başlamadan bitmiş oldu, böylelikle."

SY Kızıl Bayrak / Adana

PETKİM İşçileri Eylemde

16 ve 18 Eylül salı ve perşembe günleri Aliğa ve Yarımca Petkim tesislerinde yaklaşık 5000 işçinin katıldığı bir eylem yapıldı. Ürün çıkışının engellendiği eylemin bir nedeni kötü çalışma koşullarıdır. Kimyasal madde üretilen petro-kimya tesisinde 1986'dan bu yana 25-26 işçi kanserden ölmüştür. Bir diğer neden alınan ücretin (net 25 milyon) işin riskine vs. uygun olmamasıdır. '95 sözleşmesinden bu yana %60 civarında reel ücret kaybı yaşanmış. Ayrıca asgari ücret artışlarında uygulanması gereken, taban ücretlerin yukarıya çekilmesi işlemi işveren tarafından uygulanmıyor.

Sendika yetkilisi kendisi ile yaptığımız söyleşide, bu eylemlerin uyarı niteliği taşıdığını, kararlılıklarını göstermek istediklerini ifade etti. Yine, grev haklarının olmadığını ve yasal izni olmayan eylemlerde dayanaklarının kamuoyu desteği ve meşrulukları olduğunu söyledi. Tek seçeneklerinin üretimden gelen güçlerini kullanmak olduğunu ve bu noktada sonuna kadar mücadele edeceklerini vurguladı.

Stratejik önem arzden bir sanayi kuruluşu olan Petkim'de bir direnişin yaşanması devleti ne denli rahatsız ettiği ise, kolluk güçlerinin Petkim üzerinde yoğunlaşan dikkatinden izlenebilir. Bu arada *Kurtuluş* gazetesi çalışanı bir arkadaşla birlikte eylem yönüne giderken gözaltına alınan çalışmamız Ahmet Subaşı, Aliğa Polis Karakolu'nda 6 saat tutulduktan sonra geceyarısı bırakılmıştır.

S.Y. Kızıl Bayrak/İZMİR

"İş-Ekmek-Özgürlük" Sloganı Üzerine

Liberal
Demokratizmin
Politik
Platformu

Genişletilmiş 2. Baskı

EKSEN YAYINCILIK

"İşçi-İşveren Elele!" Oyunu Tutmadı

İşçiden çok işverene sadıkhane hizmetleriyle tanınan Türk Metal'in son tiyatrosu, 14 Eylül'de Bursa'da sahnelendi.

Oyun "sınıfsal uzlaşma" temasını işleyecekti. Ulusal sermayenin korunması adı altında bir "işçi" sendikası tarafından düzenlenen ve figüranlarını işçilerin oluşturduğu oyunun temel mesajı "emek-sermaye elele" olacaktı.

"Yerel" sermayenin "yerel" medyasında günlerce reklamı yapıldı. "Binlerce işçi işsiz kalacak" nakaratı tekrarlanıp durdu. Gene de kalabalık figüran kadrosu konusunda Bursa proletaryasına pek güvenilmemiş olacak ki, çeşitli illerden otobüsler dolusu "insan" taşındı Bursa'ya. Sadece Türk Metal de değil, Bayram Meral'in Yol-İş'i başta olmak üzere, merkezin güdümündeki tüm sendikacılar seferber edildi.

Önce "yüz bin işçi" diyordu yerel medya. Ardından "onbinlerce" telaffuz edilmeye başlandı. Nihayet 14 Eylül sabahı geldiğinde, onca çabaya rağmen Fomara Meydanı'nda toplanabilen insan sayısının on bini bile bulmadığı görüldü. Bir Renault işçisinin ifadesiyle, 3 bin işçi çalışan fabrikadan 30 kişi bile gelmemişti. "İlk kez" diyordu burjuva medyanın maymunları (ağızları kulaklarına değerek), "İlk kez işçi ile işverenin elele verdiği bir miting gerçekleşti."

İşçi işveren el ele

Bu mitingi düzenleyen şerefsizler, daha dün, sermaye sahiplerinin "Şimdiye kadar işçiler güldü, şimdi biraz da biz güleceğiz." sözlerine karşı esip yaşıyorlardı. Oysa bugün, sermayenin bayramına işçiyi şakşakçı yapmaktan çekinmiyorlar. Bu sermaye uşağı sendikacıların, işçi sınıfı içinde yaymaya çalıştıkları düşünce, en rezilinden bir burjuva yalandır. Kapitalistleri, işçilere ekmek kapısı açan velinimet olarak tanıtan bu düşünce, işçi sınıfının artık çoktan çöpe atması gereken kocaman bir yalandır. İster sanayici, ister tüccar, isterse rantıye olsun, kapitalist sınıfın tamamı işçi sınıfının sırtından ekmek yemektedir. Bu asalaklar, yeni değil, kaç nesildir üretimi tanımaz, makineyi bilmez, sınıfın ahinterinden, gözünüründen

süzülerek biriken sermayeyle geçinirler. Emperyalizmle işbirliği yapan, Türkiye'yi "ucuz işgücü cenneti" ilan ederek yabancı sermayeyi yalvar-yakar çağıran da onlardır.

İşçi sınıfı sermayeye taraf olamaz. İşçi sınıfı kendinden taraf olmak, sömürünün her türlüşünün karşısına bir sınıf olarak dikilmek zorundadır. Bunu yapamadığı taktirde, düşmanlarının ve onlarla işbirliği halindeki ihanet şebekelerinin peşinden gittiği sürece, işini de, ekmeğini de koruması olanaksızdır. İşçi sınıfı topyekün saldırıya birleşik-militan ve politik bir karşı koyuş örgütleyemediği sürece mevzilerini koruyamaz, hak gasplarının önüne dikilemez. Sefalet ve zulüm içinde yaşamaktan kurtulamaz!

SY. Kızıl Bayrak / BURSA

K. Çekmece Belediye işçilerinden kitlesel yürüyüş; "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!"

Küçükçekmece Belediye işçileri 21 Eylül günü kitlesel bir yürüyüş ve basın açıklaması ile işvereni protesto ettiler. İşçilerin Ağustos ayı maaşları ve toplu iş sözleşmesinden doğan 13 günlük ikramiye alacakları ödenmemişti. Ayrıca, daha imzalanmasının üzerinden bir ay bile geçmeden, işveren, toplu iş sözleşmesindeki taşeronla ilgili maddeleri ihlal etmek istedi. Tüm bu gelişmelere karşı tepkilerini dile getirmek isteyen işçiler, Temizlik İşleri Müdürlüğü garajında toplanarak, sendika pankartı altında Sefaköy'deki başkanlık binasına doğru kitlesel yürüyüşe geçtiler.

Su an Çekmece işçilerinin geçmiş yıllarda kazandıkları sosyal ve ekonomik haklarının yanında, son sözleşme ile ortalama işçi başına 80-100 milyon alacakları bulunmaktadır. Her ne kadar işçilerin alacaklarının belli bir takvim içerisinde ödeneceği sözleşme ile taahhüt altına alınmışsa da, işveren her defasında sözünü tutmamaktadır. Değil sözleşmeden doğan haklarının ödenmesi, işçilerin aylık ücretlerini dahi zamanında ödenmemektedir. İşçiler neredeyse 2 ayda bir maaş almak durumuna düşmüşlerdir.

İşveren şimdiye dek sendika yönetimi ile uzun görüşmeler ve sık sık ödeme vaatleri ile işçilerin öfkelerini yatıştırma yoluna gitmiştir. Son görüşmede ise işveren işçilerle alay ederek "Eğer yürümek sorununuzu çözecekse ben de yürürüm" diyerek alacaklarının ödenmesinin şimdilik mümkün olmadığını bildirmiştir.

Öncü işçiler Ağustos ortalarında bütün birimlerde gerçekleştirdikleri işçi toplantılarında, işverenle şimdiye kadar yapılan sonuçsuz görüşmeler yerine, haklar alınca dek sürekli eylem yapılmasını gündeme getirdiler. İşçiler, şimdiye kadar eylem isteklerinin mevcut sendika bürokrasisince sahiplenilmediği, artık karar alma ve uygulama sırasının Çekmece işçilerinde olması gerektiğini vurguladılar. Tuzla Deri işçilerinin militan mücadelesi toplantılarda örnek gösterildi.

19.09.1996 tarihinde işverenle gerçekleştirilen görüşme de sonuç veremeyince, işçilerin basıncı sonucu sendika yönetimi 21'de eylem kararı aldı.

Henüz eylem başlamadan yüzlerce polis işçileri ablukaya aldı. Eyleme hazırlık esnasında sendika temsilcileri gözaltına alınarak eylemden vazgeçmeleri için tehdit edildi. Yürüyüş sırasında da yüzlerce polis ve panzerler işçilerin üzerinde basınç oluşturmaya çalıştı. Ancak bunların hiçbirisi Çekmece işçisinin kararlılığını bozmadı. Eylem büyük bir katılımıla gerçekleşti.

Yürüyüş esnasında tek bir pankartın taşınması, işçilerin istemlerinin değişik pankart ve dövizlerle ifade edilmemesi, yine yürüyüş güzargahının büyük bölümünde sloganlar yerine alkışlı protesto ile yetinilmesi eylemin önemli eksiklikleriydi. Ancak Çekmece işçileri bu eylemde kararlı ve militan bir tutum aldılar. Bu önümüzdeki dönem için önemli bir potansiyelin göstergesidir.

Eylemin diğer önemli bir eksikliği ise daha geniş bir katılım için gereken organizasyonun yapılmayıp olmasıdır. En basitinden işçilerin ailelerinin bile yürüyüşe katılmaları eylemin gücünü artıracaktır. Ayrıca çevre işletmelerden ve semtlerden dayanışma örgütlenmelidir.

Komünistler yürüyüş boyunca işçilerle kolkala-omuzomuz yürüdüler. Yürüyüş güzargahının ortalarında komünistlerin haykırdığı "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız!" ve "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!" sloganları işçiler tarafından sahiplenildi. Eylem sırasında yapılan Kızıl Bayrak kuşlamaları da eyleme ayrı bir coşku kattı.

Eylem sonrası polisin komünistlere yönelik saldırı girişimleri oldu. Bir çalışanımız gözaltına alındı. Diğer yoldaşlarımız ise işçilerin sahiplenmesi sonucu saldırıyı savuşturdular.

İşverenin ve polisin bu saldırıları ne Küçük Çekmece işçisini ne de sınıf devrimcilerini yıldıramayacaktır.

**Kurtuluş Yok Tek Başına!
Ya Hep Beraber, Ya Hiç Birimiz!**

Adana'da 1 Eylül Barış Mitingi

1 Eylül Dünya Barış günü etkinlikleri Adana'da bir haftaya yayıldı. 1 Eylül'de İHD'de fotoğraflar sergisi, 4 Eylül'de panel, 5 Eylül'de şenlik gerçekleştirildi. Tüm çalışmaların ardından da 8 Eylül günü bir miting yapıldı.

Barış ve kardeşlik etkinliklerine Sosyalist Basın Platformu (Alınır, Atılır, Kızıl Bayrak, Partizanın Sesi, S.Rızgari ve Roj) olarak katıldık. Sosyalist Basın Platformu imzalı "Sosyalist Basın Susturulamaz" pankartı arkasında ayrı pankartlar, ortak sloganlarla yürüdük. Miting boyunca; "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!", "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak!", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!", "Katil Polis-Katil Devlet!", "Barış İçin Devrimci Savaş!", "Özgürlük Yoksa Barışta Yok!", "Ekmek Yoksa Barışta Yok!" "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak!", "Faşizme Karşı Omuz Omuza!", "Sosyalist Basın Susturulamaz!", "Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni!", "Kahrolsun Sendika Ağaları!", "İşçi-Memur Elele, Genel Greve!", "Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz!", "Zindanlar Boşalsın, Tutsaklara Özgürlük!", "Yaşasın Halkların Kardeşliği!" sloganları sıkça atıldı. Megafonla SAG ve ÖO direnişinde şehit düşen 12 devrimcinin adı okundu. Kitle, şehitlerin ismi okunduktan sonra "yaşıyorlar" sloganını attı. HADEP kitlesinin attığı Kürtçe sloganlar mitinge

ayrı bir coşku ve canlılık kattı.

Kızıl Bayrak korteji coşkusu, sloganları ve disipliniyle mitinge devrimci atmosferin verilmesinde önemli bir rol oynadı. Kortejimize yönelik sivil polislerin yol boyunca sürdürdüğü saldırılar ve provakasyon çabası yine disiplin ve kararlılığımızla boşa çıkarıldı.

Yürüyüş kolu Kasım Gülek köprüsü üzerinden geçerken bir Alınır okuru gözaltına alındı. Polisin bu saldırısına oturma eylemine geçerek yanıt verildi. Düşman, "Ya Hep Beraber, Ya Hiç Birimiz!" sloganıyla oturan kitlenin tepkisi karşısında gözaltına aldığı eylemciyi bırakmak zorunda kaldı.

2500 civarında katılımcının bulunduğu miting dağılırken, devrimcilerin çoğunlukta bulunduğu Ziya Paşa Bulvarında, polis iki okurumuzu gözaltına almaya çalıştı. Dağılmakta olan kitlenin tepkisi üzerine TEM Şube müdürü, çılgın gibi kullandığı arabasıyla kitlenin içine girdi. Amacı, slogan atan ve kitleyi toparlamaya çalışan devrimcileri ezmektir. Hemen ardından çevik kuvvet kitleye saldırdı. Devlet eylem sonrası kendi cephesinden "Barış" mesajı verdi. Bu "Tam bir teslimiyet yaşarsanız barışımız" mesajıydı. Saldırı sonucu bir kadın ağır yaralanırken, yaklaşık 15 kişi gözaltına alındı.

SY. Kızıl Bayrak / ADANA

Maden-Koop Olağanüstü Mali Kongresi ve Bürokratların Kirli Oyunları

Maden-Koop Olağanüstü Mali Kongresi 31 Ağustos günü yapıldı. Çok az sayıda üye ve delegenin katıldığı kongre, yönetimin tüm çirkefliliğiyle açıktan oynadığı bir oyuna sahne oldu. Yönetim istediği kararı yangından mal kaçırıcısına aldırarak toplantıyı bitirdi.

Kongreye nasıl gelindi?

Bir kaç ay önce Genel Kurul'da seçilen yönetim Ş. Denizer ve ekibini aklamak için oluşturulmuştu. Söz konusu yönetim varolan 17 milyar zarar (bunun 10 milyarı Ş. Denizer'e borç) kapatacağını, "Maden-Koop'u eski günlerdeki durumuna getireceğini" vaatmişti. İşbaşına gelir gelmez ise 28 işçiyi işten atmış, kooperatif şubelerini birer birer kapatmaya başlamıştı. Ortada bir zarar vardı ve bunun faturası önce kooperatifte çalışan işçilere, daha sonra da kooperatif üyesi maden işçilerine çıkarılmak isteniyordu. Böylece hem açık kapatılıp kendi kasaları doldurulacak, hem de GMİS bürokratları aklanmış olacaktı. Oysa kooperatifteki açığın tek sorumlusu vardı. O da yönetimi oluşturan ve paraları kendi çıkarları için peşkeş çeken kendileriydi. Açığın faturasını işçilere kesecek denli pervasızlaşan yönetim cesaretini işçilerin duyarsızlığından alıyordu. Faturayı işçilerden çıkartmak için Olağanüstü Mali Genel Kurul kararı alındı.

Kongre: Bürokratların iğrenç oyunlarının sahnesi

GMİS bürokratlarının Zonguldak'ta sınıfa yabancılaştıkları ve bir çıkar şebekesine dönüştüğü bu kongrede bir kez daha açığa çıktı. Kongreye gelirken yönetimdeki GMİS bürokratları ve onların yakın çeperi daha önceden herşeyi kararlaştırmışlardı. Herşey, yapılacak kongrede işin resmileştirilmesine kalmıştı.

Yönetim kongreye tek öneriyle geldi. Ya üye aidatları yükseltilecek, ya da Maden-Koop tasfiye edilerek zarar üyelere paylaştırılacak.

Yönetim kapalı kapılar ardında (kamuoyuna olduğu kadar üye ve delegelere de) planladığı bir oldu bittiyle bu işi bir an önce bitirmek istiyordu. Daha haftalar önce tarihi belli olan kongreye bir gün kala kongrenin ertelendiği haberleri yayıldı. Böylece muhalefetteki üye ve delegelerin katılımı engellenmeye çalışıldı. İşçilerin duyarsızlıkları buna eklenince yönetim taktiğinde başarı sağlayabildi. Kongre az sayıdaki üye ve delegenin katılımıyla başladı. Kongrenin yapılabilmesi için delege tam sayısının 4/3'ü gerekli olmasına rağmen, salonda delege olduğu bile belli olmayan çok az sayıdaki insanla ve muhalefetin itirazlarına rağmen toplantı açıldı.

Kongreye GMİS'ten kimsenin katılmamasına özen gösterilmişti. Bununla her şeyin onların dışında

geliştiği izlenimi verilmek isteniyordu. Oysa kongreye çıkıp hesap vermesi gereken onlardı.

Yönetim adına ve onlara yakın bir kaç kişinin yaptığı konuşmalardan sonra muhalefetten bir delgenin yaptığı konuşma, hükümet komiseri ve divan başkanları da dahil, yönetimin küfür ve hakaretlerine maruz kaldı. Karşılarında örgütlü bir tarzda bulunan muhalif bir kitle olmamasına rağmen küçük bir konuşmaya dahi tahammül gösteremiyorlardı.

Yönetim adına yapılan konuşmalarda Maden-Koop'un kurtarılması gerektiğinden dem vuruldu. Maden işçilerinin "kendi" kooperatiflerine sahip çıkması istenirken, üyelere gelen bireysel tepkilere ise kapatma sopası sallandırıldı. İşçiler arasında birlik demagogilerinin yapıldığı konuşmalarda zararın işçiler tarafından ödenmesi gerektiği pişkinlikle öne sürüldü. Muhalif bir delegenin yaptığı konuşma küfürle saldırılara uğradı. Delege konuşmasında, buranın 17 milyar zarar ettirildiğini, bu zararın işçilere fatura edilmeye çalışıldığını, oysa önce sorumluların bu zararın hesabını vermesi gerektiğini söyledi. Konuşma salonda bulunan maden işçisi üyelerin bu soyguna karşı tepkilerini göstermelerine yolaçtı. Bunun üzerine divan başkanı oylamaya geçildiğini söyledi. (Oylamanın ne için yapıldığını açıklamaksızın). Delegelerin bir an tereddüte düşmeleri üzerine, divan başkanı ve hükümet komiseri bir kez daha üyelerin sermaye paylarının artırılması gerektiği, aksi durumda kooperatifin tasfiye sürecine gireceğini ve zararın tümüyle üyeler tarafından ödeneceği şeklindeki tehditlerini savurmak zorunda kaldılar. Ardından "önerinin" oy çokluğuyla kabul edildiği söylendi ve o karışıklık içerisinde kongre tutanakları salondan büyük bir hızla kaçırıldı. Salondan tepkilerin yükselmesiyle birlikte yönetimden biri ayağa kalktı. Karara tepki gösteren üyeleri elleriyle kışkırtarak "Haydi arkadaşlar, hayırlı olsun" diyecek kadar ileri gitti. Kongrenin bu şekilde bitirilmesinin ardından, karara tepki gösteren muhalif üye ve delegelerin savcılığa suç duyurusu girişimleri ise Zonguldak savcılığı tarafından reddedildi. Böylece GMİS bürokratları ve onların güdümündeki yönetim, kongrede tereyağından kıl çekercesine istedikleri kararı alan bir çıkar şebekesine dönüştüklerini bir kez daha göstermiş oldular.

Sonuç Olarak

Maden-Koop Kongresi bize GMİS'teki bürokratlaşmanın aldığı düzeyi göstermekle kalmadı. Önümüzdeki dönemde başlayacak TİS görüşmelerinde GMİS'in devlet karşısında nasıl bir tavır takınacağı, işçileri yeni ihanetlerle yüzyüze bırakmak isteyeceği konusunda da önemli ipuçları vermiştir.

Sendika bürokratları işçilerle alay edercesine, hükümet komiseriyle kol kola, bir oldu bitti kongresi yapabilmektedirler. Ortada bürokratların hesap vermesi gereken bir açık varken, fatura pervasızca işçilere çıkarılabilmektedir. Sendika bürokratlarının TİS sürecinde de işçilerin çıkarlarını savunmak yerine, devletten kendileri için koparacakları tavizlerin peşinde olacağı açıktır. TİS sözleşmesinin bir satış sözleşmesinden öteye gidemeyeceği daha bugünden bellidir.

Maden işçileri sendika bürokratlarının kendileriyle alay etmelerine ve yeni satış hazırlıklarına izin vermemelidirler. TİS sürecinde olabilecek bir satışa karşı şimdiden kendi aralarında taban örgütlenmeleri yaratabilmelidirler.

SY. Kızıl Bayrak/ZONGULDAK

AŞTİ işçisi yalnız değildir!

Ankara Şehir Otobüs Terminali'nde 31 Mayıs'ta başlayan grev kararlılıkla sürüyor. TUMTİS üyesi 284 işçinin sürdürdüğü grevin, AŞTİ'ye verdiği zarar her geçen gün artıyor. Milyarlarca liralık maddi kaybın yanı sıra; temizlik, anons vb. hizmetlerin aksaması da işverenleri zorluyor.

Bilindiği gibi, AŞTİ başlangıçta Büyükşehir Belediyesi ve Tarım Bakanlığının ortaklığında çalışıyordu. Ancak işçilerin greve çıkmalarının ardından, Büyükşehir Belediyesi ve Tarım Bakanlığı arasında yapılan bir protokol ile işletmenin tüm yetkileri Büyükşehir Belediyesi'nde toplandı. 14 maddelik bu protokol aslında AŞTİ'nin el altından özelleştirilmesi anlamına geliyor. Protokolün 9. maddesi gereği, belediye AŞTİ ve içindeki işletmelerin denetim ve idaresinden sorumlu. Ancak, eğer isterse bunları özel kurum ya da kişilere devrebilecek.

Bu maddenin, Büyükşehir Belediye Başkanı Melih Gökçek'in elinde açık bir özelleştirme ve taşeronlaştırma saldırısına dönüşeceği açıktır. Göreve geldiğinden beri belediye hizmetlerinin özelleştirilmesini, taşeronlaşmayı savunan Gökçek bu fırsatı kaçırmayacaktır. Bu protokol, direnişteki AŞTİ işçisine yeni bir saldırı niteliği taşımaktadır.

Bu gelişmelere rağmen grev coşkuyla sürüyor. AŞTİ grevcileri sınıf kardeşlerinden daha fazla destek ve dayanışma bekliyorlar. Greve çeşitli işletme ve sendikalarından dayanışma ziyaretleri yapılıyor. Ancak bunlar yeterli değil. Sınıf dayanışmasının örülmesi ve aktif destek eylemlerinin örgütlenmesi yakıcı bir ihtiyaç.

En kitlesel ve coşkulu destek ziyaretlerini ambar işçileri gerçekleştiriyor. Ambar işçileri sınıf kardeşlerini ziyarete gelirken davul-zurnayla, halaylar çekerek geliyor. Bu grevci işçilerin coşkusunu ve motivasyonunu artırıyor. Ambarlardan sonra en çok destek Belediye İş, Hava İş gibi sendikalarından geliyor.

Aralarında gazetemiz Kızıl Bayrak'ında bulunduğu Ankara Sosyalist Basın Platformu da greve bir dayanışma ziyareti gerçekleştirdi. Bu ziyaret grevci işçiler tarafından coşkuyla karşılandı.

AŞTİ işçisine daha aktif bir tarzda dayanışma örgütlemek önümüzde duran bir görevdir. İşverenin yeni saldırıları karşısında yalnız olmadıklarını gösterebilmeliyiz.

SY. Kızıl Bayrak / Ankara

Maden işçilerinden GMİS bürokratlarına protesto

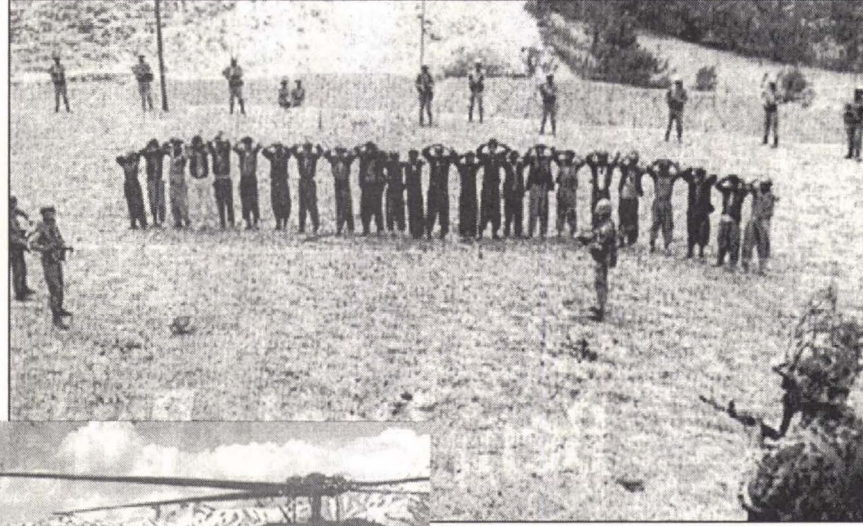
Maden-Koop'un zararının kapatılması için maden işçilerinin ücretlerinden 1'er milyon kesinti yapıldı. Bunun üzerine 300 kadar maden işçisi 20 Eylül Cuma günü iş çıkışında kooperatif merkezine gelerek, yönetimi protesto ettiler.

Maden-Koop merkezine gelen işçiler: "Maden-Koop 17 milyar zarar etti. Bunun nedenlerini öğrenmek istiyoruz. Kooperatifin zararını gidermek amacıyla bu ay maaşlarımızdan 1'er milyon kesildi. Gelecek ayki ücretlerimizden 1'er milyon daha kesilecek. Kooperatifin zararını bize ödetmek istiyorlar." diyerek protestolarını dile getirdiler. Maden-Koop yönetimi adına işçilerle görüşen 2. Başkan Adnan Özdemir, zararın kooperatifin eski yönetimi zamanında meydana geldiğini söyledi. "Kooperatifin zararı personel sayısının fazla olmasından kaynaklanmaktadır. Maden-Koop'a borcu olup da ödemeyen kişiler var. Alacaklarımızı tahsil etmek için girişimlerde bulunduk. Yapılan olağanüstü kongrede ortaklık payının 2'şer milyon lira artırılmasına karar verildi. Bu nedenle maaşlarımızdan para kesildi" diyerek işçileri yatıştırmaya çalıştı. Bu konuşma üzerine işçiler, kooperatifin zarar etmesinden GMİS yöneticilerinin sorumlu olduklarını söylediler. Geçmişe dönük kooperatif hesaplarının incelenmesi için ortaklar arasında imza kampanyası başlatan işçiler daha sonra merkezden ayrılarak dağıldılar.

Aşağıdaki yazı erken bir tarihte kaleme alınmıştır. Bu nedenle Ortadoğu'da yaşanan son gelişmeleri kapsamamaktadır. Ancak yazı Refahyol hükümetinin Kürt politikasını çarpıcı bir tarzda özetlemektedir. Bu anlamda güncelliğinden ve öneminden bir şey yitirmediği düşüncesiyle okurumuzun dikkatine sunuyoruz:

REFAHYOL hükümetinin Kürt halkına karşı savaş gündemi

Kürt ulusal mücadelesi bugün düzenin önündeki en önemli sorun olmaya devam ediyor. Kürt sorunu bunun yanı sıra RP için özel bir önem de taşıyor. RP gelişme sürecinde kitle desteğini esas olarak Kürdistan bölgesinde sağlamıştı. Kürt halkı RP için hala da önemli bir oy potansiyeli olmaya devam ediyor. RP "Türk Kürt tüm müslümanlar kardeşler" demagojisiyle ulusal bilinci din bezirganlığı ile boğma, sömürgeciliğin egemenliğini bu yoldan tesis etme politikasına sahipti. Bir yandan da ve daha çok o bölgeyle sınırlı bir tutumla "laik batıl devletin Doğu'daki Kürt müslüman kardeşlere karşı zulmünü" sözde hedef alıyordu. Mazlum-Der vb. aracılığıyla Kürtlerin insan haklarına sahip çıkar görünüyordu. Peki neydi bu zulmün nedeni? RP'ye göre bunun nedeni rejimin müslüman düşmanlığı idi! RP sömürgeciliğin ve ulusal kurtuluş mücadelesinin adını ağzına almamakta yeminliydi. RP'ye göre bu düşmanlığa ve eziyetlere sadece Kürtler değil, Türk müslümanlar da hedef oluyordu, zalim devlet tüm mazlum müslümanlara eziyet ediyordu. RP'nin iktidara gelmesiyle ise bu sorunlar çözülecekti. RP'nin Kürt halkına yönelik demagojik söylemi buydu. Öte yandan da sömürgecilere, ulusal hareketi ezebilecek, Kürt halkını devlet ile barıştırabilecek tek alternatifin kendi politikaları olduğunu duyuruyordu. Buna göre, sadece askeri yöntemlerle sorun çözülemezdi. Kürt halkının ulusal uyanışını boğmak için bölgede din temelinde sözde Türk Kürt kardeşliği bilincinin geliştirilmesi gerekiyordu. Askerlerin, kontgerillanın, özel timin, korucuların yanı sıra bir de imam ordusu görev yapmalıydı. Kuran kursları, imam hatip okulları açılmalıydı. RP böylece sömürgeci misyonerliğe talip oluyordu. Türk devleti ise bölgede dinsel gerici ulusal harekete karşı zaten kullanıyordu. Tarikatlarla içli dışlıydı. Hizbullah konstrasını besliyordu. RP'nin politikası özünde aynıydı, yanı sıra taktik olarak da fazla bir açılım sunmuyordu. Müslümanlık temelinde kardeşlik demagojisi Kürdistan'da pek bir fayda sağlamazdı, çünkü Kürtler doğal olarak Türk kardeşleriyle eşit haklara sahip olmayı talep etmeye ve bunu için devlete karşı mücadele etmeye devam edeceklerdi. Ama devlet yine de bölgede tek sivil dayanağı olan RP'nin etkisine önem veriyordu. RP

"Barış" çıkışı:

Tüm bu demagojilerin arkasında sadece RP'nin Kürt halkı içindeki oy desteğini korumak kaygısı yatmıyor. Bundan önceki her yeni hükümet de ilk iş olarak Kürt halkının karşısına çıkıp bu tür demagojik söylemleri öne çıkardı. Kürt halkına bazı kültürel hakların verilmesi gerektiğinden, sorunun sadece terör sorunu olarak görülemeyeceğinden, sadece askeri yöntemlerle çözülemeyeceğinden tutun da gerekirse PKK ile masaya oturulabileceğinin ima edilmesine kadar. ANAP, DYP-SHP, DYP-ANAP hükümetlerinin ilk dönemlerinde bunun örnekleri vardır. Olay RP'ye özgü değildir. Peki olup biten nedir, amaçlanan nedir? Bu partilerin demokratik barışçı siyasal çözüm yolunda eğilimlerini ortaya koymaları, bu doğrultuda zemin yoklamaları, adım atmaya çalışmaları, ama daha sonra bu girişimlerin "şahinler" tarafından bastırılması ve sonuçsuz kalması mıdır? Türk ve Kürt reformistleri gelişmeleri böyle yorumluyor. Ve bu gelişmeleri barış ve demokrasi güçlerinin, dinamiklerinin düzen içinde kuvvetlenmesi, devletin içinde çatlaklar yaratması vb. olarak nitelendiriyorlar. Sonra da "biraz daha zamana ihtiyacımız var, sakın bu barış dinamiklerini zayıflatacak, devlet ve düzen içindeki demokrasi güçlerini küstürecek, Şahinler'in eline koz verecek aşırı tutumlardan kaçınalım, devrimcilerin provokasyonlarına izin vermeyelim, her alanda uzlaşma politikasını öne çıkartalım" diyorlar.

Amaçlanan nedir diye sormuştuk. Önce failin kim olduğu sorusunu yanıtlamak gerekir. Bundan öncekilerde olduğu gibi, RP-DYP hükümetinin de "barış" çıkışı ve diğer demagojileri, asıl yönetici güç olan

MGK'nın denetimi dışında, ona rağmen ya da ona karşı atılmış olan adımlar değildir. Bizzat MGK'nın olur demesiyle hükümete gelenlerin, hükümetleri döneminde Kürt halkına yönelik sömürgeci katliam ve terörün uygulayıcısı olanların, MGK'nın "tavsiye" kararlarının mecliste noterliğini yapmaktan başka bir yönetici işleve sahip olmayanların, hele Erbakan gibi Genelkurmay şahsında devlete ve egemen sınıfa güven vermek için yaltaklanmada hiç bir sınır tanımayanların, MGK'nın güdümü dışında hareket etmelerini beklemek ancak yorgun demokratlara has bir saflık olabilir. Bu tür çıkışlar, devletin geleneksel sömürgeci politikasında bir açmazın da ifadesi olmakla birlikte, işin esasında Kürt ulusal mücadelesini ezmeye yönelik bir saldırdır. Bu devletin yıllardır uyguladığı bir savaş ve saldırı taktiğidir. RP bir yandan bu taktiği izliyor, bir yandan da demagojik çıkışlarla Kürt halkı içindeki teşhir ve tecrit sürecinin önünü kesmeye çalışıyor. Yarın Kürdistan'da seçim meydanlarında "biz barış istiyorduk, bunun adımlarını attık ama gördüğünüz gibi ortağımız ve devlet içindeki güçler buna izin vermedi, bugün gücümüz bu kadarına yetiyor, bizi tek başımıza iktidara getirirseniz sorunlarınızı çözeceğiz" diyebilme fırsatını heba etmek istemiyor.

Devlet destekli "barış" savunucularının maskesi indirildiğinde görülecek ki arkasındaki sömürgeci devletin yüzüdür. Sözde "barış" çıkışını yapanların ve buna devlet katında utangaçça destek verenlerin öne sürdüğü şartların başında PKK'nin silah bırakması ve teslim olması gelmektedir. Diğer bütün vaatler buna bağlı olarak gündeme getirilmektedir. Devlet böyle bir "çözüm" dünden razıdır! Devlet böylece "biz de savaşın bitmesinden yanayız, bizde sorunun çözümünden yanayız, ama PKK silah bırakmıyor, PKK teslim olmuyor" demagojisiyle hem Kürt halkı içinde hayaller yaymaktadır. Hem de PKK'yi Kürt halkından tecrit etmeye çalışmaktadır. Devletin bu tür "barışçı" çıkışlarla amacı Kürt halkını PKK'yi desteklemekten vazgeçirmeye çalışmaktır. PKK'yi ve silahlı mücadeleyi hedef göstererek, Kürt halkı içinde PKK'ye karşı kitle tabanı yaratmaya çalışmaktır. Kürt halkı içinden yeni korucular devşirmeye çalışmaktır. Kürt halkının sömürgeci savaş nedeniyle yaşadıklarının sorumlusunun PKK olduğu yalanını propaganda etmektedir. Kendisinin Kürtlerle bir sorunun

olmadığını, hatta belli kültürel haklar dahi verebileceğini, Kürtlere iş ve ekmek sağlamak niyetinde olduğunu, ama PKK'nin ve silahlı mücadelesinin bunun önünde engel teşkil ettiği yalanını propaganda etmektedir. Devlet eliyle, PKK'siz ve düzen içi bir çözüm hayali Kürt halkı içinde körüklenmeye çalışılmaktadır. Arkasından da yanıtı bile beklemeye gerek duymaksızın "günah bizden gitti" diyerek PKK'ye ve Kürt halkına yönelik savaşı yüksetmekte, papazvari demagojilerle gevşetmeye, yumuşatmaya, çözmeye çalıştığı ulusal hareket güçlerini bu sefer kanlı yöntemlerle ezmeye yönelmektedir. İşte devlet içindeki bu "barış" savunucuları papazlık ya da imamlık rolünü icra etmektedirler.

HADEP'e saldırı:

Bu sözde "barış" çıkışı, HADEP'e dönük saldırılarla aynı döneme denk gelmiştir. HADEP yöneticileri, kongredeki bayrak indirme olayı bahane edilerek cezaevine atılmışlardır. Şimdi de DGM, HADEP'i kapatmayı hedefleyen ve her satırından kan damlayan ırkçı faşist bir dava dosyası hazırlamıştır. Devlet bunu daha önce de denedi. Ancak hiç bir girişimiyle istediği sonucu elde edemedi. DEP milletvekilleri hala cezaevindeler. HEP'ten sonra DEP de kapatıldı. Kapatılmadan önce yoğun bir devlet terörüne maruz kaldı. Bir çok üyesi devlet tarafından katledildi. "Barış" demagojisi ve HADEP'e dönük saldırı, kıstırılan şovenist heyezanlar hep aynı amaca dönüktür. Aynı sömürgeci savaş taktığının birbirini tamamlayan iki yönüdür. Devletin vermek istediği mesaj "PKK ile, dolayısıyla Kürt ulusal mücadelesi ile bütün bağlarınızı kopartın, ona karşı devletle birlikte hareket edin, safınızı bizden yana seçin, işbirlikçi olun, yoksa sizi yaşatmayız" tehditidir. Devrimci güçleri ezemediği koşullarda bu devlete reformizm de kâr etmemektedir. Onlar sömürgeci düzenlerini ayakta tutabilmek için ancak tescilli işbirlikçilere güvenmek, onlara dayanmak zorunda kalıyorlar. Devlet HADEP'e dönük saldırısıyla Kürt ulusal hareketi içindeki ılımlı, reformist kesimleri baskılarla yıldırarak işbirlikçi konuma getirmeye, teslim almaya, PKK'ye karşı konumlandırmaya çalışıyor.

Yeni İller İdaresi Yasası:

REFAHYOL hükümetinin diğer bir demagojisi de Olağanüstü Hal'in kaldırılmasının gündeme alınması oldu. Böylece Kürdistan'da "normal" yönetim koşullarına geçilecek propagandası yapıldı. Devlet "olağanüstü hali" kaldırıyor. Ama yerine onu aratmayacak, dahası Kürdistan illeriyle sınırlı olmaktan çıkartıp tüm TC sınırları içinde genelleştirecek bir faşist idare sistemi ile düzenini tahkim etmeye yöneliyor. Devlet bu değişiklik ile hem Kürt ulusal mücadelesini hem de Türkiye devrimci hareketini, işçi ve emekçi hareketini birlikte hedefliyor. Kürt halkına yönelik hiç bir iyileştirme yok bu değişiklikte. Tersine Kürdistan'da sömürgeci savaşın, Türkiye'de terör ve katliam uygulamalarının artık

"hukuk" kılıfı içine sokularak yasalık kazanması ve daha da tırmandırılması söz konusu olacak. Dün Kürdistan'da yasa dışı, hukuk dışı, denetim dışı olarak görülen bu yüzden çok daha geniş kesimlerin tepkisini çeken olağanüstü hal uygulamaları, artık görüntüde sivil bir kılıfa sokulmuş olacak. Ayrıca, bu hukuk ve uygulamaların geçerliliğinin sadece Kürdistan ile sınırlı olmaması da, devlete, Kürt halkına yönelik "ayrımcılık" yaptığı yönündeki eleştirilere karşı demagoji malzemesi sağlayacak! "Biz de eşitsizlik yok, ayrımcılık yok, biz Türklere nasıl davranıyorsa, Kürtlere de öyle davranıyoruz!" diyecek Türk devleti uluslararası kamuoyuna karşı. Evet, Türk ve Kürt halkı, Türk ve Kürt devrimcileri bu devletin faşist katliam, terör ve baskı uygulamalarına maruz kalmak konusunda artık yasalar önünde de "eşit" hale gelecekler, düzen nezdinde aralarındaki tek "hak" eşitliği de bu olsa gerek! Devlet olağanüstü hali TC sınırlarına yayarak Türkiye devrimci hareketini ezmeye, Türkiye işçi sınıfı hareketini bastırmaya çalışacak. Böylece, düzen için canalcı bir tehlike arzeden Kürt ulusal mücadelesi ile Türkiye işçi ve emekçilerinin devrimci ittifakının gelişmesini engellemeye çalışacak. Ulusal kurtuluş mücadelesine bu yönden de bir darbe indirmeye çalışacak.

Kürdistan cephesinde yeni bir şey yok. Sömürgeci savaş bütün hızıyla devam ediyor. Kürt halkı, devletin demagojilerine kanmıyor, ulusal mücadeleden vazgeçmiyor. Sorunun çözümü ulusal hareketin devrimci mücadele yolunda ısrar etmesinden, Türkiye işçi sınıfının kardeş Kürt halkının ulusal taleplerine sahip çıkmasından, Türkiye ve Kürdistan'da sömürgeci sermaye iktidarına karşı birleşik devrimci mücadelenin yükseltilmesinden geçiyor.

Bölgedeki diğer sömürgeci devletlerle işbirliğini geliştirme çabaları

REFAHYOL'un Kürt ulusal mücadelesine saldırısının bir diğer boyutu bölgedeki diğer sömürgeci devletlerle işbirliğini geliştirmek yönünde attığı adımlar oldu. Erbakan'ın İran gezisinin temel gündem maddesi buydu. Aynı günlerde Mehmet Sağlam ve Şevket Kazan Irak'ta bu gündemi görüşmek üzere Saddam ile bir araya geldiler. Yanısıra İran üzerinden Suriye bu işbirliğine çekilmek istendi. Türk devleti bir yandan da Erbakan eliyle, G.Kürdistan'da İran destekli faaliyet yürüten Kürt örgütüyle PKK'ye karşı işbirliği geliştirmenin yollarını arıyor, bunu KDP ve KYB'yi yola getirmek için bir koz olarak kullanmaya çalışıyor.

Türkiye, İran, Irak ve Suriye'nin sömürgeci egemenliklerini sürdürmek konusunda çıkarları ortaktır. Bugüne kadar Kürt ulusal hareketlerini ezmek için aralarında bir çok kez suç ortaklığı yaptılar. Bunun için bölgesel paktlar oluşturdular, birbirlerine sınırlarını açtılar, askeri destek verdiler.

Bu devletlerin hepsi de, Kürtlerin

Türk, Arap ve Fars halklarıyla eşit ulusal haklara sahip olmasına, Kürtlerin kendi devletlerini kurma haklarına karşıdır. Bu devletlerin hepsi de, bölgede devrimci bir ulusal ve sınıfsal kurtuluş hareketinin gelişip güçlenmesine karşıdır. Bununla birlikte bu devletler arasındaki ilişkiler Kürt sorunundan ibaret değil ve karşılıklı bir çok gerici çıkar çatışmasını içinde barındırıyor. Bu çıkar çatışmaları, Kürt hareketlerine karşı ortak saldırı geliştirmelerinin önünde de zaman zaman pürüzler çıkarıyor. Yeri geldiğinde birbirlerine karşı Kürt hareketleriyle ilişkilerini bir koz olarak ellerinin altında tutmaya, kullanmaya çalışıyorlar. Böylece bir yandan da birleşik bir ulusal hareketin gelişmesinin önüne geçmeye ve ilişki içinde oldukları Kürt örgütlerini uzlaşmacı bir zemine çekmeye çalışıyorlar.

Irak, İran ve Suriye bölgede ABD'nin hegemonyasına karşı kendi gerici sınıf çıkarları üzerinden direnmeye çalışan ülkelerdir. Türk devleti ise ABD'nin uşağı ve İsrail'in destekçisi konumunda ve bölgede bütünüyle onların hizmetinde hareket etmektedir. Daha önceleri İsrail ile gizlice yürüttüğü ilişkilerini artık açıktan yürütmekte ve bölgeye dönük askeri işbirliği anlaşmaları imzalamaktadır. Bu, Türk devletinin bölge halkları nezdinde teşhir ve tecrit sürecini de geliştirmektedir. Bölge devletleri, özünde biririnin aynı olan gerici ve yayılcı çıkarlarının çatışmasından dolayı Türk devleti ile ihtilaf halindedirler.

ABD ise, bu dört sömürgeci devletin Kürt hareketini ezmek amacıyla da olsa biraraya gelerek işbirliği yapmalarını, ekonomik ve siyasi ilişkilerini kendi çıkarları ve denetimi dışında geliştirmelerini istemiyor. Bu olguya bölgedeki egemenliğini pekiştirmesini zorlaştıracak bir faktör olarak yaklaşıyor. Türk devleti ise bir yandan bölgede ABD'nin politikalarına uşaklık etmeden, onun dümen suyunda hareket etmeden ayakta duramayacağını biliyor, diğer yandan PKK'yi ve Kürt ulusal hareketini ezmek için diğer sömürgeci devletlerle işbirliğini geliştirmek istiyor. Bu, Türk devleti için bir açmaz yaratıyor ve bölge devletleriyle sadece Kürt hareketini ezmek amacıyla sınırlı bir çerçevede ilişkileri geliştirmenin yollarını arıyor.

ABD'nin İran'a yönelik yeni yaptırımları gündeme getirdiği bir dönemde Türk devletinin İran ile başlayan "müslüman" ülkeler ziyareti, burjuva basında Türk devletinin bölgede ABD'den bağımsız hareket etmesi, yüzünü Doğu'ya çevirmesi, müslüman halkların liderliğine soyunması vb. ajitasyonlara konu oldu. Oysa ABD Türkiye'nin iplerini elinde sıkıca tutuyor. Bu durum işbirlikçileri tarafından öylesine kanıksanmış ki, yaklaşan seçimler nedeniyle her fırsatta ona buna kükreyen ABD'nin lafızda karşı çıktığı bir İran ziyareti bile, bu ziyaretin içerğine bakılmaksızın, emperyalizme, ABD'ye kafa tutmak olarak lanse ediliyor. Üstelik daha Çekiç Güç'ü uzatma kararının mürekkebi bile kurumadan. Bu durum, Türk devletinin dış politikada

"bağımsız" inisiyatifinin sınırlarını da gösteriyor. Dahası ABD, Türk devletinin bölge ülkeleriyle ilişkilerini geliştirmesine peşinen karşı da değildir. ABD için önemli olan Türk devletinin bu ilişkileri kimin çıkarları doğrultusunda yürüttüğüdür. ABD'nin çıkarları doğrultusunda yürütüldüğü sürece sorun yoktur. ABD Dışişleri Bakanlığı sözcüsü İran ziyareti ile ilgili olarak şu demeci veriyor: "Türkiye'nin komşuları ile iyi ilişkiler kurması tüm Ortadoğu için iyi olur. Ancak Türkiye'nin İran'ı olumlu etkilemesi gerekir". Erbakan da ziyaretin ABD'nin çıkarlarına karşı olmadığını, yapılan ticari anlaşmaların yaptırımları delmediğini, Türkiye'nin İran ile ABD arasında arabulucuk yapabileceğini vb. söyleyerek kimin dümen suyunda olduğunu açıkça ifade etme gereği duymuştur. İran ziyaretinden hareketle demagojik anti-emperyalizm söylemlerle, önemsiz ya da biçimsel ihtilaflar emperyalizme temel bağımlılık ilişkilerinin önüne çıkartılmaktadır. Temel amaç Türk devletinin ABD'ye uşaklığını gizlemek, ayakları altına aldıkları ulusal duyguları okşamak, diğer yandan İran ve Irak ziyaretlerinin asıl amacı olan Kürt ulusal hareketini sömürgecilerin işbirliği ile ezme amacını gizlemektir.

Kürt hareketini ezmek temelindeki bu bölgesel işbirliği arayışı, Perinçek gibi işbirlikçi hainler tarafından ayakta alkışlandı ve anti-emperyalist bir girişim olarak görülüp desteklendi. İP bu konudaki politikasını "ABD dayatmalarına karşı tek seçenek, Türkiye-İran-Irak-Suriye ve Kürt Örgütleriyle Ortak Çözüm" başlığı ile yayınladı. Üç Dünyacı sınıf işbirlikçisi kokuşmuş teoriler bu sefer Kuzey-Güney çelişkisi temelinde yeniden formüle edildi. Perinçek, sanki bu gerici devletleri biraraya getiren şey, ortak sömürgeci çıkarlarından ve Kürt ulusal hareketini ezmek amaçlarından başka bir şey olabilir mi gibi davranıyor. Her biri kendi emekçilerine kan kusturan bu gerici burjuva rejimlerin işbirliğini geliştirmeleri sanki bölge halklarının, emekçilerinin çıkarına olabilir mi gibi, bu girişime destek veriyor. Perinçek'in hakkını yememek lazım, o bu girişimi kerhen destekliyor. Olumlu fakat yetersiz buluyor! Emperyalizme göbeğinden bağlı olan, çıkarları onunla içiçe geçmiş Türk burjuvazisinden ve onun siyasi temsilcilerinden İMF paketleri, Çekiç Güç, Irak'a ambargo vb. konularda da anti-emperyalist adımlar atarak bu anti-emperyalist girişimlerine tutarlılık kazandırmalarını talep ediyor! Türk devletini ikinci bir kurtuluş savaşıyla ezilen dünyayı yeniden ayağa kaldırmaya çağırıyor! Perinçek yaymaya çalıştığı bu sınıf işbirlikçi hayallere kendisi bile inanmıyordur, ama o görevini yerine getiriyor. Kürt halkının, işçi ve emekçilerin bu hayallere kanarak teslim bayrağını çekmeleri için çalışıyor. Kürt halkından, sözde anti-emperyalizm adına, sömürgeci cellatların ipine boyunlarını uzatmasını istiyor. İşçi ve emekçilerin, emperyalizmden bağımsız bir Türkiye kapitalizmi

hayaliyle sınıf düşmanı burjuvazinin kuyruğuna takılmasını, onun sınıf saldırısına boyun eğmesini, sömürgeci şovenist politikalarına destek vermesini istiyor. Perinçek'in bu politikası özünde emperyalizme hizmet etmektedir. İşçi sınıfı ile burjuvazi, ezilen halklar ile sömürgeci devletler arasındaki sınıfsal ve ulusal mücadeleyi yok saymak, işçi sınıfını ve Kürt halkını sermaye sınıfı ve sömürgeci devletiyle işbirliğine sevk etmek, tüm bunlar emperyalizmin ülkedeki ve bölgedeki asıl dayanaklarının burjuvazinin gerici sınıf egemenliği olduğu gerçeğini gizlemek ve sermaye iktidarına karşı devrimci mücadele görevlerini karartmak demektir. Ki bu emperyalizme ve onun egemenliğine verilen en büyük hizmettir. Perinçek, sahte anti-emperyalist söylemlerle yel değirmenlerine karşı savaş veriyor gözüküyor. Ama onun asıl kime karşı savaş açtığı, Gazi Ayaklanması sırasında, devrimci 1 Mayıs sonrasında, devrimci hareketleri Türk devletine karşı emperyalizmin taşeronu, devrimci eylemleri Türk devletine karşı emperyalizmin provokasyonları olarak suçlamasından, PKK'yi emperyalizmin taşeronu olarak ilan etmesinden bellidir. Bir de bu gerici tutumuna sözde demokratik bir görünüm kazandırmak için, bölge devletlerinin işbirliğine Kürt örgütlerinin de katılması gerektiğini savunuyor. PKK'yi emperyalizmin taşeronu olarak gören bu hainlerin, anti-emperyalizm adına PKK'nin ezilmesine her türlü desteği sunduğu ve sunacağı tartışma götürmez. Öyleyse IP'nin Kürt örgütleri de katılsın dediği, kırıntılar karşılığında sömürgeci burjuva devletlerin bekçiliğini yapmaya talip olacak işbirlikçi Kürt örgütleri olabilir en fazla. Perinçek'in bu önerisinin pratikteki karşılığı Kürt halkının sömürgeci cellatlarının ipine boynunu uzatması ve ulusal kurtuluş hareketlerinin ezilmesinden başka bir şey değildir. İran'daki eli kanlı mollaların Kürt sorunu karşısındaki tutumları bellidir. Daha dün G.Kürdistan topraklarında İran Kürdistan Demokrat Partisini ezmek için kanlı saldırılara giriştiler. Onlar da Perinçek ile aynı ağızdan konuşuyorlar "İran Kürtleri ABD'nin piyonudur, bu yüzden kana boğulmaları gerekir!". Irak ve Türk devletlerinin sömürgeci tutumları da örnek göstermeye gerek kalmayacak kadar açıktır. Suriye'de de Kürtler ulusal haklarından yoksun ve baskı altında yaşamaktadırlar. Perinçek ve şürekası, satır aralarında sömürgeci devletlerin Kürt ulusal hareketini ezmek amacıyla oluşturdukları Sadabad Paktını anti-emperyalist bir bölgesel ittifak olarak örnek göstererek gerçek amacını açık ediyor. Bu gerici burjuva rejimlerin tahkim edilmesi ve Kürt halkına yönelik yeni soykırımlar için davetiye çıkarıyor. 1937'de Türk devletinin öncülüğünde kurulan Sadabad Paktı'nın 7. maddesi paktın asıl amacını ortaya koyuyor: "Birbirlerine komşu olan bu devletlerden her biri, kendi siyasi sınırları içersinde ya da hudutlarında vaki olabilecek ve merkezi otoriteye

doğru yöneltmiş, her türlü harekete ya da o ülkenin herhangi bir toprak parçasında otoriteyi yeniden kurmak için, birlikte ve beraberce harekete geçeceklerdir". Anti-emperyalizm mi, karşı devrimcilik mi? Perinçek'in görevi anti-emperyalizm sosuna batırılmış karşı devrimcilik.

Bölge gericiiliklerinin emperyalistlerle sömürgeci işbirliği

Türkiye bir tarafa, ne Irak, ne İran, ne de Suriye rejimleri emperyalizme karşıdır. Bu gerici kapitalist rejimler, bir burjuva sınıf diktatörlüğü olmalarının doğal bir sonucu olarak emperyalist ülkelerle ilişkilerini çok yönlü sürdürmektedirler. Emperyalizmden bağımsız olarak kendi gerici rejimlerini ayakta tutamazlar. ABD ile çıkar çelişkileri, bölgedeki yağma politikalarından, işçi ve emekçilerin sömürsünden, halkların birbirine kırıdırılmasından kimin ne kadar pay alacağı ile ilgilidir. Onlar ABD yerine Almanya vb. emperyalist ülkeleriyle işbirliğini tercih edebilirler, ama kendi emekçi sınıfları ve bölge halkları için sonuç hiç de farklı olmayacaktır.

Bu işbirliği, sömürgeci, karşı devrimci, gerici bir birliktir. Hiç bir temel anti-emperyalist yönü yoktur ve hiç bir biçimde destek verilemez. Emperyalizme karşı mücadele, sömürgeci burjuva devletlere karşı mücadeleden ayrı verilemez. Sermaye iktidarını hedeflemeyen bir anti-emperyalizm sahtedir. Sermaye iktidarına ve sonuçta emperyalizmin egemenliğine hizmet eder. Bölge halklarını "ezilen dünyanın birliği ve halkların kardeşliği" adına kendi gerici devletleriyle işbirliğine sevk etmek, ezilenlerin daha fazla ezilmesine hizmet eder. Halkların kardeşliğini değil, burjuva politikaları doğrultusunda halkların birbirine kırıdırılmasını öngörür. Bölge devletleri kendi gerici çıkarları için -İran-İrak savaşı örneğinde olduğu gibi, Kürt sorunu örneğinde olduğu gibi- halkları birbirine düşman etme ve birbirine kırıdırma politikasına geleneksel olarak sahiptirler. Müslümanların kardeşliği ve birliği demagojisini elden bırakmayan bu devletler, "müslüman" Kürt halkının kanını dökmekten ve bu konuda işbirliği yapmaktan, diğer halkları şovenizm zehiri ile Kürtlere karşı kışkırtmaktan geri durmazlar. Onlar kendi halklarının da düşmanıdır. Tek amaçları gerici sınıf egemenliklerini korumaktır, bunun için gerektiğinde devrimci hareketlere karşı emperyalist devletlerle çelişkilerini geriye atıp işbirliğini yükseltmekten geri durmazlar. Bölge halklarının kurtuluşu, gerici bölge devletlerinin işbirliğinin desteklenmesinden ve kendi burjuvazilerinin kuyruğuna takılmaktan değil, bölge halklarının emperyalizme ve onun dayanaklarına karşı, kendi gerici burjuva rejimlerine karşı devrimci mücadeleyi geliştirmelerinden, kendi aralarında halkların kardeşliği ve devrimci sınıf çıkarları temelinde enternasyonalist dayanışma ve birliği yükseltmelerinden geçer.

Yargısız infazlar Yasallaştı!

9 gençler. 3'ü evlerinden alınarak, diğerleri sokaktan, tarladan kaçırılarak götürüldüler. Gözaltına alındıktan sonra onları gören olmadı. Karakol civarında cesetleri bulunmasaydı başlarına gelenler belki de hiç bilinmeyecekti. Derileri etlerinden sıyrılmış, kemikleri dışarıya fırlamıştı. Tanınmaz haldeydi yüzleri. Elleri, kolları zincirli vaziyette bir arabaya bağlanarak sürüklendikleri anlaşıyordu. Alınlarına oturmuş kapkara bir yara ise başlarına sıkılan kurşunu ele veriyordu.

Son günlerde yargısız infazlara kurban gidenlerin sayısı hızla artıyor. Korkunç bir akıbetle yüzyüze kalan 9 Diyarbakırlı genç, devlet eliye gerçekleşen katliam zincirinin yalnızca bir halkası. Adana'da aralarında 2 ufak çocuğun da bulunduğu bir ailenin topyekün infaz edilmesi, Senem ile Muhammed adlı iki devrimcinin ev baskını sırasında kurşuna dizilmesi polisin son zamanlarda yoğunlaştırdığı yargısız infazlara ilk anda sayabileceğimiz diğer örnekler.

Sermayenin faşist diktatörlüğü yıllardan bu yana yargısız infazları sistemli bir tarzda uygulamaktadır. İller İdaresi Yasası'nda yapılan son değişikliklerle ise bu katliamcı ve intikamcı uygulamaya hukuksal bir kılıf giydirilmiştir. Söz konusu yasa polise "dur ihtiarına uymayan" veya "silahlı olduğundan şüphelenilen" herkesi ikaz dahi etmeden kurşunlama ve öldürme yetkisi tanımaktadır.

Kısacası artık "polisle çatışmaya girdi", "teslim ol çağrısına ateş açarak yanıt verdi" türü gerekçelere gerek yok. Hatta devlet ve onun katil polisi, alenen işlediği katliamları toplum nezdinde meşrulaştırmak için "azılı terörist", "bölücü" vb. türü propagandalara dahi ihtiyaç duymayacak. Zira her türlü kanlı eylemi yasaların güvencesinde olacak. Katiller hukuksal kovuşturmayla uğramak şöyle dursun, infazlarını hukuksal olarak savunabilecek. Sadece son bir haftada gerçekleşen 21 yargısız infaz ve gözaltında ölüm vakası dipsiz bir faşizmi resmetmektedir.

Devletin katil mangalları tarafından kurşuna dizilmeniz için devrimci, muhalif olmanıza da gerek yok. Polis, kendisiyle inecığı yeri konusunda tartıştığı için minibüs şoförünü gözünü kırpmadan katledebilir. Şoför için silahsızdı diyen görgü tanıklarını gözaltına alabilir, işkence ve tehditle susturabilir. Sıradan bir hırsız "dur ihtiarına uymadığı" gerekçesiyle daha oracıkta ölümlerle cezalandırılabilir. Kısırılık krizine kapılıp sevgilisini, karısını kurşun yağmuruna tutabilir.

Tüm bunlar sadece Türkiye'nin olağan gerçekleri değildir. Tüm

bunlar İller İdaresi Yasası ile sermayenin faşist rejimi tarafından yasal güvence altına alınmıştır. Düne kadar polis, devrimci aına çıkarken bir takım önlemler almak zorunda kalıyordu. Bir evi bastıktan sonra çatışma süsü vermek için cesetlerin ellerine silah sıkıştırıyor, polis arşivlerinde bu iş için biriktirilen bomba, silah ve örgütsel materyalleri masalara yığıyordu. Böylece bir çok insanın kafasında "kanlı eylem planları yapan azılı örgüt hücreleri" propagandası inandırıcı olabiliyordu. Oysa şimdi basılan ev üniversitede okuyan kardeşinizin, fabrikada birlikte çalıştığınız iş arkadaşınızın, mahallede tüm derterinizi paylaştığınız komşunuzun olabilir. Polis bunu saklamaya gerek dahi duymayacak. Ne eve silah yerleştirmeye gerek var, ne örgütsel dökümana. Polisin herhangi bir kanıt sunmasına gerek yok. Şüpheli beyan etmesi yeterli...

Açıktır ki önümüzdeki dönem, şu veya bu nedenle devletin, polisin yoluna çıkan herkesten şüpheli duyulacaktır. Başta devrimci mücadele sürdüren unsurlar tüm ezilen emekçiler, toplumsal muhalefeti oluşturan tüm katmanlar bundan böyle hedef menzilinde olacaktır.

Peki gün be gün çocuk, kadın, genç, yaşlı demeden insanların gözümüzün önünde katledilmesini seyredecek miyiz? 9 genç insanın etleri kemiklerinden dökülünceye kadar arabaların arkasından sürüklenmesini içimize sessizce sindirecek miyiz? Peki ya anne ve babalarının vahşice öldürülmelerini gördükten sonra dehşetleri bakışlarında dona kalan 2 ve 4 yaşındaki iki çocuğun katledilmesinin hesabını kim soracak?

İller İdaresi Yasası sessiz, sedasız meclisten geçti. İşçi sınıfı bu saldırıya oldukça hazırlıksız yakalandı. Oysa, bugün genelde faşizme yasal kılıf giydiren yasanın kendisine karşı, özelle savunmasız ve yargısız infaz edilen devrimciler için sesimizi yükseltmezsek eğer, yarın polis bize yöneldiğinde kimden yardım isteyeceğiz? Açıktır ki, sermayenin çıkarlarını koruyan polis gerektiğinde grevci işçiyi "dur ihtiarına uymadı" gerekçesiyle kurşun yağdırarak. Mücadele alanlarına çıktığımızda bizim silahlı olduğumuzdan şüphelenecek. Öncü arkadaşlarımızı kaybedip, katledecek.

Görmeyen, duymayan, konuşmayan üç maymunları oynayan zamanı değil! Sinmek, geri çekilmek çare değil! İller İdaresi Yasası'nı işlemez kılmak, devlete geri aldığımız bizim elimizde! Yeter ki mücadelenin yasasına uyalım! Üretimden aldığımız güçle ve bedel ödemeye hazır bir militanlıkla sokaklara, alanlara çıkalım!

DBH A.Ş. kuruldu!

Geçtiğimiz ay içinde DBH, partileşme sürecine girdiğini, 79 il ve 600 ilçede örgütlenmeyi tamamladığını ve yakın dönemde bir kongre ile partinin kurulacağını açıkladı. Hareketin başındaki Ali Haydar Veziroğlu tuzu kuru bir kapitalist müteahhittir. 1980 öncesinde para karşılığı CHP Tunceli milletvekili olmuş ve daha sonraki yıllarda CHP'den aldığı ihalelerle palazlanmıştır. Maraş ve Çorum'da alevi emekçiler sermaye devleti ve faşistler tarafından katledilirken, Veziroğlu CHİP içinde ihale peşinde koşuyordu. Gene Sivas ve Gazi katliamı sırasında Veziroğlu Karayalçın'ın verdiği ihalelerle cebini doldurmakla meşguldu. İhaleyi kazanmadığı zaman silahlı adamlarına baskınlar düzenleyecek kadar gözü dönmüş bir kapitalisttir Veziroğlu. CHP içindeyken parayla delege alım satımı piyasasının önde gelen isimlerindendir. Bu nitelikleriyle, şirket sayısını çoğaltmış, emperyalist şirketlerle ilişkisini geliştirmiş, servetini kısa sürede 30 trilyon liraya ulaştırmıştır. Veziroğlu şimdi de DBH'nin mali finansörlüğünü yapmaktadır. Bugüne kadar DBH için 2.5 trilyon harcadığı söylenmektedir. Veziroğlunun bu parayı bugün doğrudan devletten mi aldığı yoksa masraflarının karşılığını yarın mı alacağını bilemeyiz. Ama şu kesindir ki, Veziroğlu gibi bir kapitalist müteahhit, yüksek karın olmadığı bir alana, yatırdığı paranın kat be kat geri dönmeyeceği bir işe bir kuruş dahi harcama yapmaz. Öyleyse nedir DBH A.Ş.'nin kuruluş ya da kurduruluş amaçları?

DBH sermaye devletinin alevi emekçilere yeni bir tezgahıdır. Düzen partilerinden kopmuş ya da umudunu keserek arayış süreci içine girmiş alevi işçi ve emekçilerini alevi burjuvazisi eliyle yeniden düzen içine çekmek için kurdurulmuştur.

Düzen alevi emekçilerini yakın döneme kadar sosyal demokrat partiler aracılığıyla denetim altında tutuyordu. 1980 öncesinde CHP, 1980 sonrasında ise SHP bu misyonu üstlenmişti. Ama SHP'nin iktidar ortağı olduğu dönemde, gerek alevi işçi ve emekçilerini de yıkıcı sonuçlarını doğrudan yaşadığı sınıf saldırıları, gerek alevi kitlesine yönelik tezgahlanan provakasyon, saldırı ve katliamlar (Sivas, Gazi vb.), gerekse de aynı yıllarda alevi kitlesinin mezhepsel baskı ve eşitsizlikler karşısında demokratik mücadele ve örgütlenmesini geliştirmesi, alevi emekçilerinin düzen partilerinin gerçek yüzünü görmesi ve onlardan kopuş sürecini başlattı. Bununla birlikte, ezilen Kürt halkının yükselen ulusal özgürlük mücadelesinin, başta alevi Kürtler'ini olmak üzere alevi kitlesi üzerindeki etkisi artıyordu. Kentlerde ise alevi işçi ve emekçiler üzerinde devrimci hareketin etkisi artıyordu.

Düzen açısından sorun sadece, mevcut partilerin alevi emekçilerini

denetim altında tutmakta zorlanması değil, ortaya çıkan boşluğun devrimci hareket tarafından doldurulması tehlikesiydi. Düzen bu tehlike karşısında alevi emekçilerine yönelik çok yönlü bir hareket başlattı. Bir yandan alevi kitlesi içindeki devrimci kesimlere karşı terör saldırısını yükseltti. Alevi hareketini sınıf mücadelesinden ve devrimci hareketten tecrit etmek için, satın aldığı reformist uşaklarını harekete geçirdi. Alevilerin mezhepsel ezilmişlikten kaynaklanan sorunları üzerine demagojik vaatlerde bulundu. Hem sınıf güçlerini bölmek, politikleşen alevi hareketinin sınıf üzerindeki etkilerini kırmak, hem de gelişen demokratik alevi hareketini düzen içi geri bir konumda ve denetim altında tutmak için, alevilik sorununu dar bir mezhepsel kültürel çerçeve içine sıkıştıranlara destek verdi. Her türlü gericiliğin kaynağı ve destekçisi olan sermaye devleti, alevi kitlesini yapay bir "laik-dinci" kışkırtması ile ve laikliğin savunucu rolünde kendisine bağlamaya çalıştı. Ama bu saldırı istediği sonuçları vermedi. Alevi kitlesi içinde düzen partilerinden kopuş ve arayış süreci devam etti.

24 Aralık seçimlerine gidilirken, SHP(CHP) alevi kitlesi üzerindeki inandırıcılığını büyük ölçüde yitirmişti. Ecevit ve onun şahsında DSP ise, Maraş ve Çorum katliamlarının sorumlularından biri olarak zaten Aleviler nezdinde teşhir olmuştu. Alevi emekçileri içinde, gerek sınıfsal gerekse de mezhepsel ezilmişlikten kaynaklanan sorunlarının düzen içinde, düzen partileri aracılığıyla çözümlenemeyeceği yönünde eğilimler geliyordu.

Düzenin koltuk değneği SHP (CHP)'ye ihtiyacı vardı, SHP (CHP)'nin ise ayakta durabilmek için alevi emekçilerin oylarına ve desteğine ihtiyacı vardı. DBH adını ilk kez bu günlerde duyurdu. Gazetelere verdiği tam sayfa ilanlarla, burjuva medyadan aldığı destekle, Avrupa'dan kaldırılan uçaklarla, içi boş sloganlarla Alevi kitlesinin gündemine girmeye çalıştı. Bu hareket, düzen partilerinden kopuş ve arayış süreci içinde olan Alevi kitlesine kendisini bir alternatif olarak

sundu. DBH, 24 Aralık seçimlerinde bağımsız adaylarını seçimlerden CHP lehine çekerek, SHP(CHP)'den uzaklaşmakta olan alevi kitleleri canlandırma, toplama ve yeniden ona kanallı etme işlevini gördü. Sonuçta CHP özellikle kırsal kesimde alevi emekçilerin oylarını alarak %10 barajını zar zor geçebildi. Bunun karşılığında müteahhit Veziroğlu'nun devlet ve CHP tarafından yeni ihalelerle ödüllendirildiği iddia edildi.

Ama Veziroğlu ve DBH'nin misyonu düzene bu küçük hizmetiyle tamamlanmadı. Seçimlerde Alevi kitlesinin bir bölümünün CHP'yi kerhen desteklemiş olması, ne alevi emekçilerinin kopuş ve arayış sürecinin önünün kesilmesi anlamına geldi, ne de düzen açısından alevi kitlesini denetim altına almanın yolu açılmış oldu.

DBH ve Veziroğlu, başta gelen amaçlarının "zor durumda olan devleti kurtarmak" olduğunu açık ifade etmektedirler. Demek ki, Veziroğlu'nun DBH A.Ş.'si şimdi de "devleti kurtarma" işinin ihalesini almıştır. Devleti nasıl kurtaracaktır DBH? Bu da bizi DBH'nin diğer bir temel slogana getirir. DBH "barış" partisidir. Devleti "barış" yoluyla kurtaracaktır. Sömürülenleri, ezenlerle ezilenleri, egemenlerle baskı altında tutulanları, "eşit" kabul edip, onlar arasında "barış"ı savunmak, sömürülenlerin, ezenlerin egemenliğine ve onların sınıf savaşına destek vermek demektir. Devlet, işçi sınıfının, alevilerin, Kürt halkının insanca yaşam taleplerini tanımayacak, bunun için mücadele edenlere karşı saldıracak, kan dökecek. İşçi ve emekçiler, ezilenler ise, bu taleplerinden ve mücadelesinden vazgeçerek sermaye devletinin saldırılarına boyun eğecektir. İşte budur Veziroğlu'nun devleti kurtaracak olan "barış" projesi. Bu "barış", başta alevi kitlesini olmak üzere işçi ve emekçileri, haklar mücadele ile kazanılır bilincinden, düzene karşı devrimci mücadele yolundan, bu yolda sınıf güçleriyle ve devrimcilerle birleşmekten uzaklaştırmaya çalışmanın aracıdır. DBH sözde barış partisidir, peki sömürgeci egemenliğe sömürgeci kirli savaşa karşı tutumu nedir? DBH,

"soyadlarımız farklı olsa da hepimiz Türkiye'liyiz" demek, Kürt ulusal sorununu yok saymakta, Kürt halkını sömürgeci egemenliğe boyun eğmeye, özgürlük için mücadeleden vazgeçmeye çağırılmaktadır. DBH sözde barış partisidir, peki sermaye sınıfının işçi ve emekçilere dönük saldırıları ve yürüttüğü sınıf savaşı karşısında tutumu nedir? DBH "biz özelleştirmeden yanayız, serbest piyasa ekonomisinin geliştirilmesinden yanayız, yabancı sermayenin desteklenmesinden yanayız" demek, sermaye sınıfının saldırılarına destek vermekte ve işçi sınıfını bu saldırılara boyun eğmeye çağırılmaktadır.

DBH'nin kuruluş şenliği beklenen katılımın altında ve sönük geçmiştir. Yol yemek vb. bütün masraflar DBH A.Ş. tarafından karşılanmış, 1000'den fazla otobüs kiralanmış, hediyeler hazırlanmış, ama 100 bin'in üzerinde beklenen katılım ancak 20-30 bin olarak gerçekleşmiştir. Türkiye'nin dört bir tarafından Ankara'ya getirilen bu kitlenin ise çoğunluğu Ankara'yı gezmeyi tercih etmiş ve Veziroğlu'nun konuşmasını ancak 5-10 bin kişi tarafından dinlenmiştir. Alevi ezgileri ile mezhepsel duyguların okşanması bile kitleyi coşkulu kılmaya yetmemiştir. Diğer düzen partilerinin kutlama mesajları, özellikle Erbakan, Kazan ve Ağar'ın mesajları görevlilerin bütün "barış ve kardeşlik, birlik ve bütünlük" ikazlarına rağmen katılımcı kitle tarafından protesto edilmiştir. Şenliğin ana gündem maddelerinden biri DBH'nin su gibi harcadığı trilyonların üzerindeki şaibeyi, kitlenin "değirmenin suyu nereden geliyor ve nereye akıyor?" şeklindeki kaygılarını gidermeye çalışmak olmuştur. DBH'nin 79 ilde, 600 ilçede örgütlendiği ilan edilmekte, ama bu örgütlerin paranın gücüyle bile ayakta tutulamadığı, tabansız ve yönetimsiz "fason" örgütler olduğu ortaya çıkmıştır.

Bu gidişle DBH'nin hesaplarının tutması, alevi emekçileri içinde kitlesel bir taban oluşturmaya zor gözükmemektedir. Ama siyasi ve ekonomik kriz içinde debelenen düzen ve onun uşakları "ne koparsak kardır" hesabıyla hareket etmektedirler. Diğerlerinin kopyası olan "yeni" düzen partileri aracılığıyla kitleleri oyalamaya, bir çok koldan denetim altında tutmaya, devrimci hareketten tecrit etmeye çalışmaktadırlar.

Düzenin DBH tezgahını alevi emekçileri içinde teşhir etmek görevimizdir. Alevi emekçileri, mezhep sorunlarını sınıf sorunlarıyla birlikte ele almalı, alevi ağalarının, mezhep tacirlerinin oyununa gelmemelidir. Alevi ya da Sünni, Türk ya da Kürt tüm işçi ve emekçiler sermaye iktidarına karşı aynı sınıf cephesinde güçlerimizi birleştirmeliyiz.

“Varoşlar” ve

İşçi sınıfının iktidar mücadelesinde semtlerin küçük-burjuva alt tabakalarını ve yarı-proleter katmanlarının devrimci bir dinamik olarak taşıdığı önem komünistler için herhangi bir özel açıklama gerektirmiyor.

Herkes için yeterince açık olan bu soruna ilişkin tartışma açmak, asıl tartışılması gereken konudan kaçmaktan öte bir anlam taşımaz. Asıl tartışmalı sorun, bu alandaki devrimci dinamiklerin işçi sınıfının iktidar mücadelesi doğrultusunda ve en uygun şekilde nasıl değerlendirileceğidir.

Bu, işçi sınıfının toplumdaki ve ezilenler cephesindeki kendine özgü yeri gibi kritik teorik ve pratik anlamı olan temel önemde bir sorundur.

Komünistler sorunu tam da bu temelde tartışmış, görev ve sorumlulukları bu çerçevede belirlemişlerdir. Kent yoksullarının yaşadığı hareketliliğin tutarlı ve istikrarlı bir çizgide gelişebilmesinin işçi sınıfının kendi rolünü oynayabilmesine bağlı olduğu, işçi sınıfını örgütleme alanında mesafe katedilemeden semt eksenine oturacak bir örgütsel-pratik çalışmanın ne tür sorunlara ve sonuçlara yolaçacağı ortaya konulmuştur.

Üstelik bu konuda Türkiye devrimci hareketinin ‘70’li yıllara damgasını vuran pratiğinin derslerine de yeterli açıklıkta işaret edilmiştir.

Gazi Direnişi özellikle “sınıf yönelimi” iddiası taşıyan küçük-burjuva devrimci akımlar için önemli bir dönemeç noktası oldu. Geleneksel halkçı hareketlerin kendiliğindenci karakteri bu direnişin ardından “semtlere yöneliş” biçiminde kendisini bir kez daha ortaya koydu. Denilebilir ki bu yeni eğilimin basıncına karşı koyabilen tek hareket EKİM oldu.

“Sınıf yönelimi”nden “semt yönelimi”ne bu kolay geçişin gerisinde, geçmişin küçük-burjuva ideolojik ve örgütsel kimliği ile hesaplaşmayı başaramayan halkçı akımlar gerçeği duruyordu. Kendi geçmişini sorgulamayı başaramayan, bu geçmişten köklü bir ideolojik kopuşu gerçekleştiremeyen devrimci-demokrat akımlar, kendilerini semt zemininde varedip üreten bir örgütsel-siyasal pratiğe geçişte fazla bir zorlanma yaşamadılar.

Bu gelişme komünistler açısından şaşırtıcı olmadı. Sınıf hareketinde yaşanan geçici kırılma,

kent yoksullarındaki hareketlenme, bu hareketlenmeyle birlikte bu kesimlerden güç kazanmanın daha kolay hale gelmesi gibi etkenler önemli olmakla birlikte, sorunlar elbette bunlardan ibaret değildi. Sınıf içinde çalışmanın güçlüklerinden kaçışın, böyle bir çalışma karşısındaki sabırsızlığın ve soluksuzluğun gerisinde, ideolojik sağlamlıktan, ancak bunun kazandırabileceği sınıfsal bakıştan yoksunluk duruyordu. Yani bu yeni yönelim, bu akımların ideolojik-siyasal çizgileri ve örgütsel kimlikleri ile doğrudan bağlantılıydı. Aşılamayan küçük-burjuva ideolojik ve örgütsel kimlik, kent yoksullarındaki hareketlenmeyle birlikte, büyük bir kolaylıkla semt eksenli bir pratiğin üzerine oturmuştu. Bunun içindir ki halkçı demokratizm yeni yönelimini teorize etme çabalarında da fazla bir zorlanma yaşamadı.

Komünistler Gazi Direnişi’nin hemen ardından bu yeni yönelime ilişkin kapsamlı

işçi sınıfı

değerlendirmeler yaptılar. Halkçı demokratizmin yeniden güç kazanmasının yol açacağı sonuçlara önemle dikkat çektiler. Ancak popülizmin çarpık ve dar ufku, komünistlerin "semt yönelimi"ne ilişkin tümüyle ideolojik mahiyetteki eleştirilerinin özünün ve kapsamının doğru bir biçimde anlaşılabilmesini güçleştirdi. Komünistlerin değerlendirme ve eleştirileri ilgisiz ve anlamsız tartışmaların, yer yer düzeyden ve ideolojik özden yoksun sataşmaların ya da dosdoğru kaba saldırıların hedefi oldu.

İşçi sınıfının iktidar mücadelesinde semtlerin küçük-burjuva alt tabakalarını ve yarı-proleter katmanlarının devrimci bir dinamik olarak taşıdığı önem komünistler için herhangi bir özel açıklama gerektirmiyor. Herkes için yeterince açık olan bu soruna ilişkin tartışma açmak, asıl tartışılması gereken konudan kaçmaktan öte bir anlam taşımaz. Asıl tartışılmalı sorun, bu alandaki devrimci dinamiklerin işçi sınıfının iktidar mücadelesi doğrultusunda ve en uygun şekilde nasıl değerlendirileceğidir. Bu, işçi sınıfının toplumdaki ve ezilenler cephesindeki kendine özgü yeri gibi kritik teorik ve pratik anlamı olan temel önemde bir sorundur. Komünistler sorunu tam da bu temelde tartışmış, görev ve sorumlulukları bu çerçevede belirlemişlerdir. Kent yoksullarının yaşadığı hareketliliğin tutarlı ve istikrarlı bir çizgide gelişebilmesinin işçi sınıfının kendi rolünü oynayabilmesine bağlı olduğu, işçi sınıfını örgütlenme alanında mesafe katedilemeden semt eksenine oturacak bir örgütsel-pratik çalışmanın ne tür sorunlara ve sonuçlara yolaçacağı ortaya konulmuştur. Üstelik bu konuda Türkiye devrimci hareketinin '70'li yıllara damgasını vuran pratiğinin derslerine de yeterli açıklıkta işaret edilmiştir.

Devrimci-demokrat akımların mevcut pratiği, bu pratiğin ilk sonuçları, komünistlerin yönelttiği eleştirilerin ne denli isabetli olduğunu daha bugünden ortaya koymuş bulunmaktadır.

"Sınıf perspektifli" semt çalışması ve yaşanan pratiğin gerçek sonuçları

Halkçı demokratizmin semt eksenli örgütsel-pratik yönelimine, doğal olarak onu teorize etme çabaları eşlik etti. '80 öncesinin semt pratiği mahkum edilerek, "yeni yönelim" in nasıl da sınıfsal bir perspektifle ele alındığı kanıtlanmaya çalışıldı. "İşçi sınıfını semtlerden kuşatmak", komünist öncünün görevi olan "anti-faşist savaşıma sosyalizm perspektifiyle önderlik etmek", "hemen bugünden sosyalizme kazanılacak toplumsal güçleri örgütlemek", "kentlerde proletaryanın yedeklerini kazanmak" (MLKP)... "Derinleşmiş sınıf perspektifiyle", "sınıfsal öğelerine ayırtılarak" ve "emekçi kitleleri düzene yönlerecek sınıfsal taleplerle" yürütülecek bir semt çalışması (TKB)... Yeni yönelim bu ve benzeri argümanlar üzerinden savunuldu.

Yapılan savunmaya göre, sorun "semt çalışması mı, işçi çalışması mı?" ikilemi içinde ele alınamazdı. Zira onlar semtlere bizzat işçi sınıfını, yanı sıra da diğer müttefiklerini örgütlemek için gidiyorlardı. Anti-faşist savaşıma önderlik edebilmek ve demokratik görevlere sahip

çıkabilmek için bu alanda yürütülecek bir örgütsel-pratik faaliyet büyük bir önem taşıyordu. Kaldı ki bizzat semtlerde "komünist bir çalışma ve önderliğin geliştirilmesi", bu zeminde güç kazanan halkçılık tehlikesini de en aza indirecekti. Dahası, kitle hareketinde devrimci bir sıçramanın yaşanmadığı koşullarda semtlerde gelişen bu olanağa sırt çevirmek, devrimci mücadelenin dayattığı güncel görevlerden kaçmaktan başka bir şey değildi, vb., vb...

Sorunun bu ortaya konuluş tarzı, gerçekte, geçmiş halkçı bilinç, kimlik ve pratikle açık bir ideolojik hesaplama yaşamayı başaramamış olan bir devrimci demokrat hareket gerçekliğini sermektedir önümüze. Henüz işçi sınıfı zeminine doğru dürüst ayak basmadan, bu alanda anlamlı bir mesafe kaydetmeden güya proletarya adına onun yedeklerini kazanmak, yani o masum ve ilk bakışta cazip "işçi sınıfını ve müttefiklerini birlikte örgütlemek" anlayışı, en belli başlı argümanlardan birisi olarak öne sürülüyor. Soyut teorideki ayrıcalıklı yeri korunan işçi sınıfı, iş pratiğe gelince herhangi bir "halk" sınıfı olmayı sürdürüyor. Semtteki diğer halk sınıf ve katmanlarının bir parçası olarak örgütlemeye yoluna gidiliyor. Demokratik devrim tezi ile devrimin demokratik görevlerinin yanı sıra, anti-faşist mücadele sorununa çarpık yaklaşımlar da, semt eksenli pratiği teorize etmeyi kolaylaştırıyor.

Doğal olarak onca deneyimden sonra semt çalışması artık geçmişteki biçimiyle savunulamıyor, bu alandaki çalışmanın saptırıcı etkileri noktasında pek çok uyarı bile yapılıyor. Örneğin MLKP, geçmişte olduğu gibi semtlere gecekondur, yol, su, elektrik, vb. semt sorunlarını çözmek için gitmeyeceklerini özellikle belirtmek ihtiyacı duyuyor. TİKB, "genel bir anti-faşist halk hareketi düzleminde değil, emekçi kitleleri düzene yönlerecek sınıfsal taleplerle" yürütülecek "komünist nitelikte" bir çalışmadan söz ediyor.

Ne var ki semt çalışmasını '80 öncesinin bir takım kabalıklarından arındırmak, çalışmaya daha çok niyete bağlı "sınıfsal" bir nitelik kazandırmak, gerçek yaşam pratiğinde sonucu değiştirememekte, bu zeminde yürütülen bir faaliyet kendi mantıklı tüm sonuçlarını üretmektedir. Geline yerde, işçi sınıfı adına öncelikle onun müttefiklerini örgütlemek ya da işçi sınıfını ve müttefiklerini birlikte örgütlemek pratiğinin sonuçlarını görebilmek için '80 öncesinin deneyimlerine bakmak bile gerekmiyor. Bugünkü pratik bu konuda şimdiden yeterli bir fikir veriyor. İşçi sınıfı içinde çalışmak ile semtte çalışmayı karşı karşıya koymadığını, bunların birbirlerini bütünleyeceğini ve güçlendireceğini iddia eden akımların tümü de, esas olarak semt eksenli bir çalışmaya boylu boyuna uzanmış bulunuyorlar. '96 1 Mayıs'ının sosyal bileşimi bu konuda rahatsız edici uyarılar sunuyordu. Fakat yazık ki katılan kitlenin görkemi bu uyarıların algılanmasını engelleyebilmiştir. İşçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ta işçi sınıfı katılımı son derece sınırlı olmuş, katıldığı kadarıyla sınırlı işçi grupları da reformist kortejlerde ya da sendika kortejlerinde yer almıştır. Alanları dolduran onbinleri ağırlıklı olarak kentin küçük-burjuva tabakaları ve yoksul katmanları oluşturmaktaydı. Ucuz demagojilere

mahal vermemek için belirtelim ki sorun bu katmanların geniş katılımında değil, fakat bu katmanlara da önderlik edebilecek, onların eylemine ve mücadelesine sağlıklı ve istikrarlı bir kimlik kazandırabilecek yegane sınıf olan işçi sınıfının kendi mücadele gününde aynı alandaki rahatsız edici cılızlığıdır. İşçi sınıfı bir kez daha büyük bir gönül rahatlığı ile kendi haline bırakılmış, reformist etkinliğe terk edilmiştir. Fakat bu olgu semtlerden getirdikleri kalabalıkların görkemiyle kendinden geçenleri rahatsız etmemektedir. İçlerinden bir kısmı sorunun farkında bile değildir. Fakat 1 Mayıs'ı izleyen dönem semt çalışmasına dayalı bu başarının gerçek değeri konusunda yeni açıklıklar sunmuştur. 1 Mayıs alanına onbinler taşıdıklarıyla övünenler hemen izleyen haftalarda bu aynı kalabalıkların yüzde birini bile biraraya getirememeye çaresizliği üzerine durup düşünmüşler midir acaba? İşçi sınıfı gibi üretimdeki konumunun istikrarlı kalabalıklar halinde birleştirdiği, örgütlediği, disipline ettiği ve niceliğiyle kıyaslanamaz bir güce kavuşturduğu bir sınıfın politik eksen ve önderliği olmadığı sürece, örgütlenmeye ve disipline kolay gelmeyen heterojen bir sosyal-kültürel yapıya sahip kent katmanlarının hareketliliğine bir istikrar kazandırmak mümkün olmamaktadır.

Ama tüm bunlar 1 Mayıs'a semt kalabalıklarını belli bir kolaylıkla taşıyanlar tarafından ya görülmemekte ya da umursanmamaktadır. Küçük-burjuva demokrasisi üzerinde hareket ettiği maddi-toplumsal zemine uygun düşen bir siyasal ve örgütsel pratiği tüm sonuçları ile birlikte üretmek zorunda kalmaktadır. "Sınıf perspektifli" semt çalışması, kağıt üzerinde kalan güzel sözler olmanın ötesine geçememektedir. Komünistlerin "sınıf yönelimi"nden "semt yönelimi"ne geçiş yapan kimi devrimci-demokrat akımların DHKP-C'lileşmeleri doğrultusundaki evrimine işaret etmesi boşuna değildir. Bu "semt zeminli" bir faaliyette buluşmanın ötesinde bir değişimdir ve semt toprağında kendini üreten örgütsel-siyasal pratiğin doğal bir sonucu olarak yaşanmaktadır. Dolayısıyla "DHKP-C'lileşmek" asla bir suçlama olarak değil, mantıklı bir gelişmenin objektif tanımı olarak ifade edilmektedir. DHKP-C, teorisi ve pratiğiyle, halkçı kimliği tümüyle içselleştirilmiş bulunan bir harektir. İşçi sınıfının öncü devrimci misyonunu tümüyle reddeden bu akım, semtler üzerine oturan bir örgütsel-siyasal faaliyeti de açıkça teorize etmektedir. '80 öncesinin semt pratiğini eleştirel bir değerlendirme konusu yapmak ve aşılmasını istemek bir yana, onu çalışmadaki bugünkü kısırlığın önünü açacak örnek bir deneyim olarak görmektedir. Örneğin bugün semtlerde kitleleri örgütlemeye anlamında ortaya çıkan sorunlar tartışılırken, kanalizasyon, yol, vb. sorunlar üzerinden çözmek önerilebilmekte, geçmiş pratik bu yönüyle de örnek olarak gösterilebilmektedir.

DHKP-C ile diğer devrimci demokrat akımların pratikte semtler üzerinden yaşadığı buluşma ve benzeşmenin ideolojik-sınıfsal bir mantığı vardır. DHKP-C'nin tüm sınıfların konumunu ve rolünü eşitleme anlamında kullandığı "tüm halk, sınıf ve katmanlarının birleşik devrimci savaşı" formülasyonu ile MLKP ve TİKB gibi akımların "işçi sınıfını ve müttefiklerini birlikte örgütlemek" formülasyonu semt zeminli bir faaliyette aynı sonuçları üretmektedir. Teoride işçi sınıfına farklı bir misyon yüklemek, semt çalışmasını değişik biçimlerde ve değişik vurgularla formüle etmek sonucu değiştirmemektedir. Semt eksenli bir örgütsel-siyasal çalışma, mücadele anlayışından örgütlenme biçimlerine kadar, her alanda kendine uygun bir değişimi zorlamaktadır. Son derece kendine özgü bir alan olan semtler, kendi toplumsal-sınıfsal kültürünü, kendine özgü devrimci kadrolarını ve kendisine uygun düşen bir siyasal örgüt kimliğini şekillendirmektedir. Burada kimi akımların iddia ettiklerinin tersine sapmalara karşı "eleştirel bakış açısının" ya da "komünist irade"nin oynayacağı rol son derece sınırlıdır. Hangi maddi-toplumsal zemin üzerinde hareket ediyorsanız, o zemine uygun düşen, o zeminde

kendini üretebilen bir pratik ve örgütsel faaliyet kendisini dayatmaktadır. Semt toprağından devşirmek zorunda kaldığınız kadrolarınız (bunlar işçi olsalar bile) bu zeminde yükselen bir örgütsel-pratik faaliyet içinde şekillenen bir nitelik kazanmaktadırlar.

İşçi sınıfını semt çalışması üzerinden “kuşatarak” örgütlemeye kalkmak ise, (bunun başarılıp başarılılamayacağından bağımsız olarak), onu devrimde öncü rol oynayacağı bir sınıf olarak değil, halk sınıfı ve tabakalarından herhangi birisi olarak örgütlemek anlamına gelmektedir. Zira buradaki sorun hiçbir biçimde işçi sınıfına hangi mekandan ulaşılacağı değil, işçi sınıfına kendi öncü rolünün hangi alanda oynatılabileceği sorunudur. Sınıf kitlesini kendi üretim alanında örgütleyemediğiniz, bu alanda harekete geçiremediğiniz sürece, tek tek işçi bireyler semtinde öncü sınıfın bir mensupları olarak değil, değişik sınıf ve katmanlardan oluşan “halk” mensubu bireyler olarak harekete geçeceklerdir. İşçi sınıfı asıl gücünü üretimdeki yerinden, bu alanda birleşik örgütlü bir sınıfsal güç olarak harekete geçebilmesinden almaktadır tanımı boş bir söz kalıbı değilse eğer, anlaşılması hiçbir güçlük taşımayan açık bir olgudur bu. İşçilerin tek tek “mahalleli” bireyler olarak semt çalışması ve pratiği üzerinden devrimcileştirilmesi ile, fabrika işçisi olarak üretim alanında, yani sınıf ortamı ve kimliği üzerinden devrimcileşmesi tümüyle farklı şeylerdir.

Sınıf zeminine ayağını basmamış bir “komünist öncü”nün semt zeminli bir örgütsel-siyasal pratik içinde “anti-faşist savaşıma önderlik etmesi” iddiası ise her türlü ciddiyetten yoksundur. Bu yaklaşım, işçi sınıfının anti-faşist demokratik mücadeleye önderliği sorununa bakışta tam bir kafa karışıklığını ifade etmektedir. İşçi sınıfı, gücünü üretimdeki yerinden alan örgütlü bir sınıf olarak siyasal mücadele alanına çıkarılamadığı sürece, kendinden menkul bir “komünist öncü”nün semtlerdeki varlığı bu sorunu çözmeye yetmeyecektir.

Komünistlerin semt pratiğine yönelik eleştirilerinin yankısı

Komünistlerin halkçı demokratizme “semt eksenli” örgütsel-siyasal pratik üzerinden yönelttikleri eleştiriler devrimci demokrat akımlarda çok değişik biçimlerde yankı buldu. Tümüyle ideolojik bir içerik taşıyan bu eleştiriler bugüne kadar teorik çerçevesi ve ideolojik içeriği olan herhangi bir ciddi yanıtı muhatap olmadı. Zorlama, ideolojik içerikten yoksun, asıl sorunu saptıran, ucuz demagojiye dayalı anlamsız tartışma ve sataşmalardan öteye geçilemedi. Küçük-burjuva demokratik ufkun sınırları aşılamadığı içindir ki, tartışılan sorun bir türlü yerli yerine bile oturtulamadı.

Kurtuluş dergisinin “Varoş Edebiyatı Üzerine” başlıklı yazısı kaba saldırılara çarpıcı örneklerden biridir. Söz konusu yazıda Kurtuluş legalist reformist solun “varoş”lara bakışını eleştirirken, devrimci cephede gördüğü EKİM gibi bir hareketi EP gibi liberal tasfiyeciler bir akımın adıyla birlikte anabilecek denli aşırı zorlamalar içerisine girebildi: “Onlar yıllardır milleti düzene çekmeye çalışırken, düzenin geleceği için düzene aşı tazelemeye çalışırken iş geri tepmiş ve kitleler buna cevap vermek yerine devrime koşmaya başlamış, düzenin dayatmalarına karşı çok kapsamlı ve ‘tehditkar’ bir tutum içine girmişlerdi. Bunun önünü kesmek için halkın gerçeğinin içinde olan ve ona yolgösteren devrimci teoriyi eğip bükmeye, devrimcileri ve varoş halkını ‘sınıf dışı’ olarak göstermeye çalıştılar. Başta EP, EKİM gibi kesimler olmak üzere hep bir ağızdan halkın, sınıfın tavrını geliştirmek yerine onu karalamaya, küçük düşürmeye yeltendiler.”

“... Süreçte o ana kadar teorik ve pratik planda

Semt eksenli bir örgütsel-siyasal çalışma, mücadele anlayışından örgütlenme biçimlerine kadar, her alanda kendine uygun bir değişimi zorlamaktadır.
Son derece kendine özgü bir alan olan semtler, kendi toplumsal-sınıfsal kültürünü, kendine özgü devrimci kadrolarını ve kendisine uygun düşen bir siyasal örgüt kimliğini şekillendirmektedir. Burada kimi akımların iddia ettiklerinin tersine sapmalara karşı “eleştirel bakış açısının” ya da “komünist irade”nin oynayacağı rol son derece sınırlıdır. Hangi maddi-toplumsal zemin üzerinde hareket ediyorsanız, o zemine uygun düşen, o zeminde kendini üretebilen bir pratik ve örgütsel faaliyet kendisini dayatmaktadır.

belli gerilikler içinde olan ama gelişmelerle birlikte bir özeleştirici pratiği içine giren ve halktan yana tutum takınan bazı sol kesimleri suçlamaya, ne kadar tutarsız olduklarını belgelemeye, ‘halkçı’ laştıklarını ve sınıftan koptuklarını ağızlarında gevelemeye başladılar. Sayfalar dolusu yazılar yazarak halka ve devrime akışı engellemenin teorisini yaptılar.” (Kurtuluş, sayı 45)

Kurtuluş’un liberal tasfiyeciler ile devrimci gördüğü bir hareketi bu biraraya koyuşunun gerisinde kaba bir zayıflık vardır. Komünistlerin devrimci-demokratik hareketin “semt eksenli” pratiğine yönelik ideolojik eleştirisi teorik çerçevesi ve ideolojik içeriği ile yanıtlanamayınca, EKİM’i reformist EP’le birlikte anmak ve bunu düzeyden yoksun bazı yakıştırmalarla birleştirmek yolunu tutmuştur.

“Varoş” halkını, onun öfkesini ve tepkisini “karalamak, küçük düşürmek” iddialarına cevap vermeyi yük sayıyoruz. Yalnızca keyfiliğin de, sorumsuzluğun da bir sınırı olması gerektiğini belirtmekle yetiniyoruz. Zira, Gazi Direnişi’nden bu yana ve 1 Mayıs’ın hemen ardından komünistlerin “varoş” dinamiği üzerine çok sayıda değerlendirmesi çıkmıştır. Bu değerlendirmelerde soruna bakışı son derece açık ve net bir biçimde ortaya konulmuştur. Kurtuluş keyfi ve sorumsuz iddialarına buradan tek bir kelime bile bulup tanık olarak gösteremez.

Elbette komünistler Kurtuluş’un söz konusu yazısında arka çıkar görüldüğü bazı akımların “özeleştirici pratiğini” “tutarsızlıkla” eleştirmişlerdir. Ama “sayfalar dolusu” tutan bu eleştiriler tümüyle ideolojik bir içeriğe sahiptir. Oysa Kurtuluş’un kendisi, başka yazılarında, burada savunuculuğunu yaptığı akımların içine girdikleri yeni pratiği, “neredeyse bütün güçleriyle, beyinleriyle gecekonduları düşünmeye”, “gecekondular üzerine devrim stratejileri geliştirmeye başladılar” türünden sözlerle aşağılama yoluna gitmiştir. Üstelik bunu defalarca yapmıştır. Örneğin; “İşçi sınıfı edebiyatı yapıp bir türlü işçi sınıfına gidemeyen bir çok siyasal grup ise, gelişen savaş karşısında henüz açıkça yazmasalar da pratiklerini, düşüncelerini değiştirmişlerdir. İşçi sınıfı içerisinde on yıllar boyunca hiçbir güç olamayanlar bu teorilerinin iflas etmesiyle, ayakta kalabilmek için bu kez de ‘varoşlar’ edebiyatı yapmaya başlamışlardır.” (Devrimci Sol, sayı:8, Dursun Karataş imzalı yazı) denilmektedir. Bu yaklaşımda, ne bir tahlil, ne bir değerlendirme, ne de ideolojik içerikli bir eleştiri bulabilmek mümkündür. EP ile EKİM’in yanyana konulabilmesi de benzer bir keyfilik ve kolaycılığın ifadesidir. Herhangi bir ciddi değerlendirme ve tahlile dayanmamaktadır. Yalnızca, komünistlerin devrimci-demokrat akımların “varoş” pratiğine yönelttiği eleştirinin yarattığı rahatsızlık kaba bir saldırı ile dışa vurmuştur. Bunun nedeni de, komünistlerin, eleştirdikleri anlayış ve pratiğin saf örneği olarak DHKP-C’yi görmeleridir. Ama dikkat edilsin, komünistler bu konuda DHKP-C’yi eleştirmeye

özel bir eğilim duymuyorlar. Zira DHKP-C, toplumumuzda ve devrimci siyasal mücadelede nesnel-maddi zemini olan belli bir sosyo-politik üründür. Kent küçük-burjuvazisinin radikal eğiliminin ideolojik-politik bir ifadesidir. Dogmatizme karşıtlık adı altında marksist-leninist teorinin asıl özünü bir yana itmekte, böylece bilimsel sosyalizmle bağ duyusal sınırların ötesine geçememektedir. Oysa “sayfalar dolusu” eleştirilere konu ettiğimiz akımların durumu ve konumu farklıdır. Bunlar teoride Marksizm-Leninizme pratikte işçi sınıfına belirgin bir yakınlık gösteren, fakat kendi eklektik ideolojik kimliklerini aşamadıkları için de, sosyal hareketlilikteki konjonktürel değişimlerin etkisine kendilerini kolayca kaptrabilen, böylece zaten kök aldıkları halkçı kimliğe meyledebilen

akımlardır. Onlara eleştirimiz de asla onları aşağılamak ya da ezmek değil, tam tersine tutarsızlıklarını göstererek ileriye çekebilmek içindir.

Şunu da ekleyelim ki, biz hiçbir akımı halkçılaştırmaya suçlamadık. Tersine, halkçı bakış açısıyla açık bir ideolojik hesaplaşmanın, dolayısıyla bir kopuşun yaşanmadığını iddia ettik ve semt eksenli bir çalışmaya dönüşün de bu bakış açısının son derece mantıklı bir sonucu olduğunu vurguladık.

Öte yandan Kurtuluş, aynı yazısında, komünistleri de işaret ederek, “halkın gerçeğinin içinde olan ve ona yol gösteren devrimci teoriyi eğip bükmeye, devrimcileri ve varoş halkını ‘sınıf dışı’ olarak göstermeye çalıştılar” demektedir. Eğer söz konusu olan marksist-leninist teori ise, “eğip bükme” bir yana, DHKP-C bu teorinin tüm özünü reddetmektedir. Modern sınıflaşmanın olduğu ve proletarya ile burjuvazinin iki ana sınıf olarak karşı karşıya durduğu bir toplumda, proletarya tarihsel ve toplumsal çerçevede bir sınıf olarak önderlik yeteneği ve kapasitesinden yoksundur dediğiniz bir noktada, ötesinde ne dersiniz deyin, gerçekte Marksizm-Leninizm sizin için bitmiştir. Zira Marx ve Lenin’in bilimsel teorisinin tüm maddi özünü ve temelini işçi sınıfı oluşturur. Sosyalizm proletaryanın modern toplumda tuttuğu özel konumuna ve bu çerçevede şekillenen tarihsel rolüne açıklık kazandırdığı andan itibaren bir bilim haline gelmiştir. Ütopik sosyalizmden bilimsel sosyalizme geçişin özü bundan başka nedir ki? Eğer Türkiye işçi sınıfı öteki emekçi sınıf ve tabakalara önderlik yeteneği ve kapasitesinden yoksunsa, teorinin işçi sınıfına ilişkin belirlemeleri Türkiye “özümlünde” geçerli değilse, hiç duraksamaksızın bundan Marksizm-Leninizmin Türkiye toplumu için geçerli olmadığı, bu topluma uygulanamayacağı sonucunu da çıkarabilirsiniz. A’yı söyleyen B’yi de söylemek zorundadır. “Dogmatizm”e karşı yüreklilikse, yapılması gereken budur. Bir dünya görüşünün özünü, tüm maddi temelini geçersiz sayıp da kendisini hala benimsiyor görünmek kaba bir yüreksizlik göstergesidir. DHKP-C ya gerçekte inanmadığı dogmalanmış bir dünya görüşünü reddetme yürekliliğinden yoksundur, ya da reddettiği şeyin savunduğu dünya görüşü içerisinde tuttuğu yerin bilincinden... İşçi sınıfı önderliği “dogma”sına karşı çıkıp “ideolojik önderlik” teziyle, yani işçi sınıfının değil ama onun marksist-leninist ideolojisinin önderliği düşüncesiyle kendilerini avutanlar, bunun saf anlamda bir idealist dogma olduğunun farkında bile değildirler.

DHKP-C’nin “varoş gerçekliği” üzerine oturan teorisine Marksizm-Leninizm içinde bir yer bulabilmesi mümkün değildir. TİKB, MLKP gibi “özeleştirici pratiği içine giren” akımlar için ise sorun daha değişiktir. Çünkü bu akımlar halkçı partilerinin tersine, söylemde de olsa, işçi sınıfının öncü devrimci rolü üzerine “bilinen” “şabloncu ve dogmatik teorileri” savunmakta, semt yönelimlerine de bu teori içinde yer bulmaya

çalışmaktadırlar. "Komünist çalışmanın bütünlüğü", "işçi sınıfını semtlerden kuşatmak", "anti-faşist mücadeleye işçi sınıfının önderliği" vb. türünden yaklaşımlar, semt çalışmasını marksist teoriye uydurma çabalarının ifadesidir. DHKP-C'ye göre ise, 70 yıllık mücadele tarihi Türkiye işçi sınıfının herhangi bir önderlik misyonu yüklenilebilecek durumda olmadığını kanıtlamıştır. İşçi sınıfının modern kapitalist toplumdaki özel yerinden kaynaklanan tarihsel misyonundan, bu misyonu gerçekleştirmenin araç ve yöntemlerinden söz etmek, "bilinen" teorileri tekrarlamaktır.

İşçi sınıfının verili geriliği

İşçi sınıfının ve sınıf hareketinin verili geriliğinin halkçı teorilere geniş bir yaşam alanı açtığı açıktır. Özellikle Gazi Direnişi ve onu izleyen süreçte semtlerdeki devrimci dinamiklerin bir süre için belirgin bir biçimde öne çıkması, halkçı demokratizmi daha da güçlendirmiştir. "Semt çalışması"nı teorize etme çabaları bu dönemin ardından hız kazanmıştır. Fakat yine de, yukarıda da sözünü ettiğimiz gibi, MLKP, TİKB gibi akımlar semtlerdeki çalışmayı formüle ederlerken, pratikteki tutarsızlıkları ne olursa olsun, işçi sınıfına yükledikleri misyonu vurgulamaya özen göstermişler, bu sınıfın devrimde oynayacağı öncü rol üzerine o "bilinen" teorileri savunmayı sürdürmüşlerdir.

Popülist kimliği alabildiğine sindirmiş bulunan DHKP-C ise, işçi sınıfının verili geriliği üzerinden marksist teorinin ülkemizde gerçekliğine uymadığını açıkça savunmaktadır. Onlara göre, ülkemiz gerçekliğinde savaştan işçi sınıfı değil halktır, işçi sınıfı öteki halk sınıflarından farklı bir konuma ve misyona sahip değil, fakat basitçe bu halkın bir parçasıdır. Dolayısıyla marksist teoriden hareketle hatırlatmalar (hatırlatılan teorinin bütün bir maddi özü olsa bile!) dogmatik ve şabloncu bir tutumun ifadesinden başka bir şey değildir.

DHKP-C'ye göre; "İşçilerin sözünü ettikleri türden bir işçi sınıfı ortada yoktur. İşçi sınıfı örgütlenmeyecek midir, hep böyle mi kalacaktır? Elbette değil ama, ülkemizdeki sınıfların yapısı, bu sınıfların yaşadığı çelişkiler, bir bütün olarak halk gerçeği görülmezse, yalnız ve yalnız işçi sınıfı esas alınıp bunun üzerine devrim stratejileri geliştirilirse, on yıllardır yaşananlar yeniden yaşanacak ve bu kesimler hiçbir gelişme sağlayamadan yok olup gideceklerdir."... "Keza işçi sınıfı teorilerinin hayatın gerçeklerine uymamasıyla varoşları keşfedip devrimi bu temelde geliştirmek isteyen düşünceleri de mahkum ediyoruz."

Yine aynı yazıda şunlar söylenmektedir: "Kimi sol kesimlerin çok bilinen ama gerçekliğimize uymayan dogmatik teorileri... işçi sınıfının örgütlenmesi ve ayaklanmasından ibaret olduğundan, işçi sınıfı da bu durumda olmadığından, bu dogmatiklik onları bugün yaşanan ve hemen tüm ülkeyi saran devrimci savaşı görmezden gelmeye, küçümsemeye" götürmektedir. (Devrimci Sol, sayı:8, Dursun Karataş imzalı yazı)

"İşçilik" üzerine söylenenler, eğer bir cehaletin ürünü değilse, ortada bilinçli bir çarpıtma vardır. Zira sosyalist devrimi saf bir işçi devrimi sayabilmek için Marksizm-Leninizmin ABC'sinden bihaber olmak gerekir. DHKP-C'nin iddia ettiği gibi, bugünün Türkiye'sinde ne devrim stratejisi "yalnız ve yalnız işçi sınıfı"na dayalı olan ve ne de "teorisi işçi sınıfının örgütlenmesi ve ayaklanmasından ibaret" bulunan bir siyasal akım gösterebilmek mümkündür. Öte yandan "işçi sınıfı teorilerinin hayatın gerçeklerine uymamasıyla varoşları keşfedip devrimi bu temelde geliştirmek isteyen düşünceler"e rastlamak mümkün değildir. Dolayısıyla yukarıda söylenen sözler tümüyle boşluğa söylenmiş sözlerdir. Hedef alınan düşünceler kendi gerçek kapsamı ve anlamı ile ele alınacağına, önce tahrif edilip karikatürleştirilmekte, sonra da bu karikatüre saldırılmaktadır. Böylece kendisini asıl sorunu tartışma yükünden de kurtarmış olmaktadır.

işçi sınıfının devrimci potansiyelini
açığa çıkarmanın imkanlarının
her zamankinden daha fazla arttığı bir
dönemden geçiyoruz.
Komünistler işçi sınıfını semtler
üzerinden değil, kendi üretim
birimleri/fabrikalar üzerinden
örgütleyeceklerdir. Fakat bu hiçbir
biçimde semtlere yönelik bir
faaliyetin yürütülmeyeceği anlamına
gelmiyor. Sorun önceliklerin ne
olacağı, semtlerdeki faaliyetin nasıl
bir içerikle ele alınacağı, bu alandaki
devrimi potansiyelden en doğru ve
amaca uygun bir biçimde nasıl
yararlanılacağı sorunudur.

Geçmeden şunu da ekleyelim ki, Türkiye toprağı yalnızca işçi sınıfı söylemi akımlara değil DHKP-C'nin bugünkü söylemine dayalı akımlara da mezar olabilmektedir. (Herkesçe bilinen "görmek" Devrimci Yol örneği ortadayken, başka söze gerek var mı?) Dolayısıyla söylem benzerliği üzerine iddialar hiçbir şeyi kanıtlamaz ve bizi bir adım bile ileri götürmez. Zira sorun biçimsel bir söylem sorunu değil, gerçek ideolojik-politik içerik ve kimlik sorunudur.

Sorun işçi sınıfının verili geriliği sorunu ise, bu gerçek kimse için bir sır değildir. Nitekim bu verili geriliğin kaynağı ve nedenleri komünistler tarafından yeterli açıklıkta irdelenmiş ve değerlendirilmiştir. Biz yıllardır bu gerilikle boğuşuyoruz ve yılmadan, usanmadan da boğuşacağız. Eğer Türkiye gibi emek-sermaye çelişkisinin temel çelişki olduğu bir ülkede proletarya öncü devrimci bir sınıf olarak kendi rolünü oynamayı başaramayacaksa, eğer buna içtenlikle inanılıyorsa, bu inancı taşıyanların devrim ve sosyalizm davasına inanmalarının gerçekte maddi bir dayanağı, dolayısıyla geleceği yoktur. Zira modern sınıf ilişkilerinin egemen olduğu Türkiye toplumunda sermayeye karşı işçi sınıfının devrimci önderliğinden yoksun bir iktidar mücadelesinin hiçbir başarı şansı yoktur. Buradaki sorun ne semtteki, ne de kırdaki devrimci mücadele dinamiklerini yok saymak ya da küçümsemek sorunudur. Tam tersine bu alanlarda gelişen mücadele işçi sınıfının devrimci iktidar mücadelesi için büyük bir olanaktır. Bu olanak nasıl değerlendirilecektir, tüm sorun burada düğümlenmektedir.

Komünistlerin işçi sınıfı vurgusu tümüyle

stratejik yönelimlerinin belirlediği taktik öncelikler sorunu ile ilgilidir. Diğer sınıf ve tabakalar içinde çalışmanın reddedildiği iddiasıyla yöneltilen "işçilik" nitelmesi, komünistlerin "semt eksenli" çalışmaya yönelttikleri eleştirilerden hiçbir şey anlaşılamadığını göstermektedir. Sorun diğer sınıf ve tabakalar içinde çalışılıp çalışılmayacağı sorunu değil, henüz ayağını kendi sınıf tabanına basmayan bir hareketin öteki sınıf ve tabakaları eksen alan bir çalışma içerisinde yüzyüze kalacağı akibetle ilgilidir. (Önemle belirtelim ki, bizim "sayfalar dolusu" tartışmamızın üç bölümlük ortak başlığı "Partileşme Sürecinin Sorunları"ydı. Yani biz sorunu salt soyutta ve genel olarak değil, proletaryanın devrimci sınıf öncüsünü yaratmaya çalışan, kendi ilk politik ve örgütsel kimliğini kaçınılmaz olarak bu süreç içerisinde bulabilecek olan bir siyasal akım açısından da ele alıp tartışmıştık. Sorunun bu yönü gözden kaçırılırsa, bilerek ya da bilmeyerek sorun bir kez daha karma karışık hale getirilir.)

Kentin ve kırın küçük-burjuva ve yoksul katmanlarına devrim mücadelesine çekilmesi devrimin temel bir sorunudur. Bu kesimi kazanmak iktidar mücadelesi açısından temel bir önem taşımaktadır. Ama devrimin önce ve temel gücünü kazanıp örgütlemekten onun yedeklerini kazanıp örgütlemenin akibeti de bilinmektedir. Kuşkusuz savunulan bunları birarada yapmaktır, ama hayatın gerçekleri bunun hiçbir zaman birarada olmayacağını da yeterli açıklıkta göstermiştir. Türkiye'nin yakın geçmişinde bu pratik bütün sonuçlarıyla birlikte yaşanmıştır. '80 yenilgisi, "öne çıkan dinamik" olarak örgütlenmeye çalışılan küçük-burjuva sınıf ve katmanların damgasını vurduğu bir hareketliliğin yenilgisi olmuştur. Bu katmanların iktidar perspektifli bir mücadele yürütme yeteneğine sahip olmadıklarını, işçi sınıfının devrimci önderliğinden yoksunluk koşullarında, karşı-devrimin şiddeti karşısında ne denli dayanıksız olduklarını yeterli açıklıkta göstermiştir.

Lenin bolşevizmin küçük-burjuva devrimciliğine karşı uzun yıllar süren mücadele içinde şekillendiğini söylemektedir: "Marksistler için teorik olarak kanıtlanmış ve Avrupa'nın bütün devrimlerinin ve bütün devrimci hareketlerinin deneyimiyle tam olarak doğrulanmış bir gerçek varsa, o da kapitalist düzende, sürekli bir sömürüye ve baskıya ve çok kez yaşam koşullarının hızla kötüleşmesine ve yıkıma uğrayan bir toplumsal tip olarak (birçok Avrupa ülkesinde temsil edilen ve önemli bir yığın oluşturan) küçük-mülkiyet sahibinin, küçük-üreticinin, aşırı bir devrimciliğe kolay geçtiği, ama bu sınıfın tutarlı, örgütlü, disiplinli ve sağlam bir tutum benimseyemediği... Bu çeşit devrimciliğin kararsızlığı, kısırlığı, çabuk boyun eğiş, kayıtsızlığa, kuruntuyla ve giderek bir burjuva hevesinden bir ötekine çılgınca sevdalanmaya dönme eğilimi-bütün bunlar herkesçe bilinir." (Lenin, "Sol" Komünizm...)

Evet, kapitalizm koşullarında yıkıma uğrayan "bu sınıfın tutarlı, örgütlü, disiplinli ve sağlam bir tutumu" benimseyememesi, "marksistler açısından teorik olarak kanıtlanmış" ve tüm devrimlerin deneyimleriyle de doğrulanmış olan bu gerçeklik, '80 deneyimi ile ülkemizde de bir kez daha kanıtlanmıştır.

"En yoksullar" en devrimciler demek değildir

Gecekonduların "emekçi kitlelerin en yoksullarının yaşadığı" ve "çelişkilerin en çok derinleştiği alanlar" olduğu dolayısıyla "büyük bir devrimci potansiyel barındırdığı" söylenmektedir. Kuşkusuz böyledir. Ancak bir marksist için açıktır ki, en yoksullar en devrimciler demek değildir. Devrimcilik yoksulluk düzeyiyle değil, üretim içindeki yer ve mülkiyet karşısındaki konumla ilgili bir toplumsal kimliktir. Bir toplumda her zaman işçi sınıfından daha yoksul halk tabakaları vardır. Fakat nesnel olarak toplumun tek tutarlı devrimci sınıfı işçi sınıfıdır. Bu bilimsel ve tarihsel bir gerçekliktir.

Sosyal-kültürel özellikleriyle alabildiğine heterojen bir yapıda olan bu alanlarda derinleşen çelişkilerin çok değişik düzeylerde, son derece karmaşık ve çok yönlü olduğu bilinmektedir. Bir kere bunun kendisi bu kesimlerin örgütlenmesinde çok ciddi güçlükler demektir. Daha önemlisi, düzen tarafından ezilmek, sömürülmek, yoğun bir baskı ve şiddete maruz kalmak ve her geçen gün daha fazla yıkıma uğramak, sınıfsal özellikleri nedeniyle bu kesimlerin düzene karşı iktidar hedefli bir mücadele doğrultusunda örgütlenmesi için yeterli olmamaktadır. Semtler devrimcilerin etkinlik alanları haline getirilebilmekte, fakat bu alanlarda belli hedeflere yönelik kalıcı istikrarlı örgütlenmeler yaratmak ciddi bir zorlanma alanı olmaktadır. Bu nedenle semtlere yönelik değişik örgütlenme modelleri yaratılmaya çalışılmaktadır. Bu modeller her bir akımın semt çalışmasını formüle edişine uygun bir biçimde geliştirilmektedir. Ancak bunların bu alanlarda yükselen mücadelenin ihtiyaçlarının ortaya çıkardığı örgütlenmeler olmadığı açıktır. Masa başında belirlenen ve daha çok kendi sempatican çevresinin örgütlenmesi olmaktan öteye gidememektedirler. (Kaldı ki lafta ne söylenirse söylenir, bu örgütlenmeler zaten bu çeperin örgütlenmesi ihtiyacına dönük olmaktadır.)

Sınıfsal talepleri öne çıkararak sınıfsal öğeleri ayrıştırılmış emekçi karakterli örgütlenmeler yaratmak da sorunu çözmeye yetmemektedir. Harekete geçirildikleri alanın kendisi, bu alanda yürütülecek bir örgütsel-siyasal faaliyetin doğası bunu boşa çıkarmaktadır. Semtler kent yoksullarının yaşam alanlarıdır. Emekçilerin düzenle olan esas çelişkileri ise yaşam alanlarında değil üretim/çalışma alanlarında ortaya çıkmaktadır. '80 öncesinde semtlerde yürütülen faaliyetin "dar belediyeçilik sınırlarına sıkışması", bununla yakından bağlantılıdır. İşçi sınıfını ve müttefiklerini birlikte örgütlenme ya da devrimden çıkarı olan tüm halk sınıf ve katmanlarının birleşik mücadelesi perspektifi ile yürütülen semt faaliyetinin, pratikte esas olarak gençliği örgütlemenin ötesine geçmeyi başaramamasının bir nedeni de budur.

Bugün semtlerdeki hareketliliğin önünü esas olarak semt gençliğinin tuttuğu her türlü tartışmanın ötesindedir. DHKP-C bir yandan sorunun bu tarzda ortaya konuluşuna karşı çıkmakta, bunun burjuvazinin pompaladığı bir propaganda olduğunu iddia etmektedir. Ama öte yandan da, kendi çalışma tarzlarını sorgularken, "sonuçta ortaya kısır yazılama-korsan gösteri pratiği ve gençlik örgütlenmesi olmayı aşamayan bir örgütlenme tablosu" çıktığını söylemek zorunda kalmaktadır. Özellikle DHKP-C için bu önemli bir problemdir. Zira "gecekondular kentlerde verilecek devrim savaşının 'asıl cephe'leri" durumundadır". Bu nedenle mevcut "kısır pratik" eleştirilmekte ve şunlar söylenebilmektedir:

"Mesele yalnız protesto gösterileri örgütlemek değildir, gecekonduların özgünlüğü işte bu noktada çıkar ortaya. Devrimci Sol'un diünden bugüne yer aldığı kimi çalışmalar örnektir buna: 'su borularının döşenmesi, su depolarının yapımı, açıkta akan lağım sularının kurutulması, kanalizasyon şebekesinin döşenmesi, elektrik direği dikilmesi, sağlık odalarının kurulması, kooperatifler kurularak tüketim maddelerinin ucuz temin edilmesi, yolları kaplayan çamurların kurutulması...'"; kadro, taraftar tüm yoldaşlarımız bu sayılan işlerde taş taşımış, kazma sallamış ve aynı zamanda bunlar için toplantı, yürüyüş örgütlemiştir". Tüm bunlar, semtlerin heterojen sınıf ve katmanlarını örgütlemenin güçlüklerini aşabilmenin bir yolu olarak önerilebilmektedir. Bu pratiğin geçmişteki asıl temsilcisi Devrimci Yol ve en ileri pratik örneğinin de Fatsa olduğunu hatırlatmakla yetiniriz.

Oysa, "işçi sınıfı, somut ekonomik nedenler dolayısıyla, kapitalist toplumdaki diğer sınıflardan daha fazla örgütlenme yeteneğine sahiptir. ... Proletaryanın bir sınıf olarak birleşebilme konusunda sahip olduğu en üst düzeydeki nesnel yeteneği, yalnızca canlı unsurları ve belirli örgütlenme biçimleri yoluyla hayata

Komünistlerin işçi sınıfı vurgusu tümüyle stratejik yönelimlerinin belirlediği taktik öncelikler sorunu ile ilgilidir. Diğer sınıf ve tabakalar içinde çalışmanın reddedildiği iddiasıyla yöneltilen "işçicilik" nitelemesi, komünistlerin "semt eksenli" çalışmaya yönelttikleri eleştirilerden hiçbir şey anlaşılmadığını göstermektedir. Sorun diğer sınıf ve tabakalar içinde çalışılıp çalışılmayacağı sorunu değil, henüz ayağını kendi sınıf tabanına basmayan bir hareketin öteki sınıf ve tabakaları eksen alan bir çalışma içerisinde yüzyüze kalacağı akıbetle ilgilidir.

aktarılabılır." (Lenin)

Öncelikli olan işçi sınıfının devrimci potansiyelini açığa çıkarmaktır

Etkin bir devrimci bir müdahale ile sarsılması gereken bir işçi sınıfı gerçekliği ile yüzyüzeyiz. Teorideki öncü ve sürükleyici işçi sınıfı gerçekliği açıktır ki bugünkü işçi sınıfımız gerçekliğine uymamaktadır. Komünist hareketin yaşadığı gelişme sürecinin ağır ve sancılı olmasının gerisinde bu gerçeklik de vardı. Bu gerçekliğe hiçbir zaman gözümüzü kapamadık. Tam tersine, siyasal bir akım olarak ortaya çıktığımız andan itibaren "zor" olanı seçtiğimizi altını çizerek vurguladık. Bu sınıfı kazanmanın, bu sınıfın öncülerine güven vermenin, bu sınıf zemininde kadrolaşmanın güçlüklerinin başından itibaren bilincindeydik. Eğer ideolojik bakımdan sağlam bir zeminde durmuyor olsaydık, ayakta kalmayı başaramazdık. Romantik bir işçi sınıfı edebiyatı ile bu yolu yürümenin hiç de kolay olmayacağı bizim için yeterince açıktır. Bugüne kadar saflarımızdan çok sayıda insan döküldü ve tasfiyecilik boyverebildi. Ama tüm bunlara rağmen yolumuzda yürüme kararlılığı ve iradesi gösterebildik. Bunu ideolojik çizgimizin sağlamlığı sayesinde başarabildik. Soruna hiçbir zaman bu sınıf içinde katetmiş bulunduğumuz mesafenin ne kadar olduğu üzerinden yaklaşmadık.

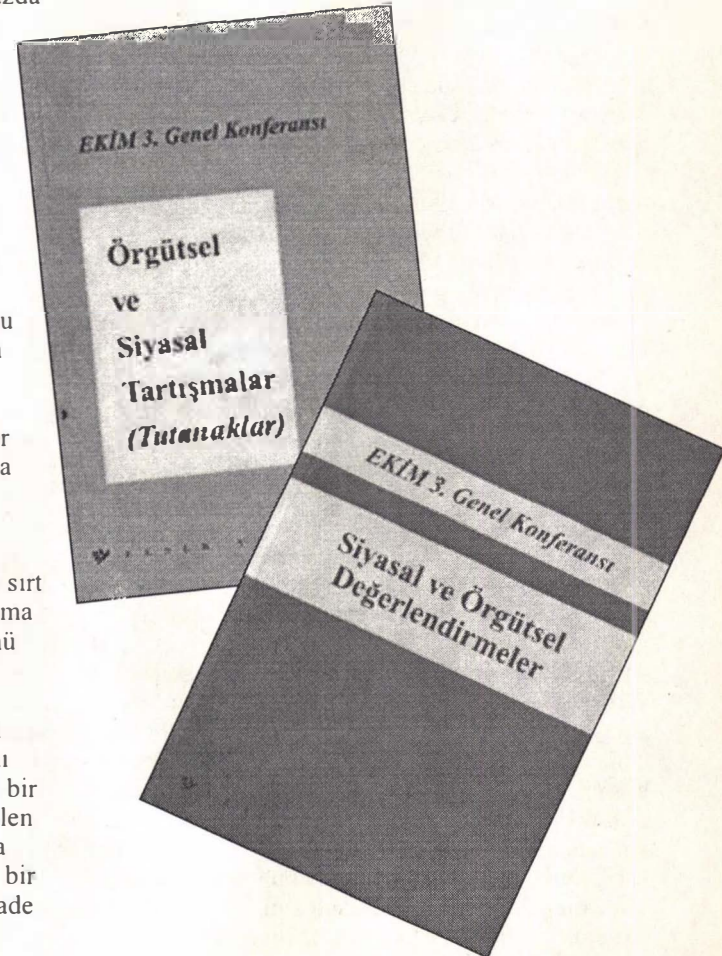
Bizim için sorun Türkiye toplumunun biricik öncü ve sürükleyici gücü olan işçi sınıfının devrimci potansiyelini açığa çıkarmak sorunudur ve bunun da bugünden yarına başarılacak bir iş olduğunu biliyoruz. Bunu başaramadığımız koşullarda, semt yoksulları en ileri bir devrimci aktiviteyi gösterebilir, devrimci bir iktidar perspektifi ile yürümeyi başaramayacakları konusunda son derece açık bir bilince sahibiz. Semtlerin değişik küçük-burjuva yoksul katmanlarının yaşadığı hareketliliği küçümsemek bir yana, bunu devrimci siyasal mücadele açısından taşıdığı önemin her zaman altını çizdik. Ama "günün devrimci görevlerine sırt çevirmemek" gibi çok devrimci gibi görünen, ama gerçekte sınıf bakış açısından yoksunluğun ürünü olan yaklaşımlara da asla prim vermedik.

Kaldı ki bugün semtlerde yaygın bir hareketlilikten söz etmek de mümkün değildir. 1 Mayıs'ta alanlara akan onbinlerin esas ağırlığını semt yoksullarının oluşturuyor olması herhangi bir yanılsamaya yolaçmamalıdır. Semtlerde yürütülen faaliyetle belli bir kitle tabanı oluşturulmuş olsa bile, bu alanlardaki devrimci etkinliğin "genel" bir etkinlik olmanın ötesine geçemediği, örgütlü ifade kazanmakta ciddi zorlanmalar yaşandığı da bir

gerçekliktir. Nitekim 1 Mayıs'ın hemen ardından yapılan değerlendirmelerde sözkonusu olanın yalnızca devrimci bir potansiyelin ifadesi olduğu açıkça dile getirilmektedir. Zindan direnişi süreci de bu gerçekliği açık bir biçimde ortaya koymuştur. Devrimci-demokrat akımlar 1 Mayıs alanına taşıdıkları kitlelerin sınırlı bir kesimini bile harekete geçirmeyi başaramamışlardır.

Eğer sözkonusu olan semtlerdeki devrimci potansiyeli açığa çıkarıp örgütlemek ise, işçi sınıfının devrimci potansiyelini açığa çıkarılması sorununa gösterilen ilgisizliği nasıl değerlendirmek gerekir? İşçi sınıfının verili geriliği üzerinden onun öncü devrimci rolünü yadsıyanlar, ya da sınıf hareketindeki durgunluğu gerekçe göstererek öne çıkan bir devrimci dinamiği kucaklamak adına semtlere savrulanlar, Türkiye devrimci hareketinin bugüne kadar işçi sınıfının devrimci potansiyelini açığa çıkarmak için ne kadar emek harcamış olduğuna dönüp bakmak durumundadırlar. Yıllarca revizyonistlere ve reformistlere terkedilen bir işçi sınıfı gerçekliği orta yerde duruyorsa, tam da bu nedenle bugünkü gerilik yılların aşılamayan bir gerçekliği olmayı sürdürüyorsa, işçi sınıfının verili geriliği üzerine söylenenler hiçbir şey ifade etmemektedir. Bugün yaşananlar apaçık ortadadır. Türkiye devrimci hareketi işçi hareketindeki gerileme ve kent yoksullarındaki hareketlenmenin hemen ardında bir kez daha kendiliğindenci karakterine uygun davranmış, bu alanı reformistlere terketmiştir. Semtlerdeki devrimci potansiyeli açığa çıkarıp örgütlemeye çalışmak öncelikli görevi olabilmıştır.

Oysa işçi sınıfının devrimci potansiyelini açığa çıkarmanın imkanlarının her zamankinden daha fazla arttığı bir dönemden geçiyoruz. Komünistler işçi sınıfını semtler üzerinden değil, kendi üretim birimleri/fabrikalar üzerinden örgütleyeceklerdir. Fakat bu hiçbir biçimde semtlere yönelik bir faaliyetin yürütülmeyeceği anlamına gelmiyor. Sorun önceliklerin ne olacağı, semtlerdeki faaliyetin nasıl bir içerikle ele alınacağı, bu alandaki devrimi potansiyelden en doğru ve amaca uygun bir biçimde nasıl yararlanılacağı sorunudur. Örneğin, fabrikalarla gecekonduların iç içe geçtiği bölgelere yönelik bir faaliyetimiz her zaman olacaktır. Ya da semtlerdeki işçi-emekçi-liseli ve işsiz gençliği gençlik örgütlenmesi bünyesinde örgütlemek temel yönelimimizde bir zayıflama yaratmak bir yana onu kolaylaştıracaktır. Bu, "semt eksenli" değil, sınıf çalışmasını güçlendirecek tarzda semtlere yönelen bir faaliyet olacaktır.

Modern toplumun temel sınıfları ve küçük burjuva demokratların kaba yanılgıları (*)

(...)

Yoldaşlar, proletarya devriminin ilerleyişi sırasında, toplumsal yaşamın en çapraşık, en önemli sorunlarından bazen birini, bazen ötekini ön plana almak zorunda kalışımız çok doğaldır. Halkın en kalabalık katlarına olduğu kadar, yaşamın en derin temellerine de değinen ve değinmemelik edemeyen bir altüst oluştta, hiçbir partinin, hiçbir hükümetin, hatta yığınlarla en sıkı bağları olsa bile, yaşamın bütün dallarını *aynı zamanda* kapsamaya gücü yetmeyeceği pek doğaldır. Şimdi biz, köyde çalışma sorununu, özellikle orta köylünün durumunu incelemek zorunda kalıyorsak, bunun, genel anlamda proletarya devriminin ilerleyişi açısından şaşılabilecek, anormal sayılacak hiçbir yanı yoktur. Proletarya devriminin, iki hasım sınıf arasındaki, proletarya ve burjuvazi arasındaki temel ilişkiden başlaması doğaldır. Ana görev, işçi sınıfını iktidara getirmek, ve burjuvazinin elinden, genel anlamda her sosyalist kuruluş için mutlak bir engel teşkil eden burjuva iktidarının ekonomik kaynaklarını almaktan ibarettir. Hepimiz, marksizmi bildiğimiz ölçüde, bu gerçekten, kapitalist bir toplumda bu toplumun iktisadi yapısı gereği, ancak proletaryanın ya da burjuvazinin kesin bir önem taşıyabileceği gerçeğinden hiçbir zaman kuşku duymadık. Şimde de nice marksist eskilerini (örneğin, menşevik kampında yer alanları) görüyoruz ki, proletarya ile burjuvazi arasında hüküm süren kesin savaşım döneminde, *genel olarak demokrasinin* hüküm sürebileceğini iddia ediyorlar. Sosyalist-devrimcilerle tam bir anlaşma durumunda olan menşevikler böyle konuşuyorlar. Sanki çıkarlarına uygun bir şekilde demokrasiyi yaşıtan ya da yok eden burjuvazi değilmiş gibi! Bu duruma göre, burjuvazi ile proletarya arasındaki kesin savaşım döneminde, genel olarak, demokrasiden söz edilemez. Yalnız bu marksistlerin ya da bu yalancı marksistlerin -örneğin bizim menşeviklerin- maskelerini düşürmede ve küçük-burjuva demokratları olarak gerçek niteliklerini açığa vurmada hızlarına hayran kalmaktan başka yapacak bir şey yoktur.

Marx, tüm yaşamı boyunca küçük-burjuva demokrasisi ve burjuva demokratlığı hayallerine karşı savaşım vermiştir. Marx, özgürlük ve eşitlik üstüne söylenmiş boş laflarla, özellikle bunlar, işçilerin açıklıktan ölme özgürlüğünü maskeleyerek için ya da işgücünü bütün adam ile, onun emeğini, serbest olduğu iddia edilen pazarda, eşit koşullar altında, serbestçe satın alan burjuva arasındaki eşitliği ifade ettiği zaman, alay etmiştir. Marx, bunu, ekonomi üzerine yazdığı bütün yapıtlarında açıklamıştır. Denebilir ki, Marx'ın *Kapital*'inin tümü, bu gerçeği, yani *kapitalist toplumun* temel güçlerinin *burjuvazi ile proletarya olduğu ve ancak onlar olabileceği* gerçeğini ortaya çıkarmak amacını gütmüştür: bu kapitalist toplumun kurucusu, yöneticisi, devindiricisi olarak burjuvazi, onun yerini alabileceği tek güç olarak proletarya. Bu konuya hiç değinilmemiş bir bölüm, Marx'ın herhangi bir yapıtında güç bulunur. Bütün dünyada İkinci Enternasyonal sosyalistleri, bu gerçeği anladıklarına dair kaç kez yemin etmişler, tanrıyı tanık olarak göstermişlerdir. Ama proletarya ile burjuvazi arasında, iktidar için, gerçek ve aynı zamanda kesin savaşım başlayınca gördük ki, bizim menşevikler, bizim sosyalist-devrimciler, hatta

bütün dünyada ne kadar eski sosyalist parti önderi varsa hepsi, bu gerçeği unuttular, ve baştan ayağa mekanik bir şekilde, demokrasinin genel anlamı üstünde dargörüşlü burjuvaların tekerlemelerini yinelemeye koyuldular.

Bazen, bizde, bu sözlere, sözde daha "güçlü" bir anlam yükleyerek, "demokrasinin diktatörlüğü" denmektedir. Bu tamamen saçma bir şey. Tarih bize, demokratik burjuva diktatörlüğünün, başkaldıran işçilerin kanla boğulmasından başka bir anlama gelmediğini çok güzel gösterir. Bu, ilk kez 1848'de başlamıştır -herhalde daha sonra değil, ama daha önceki tarihlerde de özel örnekler bulunabilir. Tarih bize gösteriyor ki, proletarya ile burjuvazi arasındaki en keskin savaşım, özgür ve yaygın bir şekilde, özellikle burjuva demokrasisi koşullarında gelişmektedir. Biz, bu yargının doğruluğunu, pratikte gerçekleştirmek fırsatını bulduk. Eğer, 1917 Ekim'inden bu yana, Sovyet hükümetinin eylemi, bütün temel sorunlarda metanetle bize çarptıysa, bunun nedeni, yukardaki gerçekten hiçbir hiç sapmayışımız, onu asla akıldan çıkarmayışımızdır. Ancak, bir sınıfın -proletaryanın- iktidarı, burjuvaziye karşı savaşımının kesin sonucunu belirleyebilir. Ancak proletaryanın iktidarı, burjuvaziye yenilir. Ancak proletarya kendisiyle birlikte, burjuvaziye karşı halk yığınlarını sürükleyebilir.

Buradan, siyasal iktidar proletaryanın eline geçtikten sonra, bunu izleyecek olan sosyalizmin kuruluşu sırasında, bizim, ara tabakalardan vazgeçeceğimiz sonucu asla çıkmaz. Yoksa bu, çok ciddi bir hata olurdu.

Devrimin, proletarya devriminin başında, militanların olanca dikkatinin, şu ana nokta çevresinde, şu merkez çevresinde toplanması doğaldır: proletaryanın egemenliğinin burjuvaziye karşı kazanılmış zaferle garantilenmesi, yani burjuvazinin yeniden iktidara gelemeyeceğinin garantisi. Burjuvazinin hala öteki ülkelerdeki servetlerine bağlı, ya da bazen yurt içinde de para olarak servetten gelme üstünlükleri olduğunu çok iyi biliyoruz. Biliyoruz ki, proleterlerden daha deneyimli olan ve burjuvaziye yardım etmekte olan toplumsal unsurlar bulunmaktadır. Gene iyi biliyoruz ki, burjuvazi iktidara yeniden gelmek düşüncesinden vazgeçmemiştir ve egemenliğini yeni baştan kurmak için atılımlar yapmaktan geri kalmıyor.

Ama, hepsi bu kadar değil, "İşimi yürüttüğüm yer, benim yurdumdur." ilkesini en çok yayan burjuvazidir; para sözkonusu olduğu zaman daima enternasyonalist olan gene burjuvazidir -o burjuvazi ki, *bugün dünya ölçüsünde bizlerden hala daha güçlüdür*. Egemenliği hızla yıkılıyor, Macar devrimi gibi örnekleri- dün, size, bunu bildirmek mutluluğuna eriştik, bugün de onu doğrulayan haberler geliyor-burjuvazi görüp duruyor. Egemenliğinin sarsıldığını şimdiden anlamaya başlamıştır. Artık hareket serbestliğine sahip değildir. Ama dünya ölçüsünde maddi olanakları hesaba katılırsa, bugün burjuvazinin maddi olanaklar bakımından bizden çok daha güçlü olduğunu teslim etmek gerekir.

İşte bu nedenle, dikkatimizin, pratik faaliyetimizin onda-dokuzu şu temel soruna ayrılmıştı ve ayrılmak zorundaydı; burjuvazinin devrilmesi, proletarya iktidarının pekiştirilmesi, burjuvazinin yeni baştan iktidara dönüş olanaklarının tamamen ortadan kaldırılması. Bu,

tamamen doğal, meşru ve kaçınılmaz bir şey; bu yönde, başarılı çok iş yapıldı.

Şimdi ise, gündeme, öteki toplumsal tabakalar sorununu almak zorundayız. Gündeme *orta köylüler* sorunu girmelidir; tarım komisyonunda da aldığımız genel karar budur ve partinin tüm militanları bunu benimseyeceklerdir, buna eminiz, çünkü, bizim yaptığımız, yalnızca onların gözlemlerini biraraya toplamaktan ibarettir.

Devrimimizin gelişimi üstünde kafa yoracaklarına günümüzde önümüze çıkan görevlerin neler olduğunu araştıracaklarına, bütün bunlar yerine, Sovyet iktidarının aldığı her önlemi, menşevik ve sağcı sosyalist-devrimci bayların yaptığı gibi, alay etmek ve sözümona eleştirmek için bahane sayacak olan kimseler elbette olacaktır. Bunlar, burjuva diktatörlüğü ile bizim aramızda bir seçim yapmak zorunda bulunduklarını anlamayanlardır. Bunlara karşı çok sabırla ve saflıkla davrandık; kendilerine, bir kez daha bu saflığımızı denemeleri fırsatını vereceğiz, ama, eğer hala tercihlerini yapmazlarsa, yakın bir gelecekte, bu sabra ve saflığa son vereceğiz; ve kendilerine, gayet ciddi olarak Kolçak'ın yanına gitmelerini önereceğiz. (*Alkışlar*.) Bu insanlardan parlak zeka yetenekleri göstermelerini beklemiyoruz. (*Gülüşmeler*.) Ama, Kolçak'ın zulmüne uğramış olan bu adamların, kendilerinden bizim ile Kolçak arasında bir seçim yapmalarını istemeye hakkımız olduğunu anlayacakları umulabilir. Ekimi izleyen ilk aylar sırasında, birçok saf adam, kendi ahmaklıkları yüzünden proletarya diktatörlüğünün geçici, rastlantısal bir olay olduğunu düşünüyor idilerse, şimdi artık, hatta menşevikler ve sosyalist-devrimciler bile, bütün uluslararası burjuvazinin baskısı altında yürütmekte olduğumuz savaşım koşullarında, proletarya diktatörlüğünün oldukça meşru bir şey olduğunu anlamış olmalıdırlar.

Gerçekte, yalnızca iki güç oluşmuştur: burjuvazinin diktatörlüğü ve proletaryanın diktatörlüğü. Kim, Marx'ta ve öteki büyük sosyalistlerin yapıtlarında bunu okumadıysa, o asla sosyalist olmamıştır, sosyalizmden hiçbir şey anlamamıştır ve ancak kendini sosyalist diye adlandırmaktan öte bir şey yapmamıştır. Bu adamlara kısa bir düşünme süresi tanıyoruz ve bu sorunu bir karara bağlamalarını ısrarla istiyoruz. Kendileri üzerinde durdum, çünkü bunlar, şimdi şöyle diyorlar, ya da diyecekler: "Bolşevikler, orta köylüler sorununu ortaya attılar, onlara sevimli görünmek istiyorlar." Bu tür kanıtların, daha da kötülerinin, menşevik basında bol bol kullanıldığını pek iyi bilmekteyim. Bunları reddederiz; biz, hiçbir zaman hasımlarımızın gevezeliklerine önem vermedik. Varsın şu anda hala burjuvazi ile proletarya arasında mekik dokuyanlar, istediklerini söylesin, biz, başka bir yol izliyoruz.

Yolumuzu belirleyen, her şeyden önce, mevcut güçlerin sınıflar açısından tahlilidir. Kapitalist toplumda, burjuvazi ile proletaryanın savaşımı gelişir. Bu savaş sona ermedikçe bizim sürekli dikkatimiz, savaşın sonuna kadar verilmesi üzerinde toplanacaktır.

(...)

(*İşçi Sınıfı ve Köylülük*, V.İ. LENİN, Sol Yayınları, 1996, Üçüncü Baskı, s.310-315)

(*) Başlık tarafımızdan konulmuştur. SYKB.

Güney Kürdistan üzerinde kirlî oyunlar

İşbirlikçi çizgi Kürt halkına ihanette sınır tanımıyor

Güney Kürdistan'daki son gelişmeler günlerdir uluslararası politika gündeminin ana konusunu oluşturmaktadır. KDP ile YNK arasındaki sonu gelmez çatışmalara bizzat KDP'nin çağrısıyla Irak ordusu müdahale edince bölgede aniden yeni bir durum ortaya çıktı. Şimdi Kürdistan'ın farklı parçalarını ellerinde tutan bölgesel sömürgeci güçler ile bölgenin halihazırdaki gerçek hakimi ABD emperyalizmi, ortaya çıkan bu yeni durumu kendi çıkarları doğrultusunda değerlendirmeye çalışıyorlar. Kürt halkının kaderi üzerine bir kez daha kirlî hesaplar yapılıyor, yeni kanlı oyunlar tezgahlanıyor. Bölge üzerinde süren ve zaten hiçbir zaman durulmamış olan nüfuz mücadeleleri ve çatışmalar şimdi yeni boyutlar kazanıyor.

Kürt halkı ise, PKK'nin tutmayı başardığı mevziler dışında, gelişmeler karşısında bugün için sahipsiz ve çaresiz bir durumdadır. Kürt halkını bu duruma düşüren KDP ile YNK'nin işbirlikçiliği ihanet boyutlarına vardırıan tutum ve politikalarıdır. Onyıllardır Kürt halkının ulusal özlemleri ve özgürlük istemi üzerine politika yapan ama sefil bir takım feodal-aşiretsel çıkarların temsilcileri olmaktan öteye geçemeyen bu iki gerici odak, emperyalizmin ve komşu sömürgeci devletlerin basit piyonları olmaktan bir türlü kurtulamamaktadırlar. Bu sonu gelmez ihanetin faturasını ise her zaman olduğu gibi bu kez de Güney Kürdistan halkı ödemektedir. Gerek emperyalizmin ve gerekse bölgesel sömürgeci devletlerin Güney Kürdistan'daki oyunları Kürt halkının genel özgürlük mücadelesini hedef aldığı içindir ki, bu faturayı aynı zamanda Kürdistan'ın öteki parçalarındaki Kürtler de ödeyeceklerdir.

Güney Kürdistan'daki bu işbirlikçi ihanet çizgisinin toplumsal anlamına ve siyasal sonuçlarına girmiyoruz. Bu konuda, PKK'nin '95 Ağustos'unda Kürdistan'ın bu bölgesine yaptığı yerinde devrimci müdahaleyi ele alan eski bir değerlendirmemizden bazı bölümleri ekte yayınlamakla yetiniyoruz. Son gelişmeler bu değerlendirmelere ayrı bir anlam, kuvvet ve güncellik kazandırmıştır. PKK'nin Güney Kürdistan'a yerleşme ve Güney Kürtleri'nin karşısına alternatif bir devrimci ulusal hareket olarak çıkmak üzere yaptığı çıkışın stratejik anlamı ve önemi de son gelişmelerin ardından bugün çok daha iyi anlaşılabilir hale gelmiştir.

Güneyli işbirlikçiler bugüne kadar Kürt halkının kendi öz devrimci birikimine dayanacaklarına ve bölge halklarıyla birlik ve dayanışma politikası izleyeceklerine, her zaman, şaşmaz bir kural olarak, hep emperyalizme dayandılar ve kendi Kürtlerini zalimce bir boyunduruk altında tutan komşu sömürgeci devletlerle işbirliği içinde oldular. Son gelişmeler gösterdi ki, çok iyi bilinen ve artık kanıksanan bu politika, geline yerde Irak rejimine karşı federe ulusal devlet ilan ettikleri topraklara Irak ordusunun müdahalesini bizzat istemek noktasına varabiliyor. Son olayların çok kimse için şaşırtıcı yanı budur. Bu akıl almaz davranış, bugün için Kürt halkının ulusal özgürlük özlemlerine görülmemiş bir darbe oldu. Fakat bu aynı gelişme,

"ulusal hareket" kisvesine bürünmüş bu savaş ağalarının ihanetlerini nerelere vardırabileceğini Kürt halkı önünde açığa çıkarmak gibi olumlu bir rol de oynamıştır. Bunun kuşkusuz olayların bundan sonraki seyri için önemli sonuçları olacaktır. PKK tarafından temsil edilen ve hali hazırda Güney Kürdistan'da üçüncü bir kuvvet olan devrimci ulusal hareket bunu değerlendirebilirse eğer, özgürlük mücadelesindeki kısa dönemli gerilemelere rağmen, orta ve uzun vadede bu aynı gelişmelerden kazançlı çıkacak olan Kürt halkı ve bölge halkları olacaktır.

Emperyalist savaş makinası emperyalist çıkarların hizmetinde

Son gelişmelerde sahneye önce Saddam yönetimi çıktı. YNK'nin sırtını İran'a dayaması karşısında PKK engelinden dolayı Türkiye'den istediği desteği alamayan KDP, çözümünü katliamcı Bağdat rejimini müdahaleye çağırmakta buldu. Irak ordusu federe devletin başkenti olan ve Talabani'nin elinde bulunan Erbil kentine müdahale ederek, onu geçici olarak KDP denetimine verdi. Geçici diyoruz, zira bizzat KDP'nin çağrısı, Irak sömürgeciliğinin Güney Kürdistan üzerindeki hak iddiasına yeni bir temel ve kuvvet kazandırmış oldu.

Bu noktadan itibaren bu kez devreye ABD emperyalizmi girdi. ABD, bölgedeki dolaysız varlığına yeni bir ayak oluşturmak ve bu arada Kürt sorununun seyrini kendi kontrolüne almak için kurdurduğu kukla Kürt devleti bünyesindeki kanıksanmış iç çatışmaları gerçekte çok da dert etmiyordu kendine. Bu çatışmaların her seferinde KDP ve YNK üzerindeki denetimini daha da güçlendirdiğini görmenin verdiği bir rahatlıktı bu. Dahası, bu amaçla sözkonusu çatışmaları dipten dibe kendisinin kıskırttığı bile söylenebilir. Tek rahatsızlığı, son zamanlarda bu aynı çatışmalardan İran'ın da gitgide daha çok yararlanma olanağı bulabilmesiydi.

Emperyalizm tarihte her zaman ve her yerde özgürlük değil egemenlik peşinde olmuştur. Emperyalizmin tüm tarihinden şaşmaz bir biçimde çıkan bu sonuç, bizzat Güney Kürtleri'nin kendi tarihiyle de somut olarak kanıtlanmıştır. Geçmişte Irak'ta Sovyetler Birliği'ne yakın duran bir rejime karşı Baba Barzani'yi kullanan ABD, günü geldiğinde (ABD jandarması Şah rejimiyle Irak antlaştığında) Kürtleri olduğu gibi yüzüstü bırakmış, Bağdat rejimi tarafından zalimce imha edilmelerine seyirci kalmıştır. ABD ya da bir başka emperyalist güce dayanarak ulusal özgürlüğün kazanılabileceğine inanmak, Kürt feodal burjuva ögelerin Kürt halkına aşılamaya çalıştığı en öldürücü düşünce olmuştur. '74'teki ağır yenilginin ardından bu gerçek bir parça anlaşılmış gibi göründü. Fakat etkisi uzun sürmedi, süremezdi de. Zira Kürt mülk sahibi sınıfların damgasını taşıyan akımlar emperyalizme ve bölgesel sömürgeci güçlere sırtlarını dayamaksızın ayakta duracak güç ve iradede yoksundurlar. Emperyalist mihraklara dayalı bu kurtuluş umutlarına dönek Kürt solcuları son yıllarda (Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'nın çöküşünün ardından) yeni bir ideolojik kuvvet

kazandırdılar. Körfez savaşının ardından Güney Kürdistan'da kukla bir Kürt devletinin kuruluşunu ise bu hayallerine somut dayanak saydılar.

Oysa dün olduğu gibi bugün de Kürtlerin özgürlüğü ve ulusal hakları emperyalistlerin zerre kadar umrunda değildir. Son gelişmeler bunu bir kez daha somut olarak göstererek buna ilişkin boş hayallere büyük bir darbe vurmuştur. Geçmişten beri Kürtlere hamilik iddiası taşıyan, Paris'te Kürt konferansları toplayacak kadar ileri giden Fransız emperyalizmi, son gelişmelerin ardından, "Irak'ın egemenlik hakları" adı altında Saddam rejimine açık ve tam destek vermiştir. Bu şaşırtıcı değildir; zira bir dizi kısıtlama ve ambargoyla Irak'ı boğan ABD emperyalizmi karşısında Irak rejimine arka çıkmak, bölgesel rekabette Fransa'ya önemli avantajlar sağlamaktadır. Bu tıpkı ABD'nin bunalımcı kuşatması karşısında bulunan İran'la Alman emperyalizminin geliştirdiği yakın ilişkiler gibidir. Emperyalizm her zaman kendi çıkarları doğrultusunda hareket eder, nüfuz ve egemenlik peşinde koşar. Onun tutum ve davranışlarını tayin eden tek ölçüt budur.

Fakat burada asıl konumuz, Körfez krizinin ardından federe Kürt devletine ön ayak olan ve güya Güney Kürtleri'ni korumak için Kuzey Kürdistan'da Çekiç Güç bulunduran ABD'dir. Tescilli ABD işbirlikçisi Talabani, Saddam rejiminin Erbil'e müdahale niyetini üç gün önceden bildirdiğini söylediği ABD'nin buna rağmen hareketsiz kalmasına önce öfkeli sitemler etti. Fakat Irak müdahalesinden üç gün sonra da olsa ABD emperyalizmi Irak kentlerine füzeler yağdırdığında ise, bu kez yeniden şükranlarını ifade etti. Böylece de, bu işbirlikçi hainlerin, izledikleri politikalarla, yalnızca Kürt halkına sonu gelmez acılar tattırmakla kalmadıkları, fakat aynı zamanda, dünyanın emperyalist efendilerinin bölgeye askeri müdahalelerine masum gerekçeler sağlamak yoluyla bölge halklarına ihanet ettikleri bir kez daha ortaya çıktı. Bir başka halkın ABD'nin emperyalist savaş makinasının saldırıları ve emperyalist ambargoların kısıpacı altında inlemesine dayalı bir politika, Kürtlerin özgürlüğüne değil, tam tersine, Kürtler de içinde bölgesel çapta perçinlenmiş emperyalist köleliğe hizmet eder sadece. Ama bu katı gerçek, feodal-burjuva çıkar çetelerinin, Kürtlerin kaderine hükmeden bu savaş ağalarının umrunda bile değildir.

ABD emperyalistleri Irak ordusunun Erbil'e müdahalesinin ardından Irak'a karşı yeni bir haydutça cezalandırma eylemine giriştiler. Bunu yapmak zorundaydılar; hiç de Kürtleri düşündükleri için değil, fakat Irak onların tayin ettiği davranış çizgisinin dışına çıkmış bulunduğu için. Zira Irak'ın mahkum edildiği bu çizgi, Körfez savaşının ardından ABD emperyalizminin Ortadoğu'da perçinleme imkanı bulduğu bölgesel hükümranlılığının simgesel bir ifadesidir. Irak şahsında sürekli tehdit edilen, hırpalanan ve aşağılanan gerçekte tüm bölge halklarıdır. Bir başka ifadeyle, ABD emperyalizmi, bölge halklarına karşı kudretini, bir şamar oğlanı gibi kullanmaya çalıştığı Irak üzerinden gösteriyor. Bu nedenle, Irak'a yöneltilmiş son zalimce saldırı da, özünde tüm bölge halklarına yöneltilmiş bir saldırdır. Saddam rejiminin Kürt halkına saldırısı

ve zulmü ise ABD'nin umrunda değildir. ABD'yi ilgilendiren Saddam'ın çizmeyi aşmasıdır. Nitekim ABD Savunma Bakanı, son saldırıların hemen ardından, kendilerini Irak'ın kuzeyinin değil fakat güneyinin ilgilendirdiğini; kendileri için önemli olanın petrol kaynakları ve yollarının güvenliği olduğunu; Kuzey'deki girişimlerine sesiz kalırsa bunun Saddam rejimini güneye yönelik olarak da cesaretlendirebileceğini; dolayısıyla buna mahal vermemek için de Irak'a yönelik son saldırıları yaptıklarını açık açık söylemiştir.

Kürtlerin özgürlüğü ABD emperyalizmini zerre kadar ilgilendirmemektedir dedik. Ama bu, ABD'nin Kürtlerle çok yakından ilgilenmesine yine de engel değildir. Bu ilginin tek nedeni, Kürt sorunundan yararlanarak bölgeye fiilen yerleşme olanağı bulabilmesi ya da bu sorunu bölgesel güçlere karşı (bugün Irak'a karşı olduğu gibi) kullanabilmesi de değildir. Çok daha önemli ve çok daha stratejik bir başka neden var. Ortada bir "Kürt sorunu" var. Kürtler birbirine komşu dört Ortadoğu ülkesi tarafından ulusal kölelik altında tutulmaktadırlar. Bu olgu Kürtlerin ulusal özgürlük özlemlerine tükenmez bir kaynak oluşturmakla kalmamakta, bu özlemlerin Ortadoğu'daki gerici ve emperyalist statükoya büyük darbeler vurabilecek bir devrimci dinamik olarak şekillenebilmesine potansiyel bir zemin de hazırlamaktadır. Yalnızca ABD'nin değil tüm emperyalistlerin, yanısıra tüm Ortadoğu gericiliğinin, gitgide büyüyen en büyük korkularından biri, tam da Kürt sorununun bir devrimci gelişme dinamiği olarak oynayabileceği bu roldür.

Türkiye Kürdistanı'ndaki gelişmeler bu korkuyu somutlamıştır. İşte ABD Körfez savaşının ardından Güney Kürdistan'da işbirlikçi KDP ve YNK aracılığıyla bir kukla Kürt devleti oluşturma yoluna giderken, böyle bir gelişmenin önünü kesmek gibi stratejik önemi çok büyük bir hedef de güdüyordu. Güney Kürdistan'daki kukla devlet onlar için Kürt sorununu kendi kontrolleri altına almanın ve sistem içi bir çözüme kavuşturmanın dayanağı olma rolünü oynayacaktı.

Fakat işler umdukları gibi gitmedi. KDP ve YNK'nin iç çatışma ve dalaşmalarının yarattığı sorunlar bir yana Kuzey Kürdistan'daki devrimci ulusal hareketin bu alanı kendisi için bir cephe gerisi haline getirmeyi başarması ve böylece emperyalistlerin umduğunun tam tersi gelişmelere dayanak olarak kullanabilmesi de yapılan hesapları zaafa uğrattı. Türk devletinin Güney Kürdistan'ın Körfez Savaşı sonrası statüsünün yolaçtığı gelişmelerden bugün duyduğu çok büyük rahatsızlık da bunu kanıtlamaktadır. Ve

daha da önemlisi, Saddam rejiminin Erbil'e son müdahalesi karşısında ABD'nin nispeten daha "ölçülü" davranmasının gerisinde, Güney Kürdistan'ın bu açıdan bir zaafiyet alanına dönüşmesinin büyük payı vardır. KDP'nin ve YNK'nin iç çatışmalarla birbirlerini yıpratmaları bir ortamda PKK'nin Güney Kürdistan'da giderek büyüyen bir güç olması ihtimali karşısında, emperyalistler, bunun önünü kesebilecek Irak müdahalelerine gerekli açık ya da örtülü desteği vermekte duraksamayacaklardır. Nitekim Türk devletinin aynı amaçla güneye yönelik olarak şu günlerde hazırlamakta olduğu saldırıya ve "tampon bölge" yaratma planlarına verildiği açıklanan destek de bunu gösteriyor.

Türk devleti Güney Kürdistan'ı işgale hazırlıyor

Güney Kürdistan'daki son gelişmelerin ardından Türk devletinin gelişmelere hazırlıksız yakalandığı ve devre dışı kaldığı üzerine sayısız spekülasyon yapıldı. Daha çok burjuva muhalefet cephesinden gelen bu spekülasyonlar, belli bir gerçeklik payı taşıyor olsalar da, Türk devletinin Saddam rejimiyle son zamanlarda geliştirdiği özel ilişkileri, bunun Saddam'ın Kürt bölgesine yaptığı müdahaleyle doğrudan bağını gizlemeye hizmet ediyorlar. Bilindiği gibi, kendi Kürtlerinin devlet kurma arzularına emsal oluşturacağı kaygısıyla Türk devleti her zaman Kürdistan'ın öteki parçalarında, değil devletsel oluşumlara, bölgesel özerklik ya da otonomi türünden gelişmelere bile geleneksel olarak karşı olmuştur. Bu çizgiden tek sapma, Güney Kürdistan'ı da kapsayacak egemenlik ya da nüfuz planları çerçevesinde ABD'nin özendirdiği Özal çizgisi olmuştur. Fakat bu sapma bertaraf edildikten sonra, Türk devleti geleneksel politikasına daha bir sıkı sarılmış, ABD'nin Güney Kürdistan'daki federe devlet girişimlerine karşı olmuş, fakat uşaklık ettiği bu emperyalist güce söz geçiremediği için de fiili duruma katlanmak zorunda kalmıştır. Yine de, politikasını ilkesel olarak yineleyip durmuş, her fırsatta Irak'ın "toprak bütünlüğü"ne ilişkin hassasiyetini ifade etmiştir.

Kukla federe devletin YNK ve KDP'nin iç dalaşmalarıyla çökmesi ve PKK'nin Güney Kürdistan'da da bir güç olarak sivrilmeye başlaması, Türk devletinin "tez"ini güçlendiren bir ortam yarattı. Refah'lı yeni hükümetin kurulması, Genelkurmay'ın Saddam rejimiyle bu geleneksel tez doğrultusunda ilişkilere girmesini kolaylaştırdı. Nitekim Körfez savaşından beri ilk kez olarak iki bakan tarafından Irak'a günlerce süren bir ziyaret yapıldı. Kesine yakın bir

ihtimalle KDP'nin de dahil olduğu bir gizli antlaşma çerçevesinde, Irak'ın Erbil'e müdahalesi üzerinde bir antlaşmaya varıldı. Buradan bakıldığında, son gelişmeler Türk devleti için bir sürpriz oluşturmak bir yana, onun da dahil olduğu planın bir parçasıdır.

Irak'ın Erbil'e müdahalesi, gerçekte, Türk devletinin Irak'ın egemenlik hakları ve toprak bütünlüğü üzerine tezlerine kuvvet kazandırmıştır. KDP'nin Saddam'ı federe Kürt devletinin başkenti olan Erbil'e askeri müdahaleye davet etmesi, Kürt devleti iddiasına en büyük darbeyi vurarak, Türk devletine hiç değilse şimdilik nefes almıştır. BM'nin ambargoyu gevşetme kararını ertelemesinin Türk devletini petrol boru hattı gelirinden yoksun bırakmasına gelinece, bu yüzeysel iddiayı çürütmek için, aynı Türk devletinin, Kürt halkının özgürlük mücadelesini boğmak için yılda 7-8 milyar doları gözünü kırpmadan harcadığını hatırlatmak bile yeterlidir. Son gelişmeler onun Güney Kürdistan'a ilişkin politikasına kuvvet kazandırmışsa eğer, bir kaç milyar dolarlık petrol gelirinden yoksun kalmasının gerçekte bir önemi olabilir mi?

Fakat dahası var. KDP ve YNK arasındaki çatışmaların vardığı son nokta ve bu çerçevede Irak saldırısı, Güney Kürdistan'ı her türlü dış müdahaleye açık hale getirmiştir. Emperyalistlerin, İran'ın ve bu arada Türkiye'nin... Bu satırların kaleme alındığı sırada Türk devletinin "güvenlik zirvesi" yapıyordu ve bu "zirve"nin gündemi Güney Kürdistan'a müdahale sorunuydu. Bunun bahanesi ise "son gelişmeler"ın yarattığı boşluğun Türkiye'nin güvenliği için yarattığı tehditti. "Zirve"den çıkacak karar konusunda önceden bilgilendirildiği anlaşılan medya, "Kalkan Harekatı" adını taşıyan bu işgalci müdahale ile, bir "tampon bölge" kurulacağını ve 25 kilometre derinliği olacak bu bölgenin tamamen insansızlaştırılacağını duyuruyor.

Yaratılan "tampon bölge" ile PKK'nin Güney Kürdistan'ı bir destek üssü olarak kullanmasının önüne geçilmesi hedefleniyor. Türk devletinin bu işgalci adımı, Saddam rejiminin Erbil müdahalesinin TC için sağladığı avantajları tamamlar niteliktedir. Ama çok geçmeden bu işgalin Güney Kürdistan ile Kuzey Kürdistan'ın fiili birliğine yeni bir kuvvet kazandırarak, Güney'de de PKK'nin öne çıkmasını kolaylaştıracağını görme olanağı bulacağız. Kısa dönemli kazanımlar uzun vadede sömürgeci Türk devleti için hüsrana dönüşecektir. Bundan kuşku duyulmamalıdır.

EKİM

"Güney Kürdistan'da Devrimci Atılım" başlıklı yazıdan (15 Eylül 1995)...

Güney Kürdistan'da bitmeyen ihanet

PKK'nin 26 Ağustos'ta Güney Kürdistan'a yönelik olarak gerçekleştirdiği "Güney Atılımı" politik anlamı ve sonuçları bakımından son derece önemli bir devrimci gelişmedir. Bu, yıllardır Güney Kürdistan'a egemen bulunan işbirlikçi çizgiye olduğu kadar, ABD emperyalizminin Dublin Toplantısı ile birlikte yürürlüğe koymaya çalıştığı yeni Kürt planına da önemli bir darbe olmuştur. Açılan yeni mücadele cephesinde gelişmelerin nasıl seyredeceği doğal olarak henüz belli değildir. Fakat önemli olan, atılan ilk adımın kendisidir. Fiilen zaten gitgide daha çok içiçe geçen Kuzey Kürdistan ile Güney Kürdistan'ın, PKK tarafından resmen de tek bir mücadele alanı ilan edilmiş olmasıdır.

Bu, Körfez Savaşı'nın Irak'ta ortaya çıkardığı fiili durumun kaçınılmaz bir sonucu olmuştur. ABD emperyalizminin kendisi için bir üs haline getirdiği, Türk devletinin sürekli bir fiili saldırı sahası olarak gördüğü bu alanda, devrimciler de açık bir tutumla ve devrimci bir alternatif olarak ortaya çıkmak durumundaydılar. PKK bunu

Körfez Savaşı'ndan beri belli sınırlar içinde fiilen yapıyordu. Şimdi olayın adı konulmuştur ve muhakkak ki bu, önemli bir devrimci sıçramanın ifadesidir.

(...)

Güney Atılımı, herşeyden önce ABD emperyalizminin Kürt sorununa bulmaya çalıştığı gerici emperyalist çözüme bir darbedir.

ABD emperyalizmi Körfez Savaşı'nda Irak'ı ezerek elde ettiği mutlak askeri üstünlüğü, hızla Ortadoğu'daki hegemonyasını pekiştirmek doğrultusunda siyasal kazanımlara dönüştürmek için seferber oldu. Siyonist İsrail'in bölgede meşrulaştırılması ile Filistin sorununun bu doğrultuda denetim altına alınması, bunun en önemli halkalarından biriydi. İsrail-FKÖ barışıyla bu doğrultuda önemli adımların atıldığı bilinmektedir. Kuşkusuz Filistin sorunu çözülmüş değildir. Filistin halkının özgürlük tutkusuna tümden boğulmuş değildir. Bununla birlikte, "özerklik" adı altında, FKÖ İsrail devletinin mahalli bir polis gücüne dönüştürülerek ve siyonist İsrail'in

bölgedeki durumu güçlendirilerek, çok önemli bir adım atıldığı da ortadadır.

Emperyalizm için Ortadoğu'da baş ağrıtırıcı olmakla kalmayan, Türkiye Kürdistanı'ndaki devrimci süreçte tehlikeli hale gelmeye de başlayan bir öteki sorun ise, Kürt sorunuydu. ABD emperyalizminin Körfez Savaşı'nın hemen ardından ikinci önemli müdahalesi bu soruna oldu. Önce savaştaki yenilginin ortaya çıkardığı iktidar zaafiyeti ortamında ayaklanan Güney Kürdistan halkı, işbirlikçi Kürt önderliğin ihaneti sayesinde Irak'a kolayca ezdirildi. Sonra da ABD, güçsüz ve savunmasız bırakılmış bu halkın koruyucusu sahtekarlığı ile Güney Kürdistan'a fiilen yerleşti. Tescilli işbirlikçiler olan Barzani ve Talabani'ye kurdurduğu kukla federe devletle de bu duruma bir meşruluk kazandırmaya çalıştı. Bu ABD emperyalizmi için bir başka önemli başarı oldu. Böylece stratejik önemde bir petrol bölgesini denetimine almakla kalmadı, Kürt sorununun kendi çıkarlarına uygun bir emperyalist çözümü için de önemli bir mevzi elde

etmiş oldu.

Ne var ki devrimci bir atılımın değil, fakat emperyalist hesapların ürünü olan bu köksüz ve dayanaksız sözde Kürt devleti, ABD'nin istediği rolü oynayamadığı gibi, nesnel olarak, emperyalist hesapları zora sokan ve PKK'nin devrimci bir alternatif olarak Güney'de de öne çıkmasını kolaylaştıran bir zaafiyet alanına dönüştü. Türk devletinin sık sık Güney Kürdistan'a saldırması ve son olarak büyük bir fiyaskoyla sonuçlanan geniş çaplı Çelik Operasyonu'na girişmesi de, bu zaafiyetin göstergesiydi. Bütün bunlara ek olarak, Güney Kürdistan'da kukla bir devleti bile olanaksız kılan feodal, aşiretsel iç bölünmüşlük ve çatışmalar da alıp başını gidince, ABD yeni müdahale planlarıyla ortaya çıkmak zorunda kaldı. Dublin Toplantısı bunun ifadesi oldu. Bu toplantıda ABD kendi çözümünü yalnızca Güneyli işbirlikçilere değil, fakat kendi Kürt sorununda çözümsüzlük içinde bulunan Türk devletine de dayattı. Güney ve Kuzey Kürdistan'ı tek bir "paket proje" içinde ele alan bu planın esası, bölgedeki emperyalist ve gerici çıkarları tehdit eden her türlü devrimci alternatifini boşa çıkaracak ve gelişmelere göre şu veya bu biçimi alacak bir çözüm arayışıydı.

PKK'nin Güney Atılımı herşeyden önce ABD'nin bu hesaplarına önemli bir darbe olmuştur. PKK, işbirlikçiler aracılığıyla uygulamaya konulmak istenen emperyalist hesaplara ve planlara seyirci kalmayacağını ilan etmiştir.

Doğal olarak bu, aynı zamanda onyıllardır Güney Kürdistan'daki Kürt hareketine egemen işbirlikçi ihanet çizgisine de önemli bir darbedir. Her zaman feodal-burjuva öğelerin damgasını vurduğu Güney işbirlikçiliği, 70'lerin başından itibaren belirgin biçimde ABD'nin denetimine ve

hizmetine girdi. Mazlum bir halkın haklı özgürlük mücadelesi, Baba Barzani tarafından CIA'nın ve ABD jandarması İran Şahı'nın basit oyunlarının aleti haline getirildi. Güneyli işbirlikçiler, feodal-burjuva sınıf konumlarına uygun olarak, bir yandan emperyalizme; öte yandan ise, kendi ülkelerindeki Kürt halkını aynı biçimde ezen komşu sömürgeci devletlere dayanmaya çalışarak, sözde ulusal özgürlük mücadelesi vermeye çalıştılar. Sık sık da bizzat Irak devleti ile uzlaşma yolunu tuttular. Bu işbirlikçi ihanet çizgisi, bugüne kadar Güney Kürdistan halkına sayısız acılar yaşattı ve karşılığı bir hiç olan büyük bedeller ödetti. Sözümona 40 yıldır ulusal özgürlük mücadelesi verilen bu bölgede, geri feodal-aşiretsel yapı olduğu gibi duruyor ve feodal savaş ağaları, bunu dışta işbirlikçilik, içte ise kendi sefil çıkarları uğruna halkı birbirine kırdırtmak doğrultusunda kullanıyorlar.

Bu işbirlikçi çizgi son yıllarda tepeden tırnağa ihanete batmıştır. Bunun nedeni yalnızca, halkın devrimci atılımı yerine emperyalizme ve komşu sömürgeci devletlere dayanmak değildir. Bu kadarı onların her zamanki tutumudur. Yeni olan, Türkiye Kürdistanı'ndaki büyük devrimci ulusal uyanıştır. Feodal aşiret ilişkilerine dayalı toplumsal yapıda büyük sarsıntılar yaratan ve modern bir ulusal kimliği hızla geliştiren bu mücadeleyi, Güneyli işbirlikçiler, yerinde bir tutumla, kendi toplumsal varlıkları ve Kürt hareketi üzerindeki siyasal egemenlikleri için büyük bir tehdit olarak algılamışlardır. Bunun için de, bir yandan PKK'yı ABD emperyalizminin dayattığı "yeni dünya düzeni"ne boyun eğmeye zorlamışlardır; öte yandan ise, PKK'nin ezilmesi için Türk devletine hizmette kusur etmemişlerdir. Bunlardan KDP, Türkiye Kürdistanı'ndaki bazı aşiretlerin korucu çeteleri olarak örgütlenmesinde

Türk devletine her türlü yardımı sunmuştur. Bu ihanetçi tutum, 1992 sonbaharında, Türk devleti ile birlikte PKK'ye karşı bizzat savaşmak noktasına varabilmiştir.

Dolayısıyla, PKK'nin Güney Atılımı'nı bir "kardeş kavgası" olarak sunan Kuzeyli reformistler, yalnızca ucuz bir demagoji yapmakla kalmıyorlar, kendi toplumsal-siyasal konum ve kimliklerini de böylece açığa vuruyorlar. Çoğu hala "sosyalist" geçinebilen bu reformistler, işbirlikçi ihanet çizgisi ile devrimci özgürlük çizgisinin karşı karşıya gelmesinin neresinde bir "kardeş kavgası" görüyorlar? Bu taban tabana zıt çizgilerin gerisinde, çıkarları ve çözümleri birbirine taban tabana zıt toplumsal güçler durduğunu nasıl oluyor da göremiyorlar? Barzaniler, Talabaniler Kürt halkının kardeşleri değil fakat tescilli hainleridirler. Onlar, Kürt burjuva-feodal sınıflarının has temsilcileri ve sözcüleri olarak, gerçek "kardeş" lerini, daha doğrusu efendilerini gayet iyi tanımaktadırlar. Bunun en son örneği bizzat Dublin Toplantısı'nın kendisidir. Burada kurulan masanın sahipleri ve "gözlemci"leridir onların gerçek "kardeş"leri ya da efendileri. Onlar, bir yandan Kuzey Kürdistan'daki mücadelelerin yarattığı manevra olanaklarından en iyi biçimde yararlanıp yıllardır onun rantını yerlerken ve öte yandan da bu mücadelenin boğulması için herşeyi yaparlarken, gerçek bir sınıf bilinciyle hareket ediyorlar. Kürt feodal-burjuva sınıflarının temsilcileri, emperyalizmin uşakları ve nihayet Türk sömürgeciliğinin destekçileri olarak onlar, Kürt emekçilerinin "kardeş"leri değil, iç düşmanlarıdır. PKK'nin Güney Atılımı, adı yeterli bir açıklıkla konulmamış olsa da, bu düşman sınıfsal konumun ilanidir. (...)

Ekim, sayı:129, 15 Eylül 1995, Başyazı

EKİM

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN!

**İşçi sınıfının kurtuluşu
kendi eseri olacaktır!**

Sayı:153, 15 Eylül '96, Başyazı

Devrimi boğma planları

Kürt sorunu ve Güney Kürdistan üzerine oynanan uluslararası oyunlar son adımlarla yeni boyutlar kazandı. Oynanan oyunların gerisinde ABD emperyalizmi, Türk gericiliği ve Avrupalı emperyalistler var. Bunların herbirinin kendine göre kaygıları ve hesapları olmakla birlikte, tümünün girişimlerini kesen ortak payda, PKK şahsında kendini gösteren devrimci alternatifi bertaraf etmektir.

Saddam rejimi başlangıçtaki çıkışlarının ardından yeni dayatmalar karşısında teslimiyetini bir kez daha ilan ettiği halde, ABD emperyalizmi Körfez'e yeni askeri güçler yığmaya devam etti, ediyor. Bununla öncelikle Irak rejiminin Güney Kürdistan'a yeniden egemen olma çabalarını boşa çıkarmayı amaçlıyor. Güney Kürdistan'ı kendi dolaysız etki alanı olarak tutmak, böylece Kürt sorunu üzerinde kurduğu dolaysız denetimi sürdürmek istiyor. ABD bu amaç çerçevesinde yarattığı askeri tehditle, Irak rejimini yeni bir teslimiyete zorlamış, böylece de Irak rejimi ile KDP arasında gelişebilecek ilişkileri şimdilik engellemiştir.

Fakat ABD'nin askeri girişimlerinin politik amacı hiç de bundan ibaret değildir. ABD emperyalizmi, tam da Irak rejimine koşullarını dayatmak ve Güney Kürdistan üzerindeki vesayetini korumak için giriştiği bu askeri yığınak sayesinde, bölge halklarına karşı saldırgan ve tehditkar bir hava da estirmek istemiştir. Irak'taki gelişmeleri bölgenin gerçek hakimi ve baş jandarması olduğunu vurgulamak için bir fırsat saymış, bunu somut güç gösterisiyle ortaya

koymak yoluna gitmiştir.

ABD, Ankara'da yapılan görüşmede Barzani'yi Irak rejimi ile kendi iznini aşan bir ilişkiden kesin bir biçimde men etmiştir. Saddam rejimiyle giriştiği işbirliğinin altında ezilen ve sırtını her zaman için ABD emperyalizmine dayamaya alışmış bulunan Barzani ise, gerekli desteği sağlanması ve güvencelerin verilmesi koşuluyla istenen uşaklığı kabullenmekte bir güçlük çekmemiştir. ABD'nin dayatmalarına, yani dolaysız emperyalist vesayete razı olmuştur.

Dış politikası tamamen ABD emperyalizminin hizmetinde olan Türk devleti ise ABD'nin bölgeye ilişkin emperyalist planları çerçevesinde kendi özel kaygılarına çözümler aramaktadır. Gelişmelere ilişkin ilk değerlendirmemiz de belirtildiği gibi, Türk devleti Irak rejiminin Güneye Kürdistan'a müdahalesini gerçekte özel bir memnuniyetle karşıladı. Zira o bunu kendi Kürtlerine kötü bir örnek olabilecek bağımsız bir Kürt devleti ihtimalinin zayıflaması ve tersinden "Irak'ın toprak bütünlüğü"ne ilişkin kendi tezinin güçlenmesi sayıyordu. Fakat Irak müdahalesinin ortaya çıkardığı yeni durum bir yandan ABD'nin çıkarlarıyla çelişirken, öte yandan da (işbirlikçi ihanet çizgisinin Güneyli Kürtler nezdinde açığa çıkması ölçüsünde) PKK'nin Güney Kürdistan'da devrimci bir alternatif olarak sivrilmesine zemin hazırlamaktadır.

Dolayısıyla bu durumda Türk gericiliği bir yandan ABD çıkarları ile bağdaşmaya çalışırken, öte yandan da bu riski somut önlemlerle bertaraf edebilmeliydi. Bunun için düşünülen ilk çözüm,

Güney Kürdistan'ın sınır bölgelerini işgale dayanan bir "tampon bölge" oluşturmak planıydı. Bu plan ABD'nin de desteğini aldı. Fakat öteki uluslararası odaklardan gelen geniş tepkiler üzerine şimdilik uygulamaya konulamadı. Bunda kuşkusuz böyle bir müdahalenin astarının yüzünden pahalya patlamasından duyulan korkunun da rolü oldu.

Son gelişmeler Türk gericiliğinin ABD planları çerçevesinde yeni bir çözüm arayışı içerisinde olduğunu gösteriyor. Şimdi ABD'nin de desteğiyle PKK'nin Güney Kürdistan'dan tasfiyesi için Barzani'yle sıkı bir işbirliğine girilmeye çalışılıyor. Bunu tamamlayan yeni bir başka gelişme daha var. Türk devleti kendini Irak'taki Türkmenlerin vasisi ilan ederek Güney Kürdistan'daki gelişmeler üzerinde doğrudan söz sahibi olmak istiyor. Bununla bölge üzerinde yeni bir nüfuz kanalı yaratmak ve gerektiğinde doğrudan müdahale edebilmek için uygun bir zemin hazırlamak istiyor. Barzani ile Ankara'da yapılan görüşmelerin çerçevesini bu niyetler belirledi. Türk Dışişleri Bakanlığı bunu açıkça ilan da etti.

Bütün bu hesapları ve planları ise beklenmedik bir başka gelişme tamamladı. Tam da ABD ve Türk Dışişleri Bakanlığı temsilcilerinin Ankara'da Barzani ile görüştükleri bir sırada, Brüksel'de ve Londra'da uluslararası bir kompo sahneye konuldu. Belçika, Almanya, İngiltere ve Hollanda polisi tarafından MED-TV'ye, Sürgündeki Kürt Parlamentosu'na ve PKK'ye yakın öteki kuruluşlara karşı geniş çaplı bir ortak saldırı

başlatıldı.

Aynı ana denk gelen bu iki olay arasında hiç kuşkusuz dolaysız bir bağ vardır. Bugüne kadar Kuzey Kürdistan'daki devrimci özgürlük mücadelesinin boğulmasında Türk devletine her türlü desteği veren Batılı emperyalist odaklar, Güney Kürdistan'daki son gelişmelerin ortaya çıkardığı yeni durumun taşıdığı potansiyel tehlikeleri gözetmiş, PKK'nin uluslararası itibarını sarsmak ve onu güçten düşürmek için bu son adımları atmışlardır. ABD ve Türk gericiliği Ankara'da KDP'ye güç ve destek verirken, Avrupalı emperyalistler de Brüksel ve Londra'daki komplolarla PKK'ye uluslararası bir darbe vurmak yoluna gitmişlerdir.

Avrupalı emperyalistlerin PKK'ye yakın Kürt kuruluşlarına bu ortak saldırısı, yaklaşık üç yıl önce Almanya ve Fransa'nın Avrupa'daki Kürt kuruluşlarına yönelttiği saldırının bir benzeridir. Fakat bu sonuncusu, gerek kapsamı, gerek zamanlaması ve gerekse politik anlamı ve sonuçları bakımından, '93 yılı sonundaki saldırıyla kıyaslanamaz bir öneme sahiptir. '93 saldırısı bazı Kürt derneklerine yönelmişti. Oysa

bu son saldırı Sürgünde Kürt Parlamentosu ve MED-TV'yi hedef almıştır. Bu iki kuruluş, Kürt hareketinin yıllardır emek verdiği uluslararası diplomasiye en önemli iki somut kazanımı durumundaydı. Bu kurumlara yöneltilen saldırı Kürt özgürlük hareketinin bunlar üzerinden kazandığı politik ve diplomatik meşruiyeti hedef almıştır. PKK gibi milyonlarca Kürdü temsil eden politik bir örgüt bir anda adı bir "suç örgütü" ilan edilerek ona uluslararası bir darbe vurulmak istenmiştir.

Denilebilir ki bu son saldırı, Türk devletinin Kürt halkına karşı yürüttüğü kirli imha savaşına bugüne kadar verilmiş en önemli politik destek olmuştur. Ve bu desteğin zamanlaması da son derece dikkate değerdir. Tam da YNK'nin sahneden silindiği ve KDP'nin Saddam rejiminin işbirlikçisi kimliği ile sahnede görüldüğü bir sırada, PKK bir "terör" ve "suç" örgütü ilan ediliyor. Belli ki Avrupalı emperyalistler Türk devletine çok kritik bir anda büyük bir destek vermenin ötesinde niyetlerle hareket etmişlerdir. Güney Kürdistan'daki gelişmelerin emperyalist çıkarlar için yarattığı riski gözetken ve bertaraf

etmeyi amaçlayan bir adım atmışlardır.

Kürt halkının devrimci iradesine ve kazanımlarına yönelmiş bu iğrenç ve alçakça saldırılar şüphe yok ki son derece öğretici dersler de içermektedir. PKK devrimci kimliğini koruduğu sürece emperyalizmin ve gericiliğin bu türden ortak saldırılarına döne döne hedef olacaktır. Emperyalizmin şaşmaz hedefi PKK'yı ya tasfiye etmek ya da emperyalist çıkarlar çerçevesinde ehlileştirmektir. Emperyalist dünya için bunun ötesinde bir ilişki ve politik alanı için doğası gereği yoktur.

Son olaylar devrimci kimlik korunduğu sürece emperyalist dünyanın mevcut siyasal yapısı içerisinde gösterilecek diplomatik çabaların iğretiliğini de bütün açıklığıyla göstermiştir. Kürt özgürlük hareketinin, devrimci kimliğini korumak istediği sürece iğreti kalmaya mahkum diplomatik açılımlara değil, fakat halkları muhatap alan devrimci politikalara ihtiyacı vardır. Son olaylar bu açıdan da son derece öğretici olmuş, Kürt sorununda devrimden başka çözüm olmadığını bir kez daha doğrulamıştır.

EKİM

Kürt sorunu üzerine güncellenen değerlendirmeler **Devrimden başka çözüm yoktur**

(...) PKK'nin 1984'te başlattığı silahlı ulusal direniş, '80'li yıllar boyunca esas olarak bir gerilla savaşı olarak gelişti. Bu savaşın kadro kaynağı ve kitle desteği, ezici ağırlığı ile Kürt yoksul ve orta köylülüğüne dayanıyordu. Hareketin devrimci kimliğinin, savaş kararlılığının, gelişme dinamiğinin toplumsal dayanağı bu sınıf katmanları idi.

Silahlı direnişin sarsıntısı, devletin artan baskı ve terörünün yarattığı tepki ve nihayet gerilla savaşına eşlik eden politik çatışma, 1990 yılı başından itibaren bir çok kent ve kasabada yaygın bir politik kitle hareketine yolaçtı. Hemen tümüyle kent ve kırsal yoksul emekçi tabakalarına dayanan bu büyük hareketlilik, Kürt özgürlük mücadelesinde bir sıçramanın ifadesiydi ve yeni safhaya geçişin açık göstergesiydi. O güne kadar kırsal bir gerilla savaşı olarak gelişen hareket, artık kent ve kasabalarda devrimci kitle hareketleriyle birleşerek yeni bir güce ulaşıyordu. Hareketin aktif bir kitle dayanağına kavuşması, aynı zamanda sosyal tabanında bir genişleme anlamına geliyordu. Şimdi artık yoksul ve orta köylülüğün yanısıra, kent yoksulları, küçük-burjuvazinin değişik katmanları, öğrenciler ve kısmen işçiler ulusal hareketin kitle gücü içinde yer alıyorlardı.

1990-91 yılının gelişmeleri, hareket henüz Kürdistan'ın geneline yayılmamış olsa da, ulusal hareketin gerçek bir halk tabanına oturduğunu, gücünü ve dinamiğini buradan aldığını bütün açıklığı ile göstermekteydi. Aynı dönemde, o güne kadar sömürgeciliğin toplumsal dayanağını oluşturmuş feodal-burjuva sınıfların gelişen ulusal harekete karşı tutumları da gitgide daha açık bir hal aldı. Bunlar belirgin biçimde gelişen ulusal hareketin karşısında yer aldılar. Ulusal uyanışın ve hareketin o güne kadar feodal-aşiretsel bağımlılık ilişkileri içinde bulunan Kürt köylülüğünün bu ortaçağ ilişkilerinden kurtulması ve özgürleşmesi süreci olarak ilerlediğini gördükleri ölçüde, buna daha açık bir gerici sınıfsal tepki gösterdiler. Aşiret reisleri, toprak ağaları ve şeyhler, ulusal hareket biçiminde kendini ortaya koyan devrimci toplumsal-siyasal gelişmeye karşı bu gerici sınıfsal tepkilerini, sömürgeci Türk burjuvazisiyle daha sıkı bir kenetlenmeye giderek, onun militarist aygıtlarıyla bütünleşerek ve "koruculuk sistemi" yoluyla sömürgecilik cephesinden bizzat savaşa katılarak ortaya koydular.

Özetle, ulusal hareketin bu gelişme safhası, kendi toplumsal dayanakları ve kendisine karşı mevzilenen sınıflar şahsında, belirgin bir sınıfsal kutuplaşma ortaya çıkarmış bulunmaktaydı. Devrim sürecinde derinleşme; bu nesnel olguyu

gözetken politik açılımlar yapmak, ulusal özgürlük mücadelesine açık bir halkçı içerik kazandırmak, ulusal çelişki ve özelemler üzerinden kendini göstermiş hareketi aynı zamanda sınıfsal çelişki ve özelemler yoluyla da geliştirerek gerçek bir devrimci halk hareketi düzeyine çıkarmakla olanaklıydı.

Kaldı ki, sürecin gelişme seyri bunu kendiliğinden zorluyor, dayatıyordu. Ulusal özgürlük mücadelesinin gelişmesi, Kürdistan'daki feodal kalıntıların ulusal boyunduruğun temel toplumsal dayanakları olduğu gerçeğini tüm açıklığıyla ortaya sermişti. Dolayısıyla, ulusal özgürlük mücadelesinin aynı zamanda feodal kalıntıların tasfiyesi olarak; yani köylülüğün yalnızca ulusal kölelik ilişkilerinden değil, fakat aynı zamanda bunun en sağlam dayanağı olan feodal bağımlılık ilişkilerinden de tümüyle özgürleşmesi biçiminde gelişmesinin nesnel bir zorunluluk olduğu açıkça çıkmıştı. Belirtmeye gerek yok ki, gözetilmesi gereken bu nokta ulusal özgürlük mücadelesinin gerçek bir halk devrimi olarak gelişmesinin temel bir önkoşuludur.

Fakat sorunun bunu tamamlayan bir başka yönü daha var. Ulusal baskı ve kölelik, her zaman sınıfsal baskı ve köleliğin bir biçimidir, ona hizmet eder. Kürdistan üzerindeki sömürgeci egemenlik ve ulusal baskı, aynı zamanda Türk burjuvazisinin Kürdistan ve Kürt halk kitleleri üzerindeki sınıfsal baskı ve sömürsünün bir biçimi ve aracıdır. Böyle olunca, ulusal özgürlük mücadelesi, asıl ve temel olarak, Kürt halk kitlelerinin bu baskı ve sömürden kurtularak özgürleşmesi mücadelesidir, böyle olmak zorundadır.

Ulusal özgürlük mücadelesinin asıl dayanağının, feodal, yarı-feodal bağımlılık ilişkilerinin yanısıra, sermayenin baskı ve sömürsünden bunalmış köylü yığınları ile öteki yoksul-emekçi kesimlerden oluşmasının nesnel-toplumsal mantığı buradadır. Dolayısıyla, sömürgeci egemenliğe karşı mücadelenin bir halk devrimi olarak gelişmesi, derine kök salması ve yenilmez bir zemine oturması, bu mücadelenin halkçı sınıfsal içeriğini gözetmeye ve geliştirmeye sıkı sıkıya bağlıdır.

Temel önemde son bir nokta daha var. Türk sermaye sınıfının Kürdistan'daki sömürgeci egemenliğinin iç toplumsal dayanakları Kürt-feodal burjuva sınıfları ise, dış dayanakları da Türkiye üzerindeki emperyalist egemenlik olgusudur. Kürdistan'daki Türk sömürgeciliğinin arkasında emperyalizm vardır. Bu sömürgeci egemenlik, emperyalizmin aynı zamanda Kürdistan'ı da kapsayan sömürü ve yağmasının

bir dayanağı ve aracıdır.

Sonuç olarak, Kürdistan'daki özgürlük mücadelesinin bir halk devrimi halinde gelişmesi, onun, içte Kürt feodal-burjuva sınıflarını, dışta ise Türk burjuvazisinin sömürgeci egemenliğini ve tüm bu köleliğin uluslararası dayanağını oluşturan emperyalizmi hedeflemesi ile mümkündür. Ulusal özgürlük mücadelesinin halkçı özünü ve devrimci toplumsal-siyasal içeriğini koruyabilmesinin, sınıfsal iktidar değişimini hedefleyen gerçek bir demokratik halk devrimi olarak gelişebilmesinin bundan başka hiçbir yolu yoktur. Bu da ulusal sorunun bir "siyasal çözüm"üdür. Fakat bu çözüm, kurulu düzenin sınırlarına sığmayan, onu aşan, mevcut sınıf ilişkilerinde köklü bir değişimi sağlayan bir "siyasal çözüm"dür. Ulusal sorunun çözümünde bu devrimci perspektif, doğal olarak, ulusal hareketi yalnızca salt ulusal istemlere dayalı bir hareket olmaktan çıkarmakla kalmayacak, fakat aynı zamanda, Kürdistan'daki devrimci süreci Türkiye'deki sınıflar mücadelesi sürecine dolaysız ve organik olarak da bağlayacaktır. Bu gelişme, ulusal sorunu ve istemleri karartmak ya da geri plana itmek bir yana, onun köklü ve kalıcı çözümü için olanaklı tek gerçek zemini ve toplumsal güç ilişkilerini sağlayacaktır.

(EKİM 3. Genel Konferansı Belgeleri, Eksen Yayıncılık, s. 112-115)

Kürt Ulusal Sorunu

**Teorik
Programatik
Perspektifler
ve
Siyasal
Değerlendirmeler**

EKSEN YAYINCILIK

Yeni Dönemin Başında, Eğitimde Özelleştirme Saldırısı Sürüyor!

Yeni bir eğitim yılı başladı. Yine işçi ve emekçi çocuklarına okulların kapıları kapalı. Soygun ve sömürü çarkları işliyor. Eğitimde özelleştirme saldırısı tüm hızıyla sürüyor. Kapitalist sistem fırsat eşitsizliğini körükliyor. Bu sistem içerisinde eğitim eşittir para demektir. Paran varsa okursun. Yoksa "okumama hakkını" kullanabilirsin. TC'nin, anayasa başta olmak üzere bir çok yasasında yer verdiği "herkese eşit eğitim hakkı" pratikte işte bu anlama gelmektedir.

Bugün bir ilkokul öğrencisinin sadece defter, kitap vb. okul araç ve gereçlerinin maliyeti 15 milyon lirayı aşmış durumda. Bu ülkede asgari ücret ise 11.5 milyon liradır. Bu masraflara bağış, aidat, kayıt parası, katkı payı, harç vb. adlar altında alınan paraları da eklersek durumun yakıcılığı anlaşılır. Yani bir işçi, çocuğunu okutabilmek için daha başlangıçta aylık kazancının bir kaç katını kapitalistlere ödemek zorundadır. Soygun burada bitmez. Süreklileşmiş bağış, aidat, katkı payı, haraç vb.; her fırsatta toplanan ekstra paralar (ünite dergi parası, karne parası, tebeşir parası, spor parası vb. vb...) işçi ve emekçilerin aylık harcamalarında önemli bir kaleme dönüşür.

Ancak bu da yeterli değildir. Sistemin sınırları içerisinde iyi eğitim almak için (yani iyi para ve mevki getiren bir iş sahibi olabilmek için) devreye başka araçlar girer. Daha ilkokulda başlayan sınav maratonlarına hazırlık için dershaneler, özel hocalar, test kitapları, dergiler vb., vb.. Elbetteki; bir işçi ailesinin çocuğuna bu imkanları sağlaması mümkün olmayacaktır. Bırakın bu imkanları sağlamayı, çoğunluğu masraflarını zorlukla karşıladığı ilkokuldan sonra çocuğunu ortaokula bile gönderemez. İşte kapitalist sistemin eğitimde fırsat eşitliği budur. Paranın yettiği yerde, yettiği kadar okursun.

Eğitimde özelleştirme sınıfa saldırının özel bir boyutudur. İşçi sınıfına yönelen genel saldırıların devamıdır. Bir yönüyle eğitimi ve bilimi kapitalistler için bir kâr kapısı haline getiren sistem, bir yönüyle de sınıfsal kamplaşmanın kuşaklar arası köprülerini eğitim sistemi içerisinde atar. Sınıfsal statükonun devamının bir garantörü de eğitim sistemidir. Çok kaba bir ifade ile, bir işçi çocuğu geleceğin işçisi olarak yetişecektir. Bir kapitalistin çocuğu ise gelecek kuşağın sömürücüsü olma sıfatı ve imkanları ile yetiştirilecektir.

İlkokulda, hatta ilkokul öncesi (anaokulu, yuva vb.) başlayan fırsat eşitsizliği ve soygun sistemi ilerleyen aşamalarda daha büyük boyutlar kazanır. Özellikle çocuğun üretken bir güç haline gelmeye başladığı çağlara

geldiğinde ayrışma ve farklılaşma daha katı yaşanır. Somut olarak lise ve üniversite çağlarıdır bu dönem. Özel okulların, dershanelerin, özel hocaların, katkı paylarının, harçların vb. iyice boğucu bir hale geldiği aşamalarlardır.

Lise çağına gelen bir çok genç okul yerine sanayi sitelerinde, atölyelerde çıraklığa gitmeye başlarlar. Daha şanssız olanları ise gizli işsizlik diye tanımladığımız işlerde (ayakkabı boyacılığı, bilet satıcılığı, işporta vb.) para kazanmaya çalışır. Daha önce okula giderken masraflarını çıkarmak adına yaptıkları işleri bu kez hayatlarını kazanmak için sürdürürler.

Şanslı olan bazıları ise düz liselere ya da meslek liselerine devam ederler. İyi bir meslek sahibi olmak ve hayatını kurtarmak hayalindedir çoğu. Ancak sistemin gerçekleri kısa sürede hissettirir kendini. Zar zor geldikleri liselerde sömürünün ve eşitsizliğin kat kat arttığını görürler. Meslek liselerinde okuyanlar emek sömürüsünün yeni biçimleriyle karşılaşılır. Staj, pratik eğitim ve benzeri adlar altında emekleri neredeyse karşılıksız kullanılır. Meslek sahibi olmak için yıllarca bu emek sömürüsüne katlanırlar ve mezuniyetle birlikte emek cephesine katılırlar.

Düz liselerde okuyanlar için durum biraz daha farklıdır. Onlar için üniversite yarışı belirleyicidir. Yarış daha lise seçimi ile başlamıştır. Özel liseler, Anadolulı Liseleri, Fen Liseleri vb. ve düz liseler. Anlaşılacağı gibi ödenecek para miktarına göre seçilebilecek (ya da zorunlu olarak

seçilecek) tercihlerdir bunlar. Lisede okumanın getirdiği büyük mali yük karşılanabilirse eğer, bu kez de ÖYS-ÖSS sınav maratonu başlar. Dershane paraları, test kitap ve dergi paraları, özel hocalar vb., vb... Lise öğrencisi ödeyebildiği para ölçüsünde sınava hazırlanır. Bu yarışta bilgi ya da zeka belirleyici olamaz. Bilimsellikten alabildiğine uzak olan eğitim sistemi, sınav maratonun inceliklerine göre şekillenmiştir. Bilginin kullanımına ve geliştirilmesine değil, ezberine dayandırılmıştır sistem. Zaten dershane, özel okul, özel hoca vb.lerinin varlık zeminini de buradadır.

Lisedeki ayrışma salt eğitimde fırsat eşitsizliği ve soygunun katmerlenmesi olarak şekillenmez. Kültür, sanat, spor, giyim, beslenme vb. her türlü alanda sınıfsal farklılaşmanın gencin üzerinde baskılanmaya başladığı bir dönemdir aynı zamanda.

ÖSYS engelini de aşmış üniversite kapısına dayanan emekçi çocuğunu yine aynı sorunlar beklemektedir. Ancak bu kez iyice boyutlanarak. Okula ödemesi gereken paralar kat be kat artmıştır. Eğitim araç ve gereçlerinin ederi akıl almaz boyutlardadır. Barınma ve beslenme sorunları devreye girmiştir. Okuduğu üniversite oturduğu kentte değilse eğer, yurt ya da kiralık ev sorunları başlar. Aylık geçimi için neredeyse bir işçi ailesinin masrafları kadar paraya gereksinim duyar. Tam da bu gerçeklik yüzünden bir çokları üniversite kapılarından geri dönmek zorunda kalır. Okumak için ısrarcı olanlar için ise sorunlar yumağı katlanarak sürer...

Çizdiğimiz bu çerçeveye içine eğitim sisteminin kendisinden kaynaklanan sorunları katmadık. Gerici-faşist müfredat, anti-demokratik uygulamalar, askeri disiplin vb. sorunları da bu çerçeveye eklersek eğitimde özelleştirme saldırısının geniş kapsamı tamamlanmış olur.

Herkese eşit, parasız ve bilimsel eğitim hakkı. Bu insanlığın ve bilimin gelişiminin temel koşullarından

birdir. Ancak daha çok kâr ve daha çok kâr için daha çok sömürü mantığı buna izin veremez. Kapitalist sistem insanlığın bu en temel hakkını gaspetmiştir.

Haklarımızı kazanabilmenin yolu mücadeleden geçmektedir. Burjuva sınıfın, işçi sınıfı üzerindeki tahakkümünden ve iktidarından kaynaklanan bu eşitsizlik, ancak bu tahakkümün son bulması ile ortadan kalkar. Özgür, eşit, parasız ve bilimsel eğitim ancak sosyalizmle mümkündür. Nihai çözüm; düzene ve düzenin pisliklerine karşı sosyalizm kavgasını, devrim bayrağını yükseltmekten geçer.

Geçtiğimiz yıl üniversiteli gençlik hareketi paralı eğitime ve eğitimde fırsat eşitsizliğine karşı protesto eylemleri geliştirdiler. Taksim, Kızılay, Konak, Beyazıt, DTCF... zaferleriyle gündemden hiç düşmediler. İstekleri, bir çoklarının yanıltıldığı gibi, sadece haraç ödememek değildi. Onlar eğitimde fırsat eşitliği istiyorlar. İşçi ve emekçi çocuklarının istedikleri eğitimi alabilmelerini savunuyorlar. Gerici-faşist eğitim kalıpları değil, insanlığın hizmetinde bilimsel eğitim istiyorlar. Bir avuç kapitalistin, bilimi kendi çıkarları doğrultusunda kullanmalarına karşı çıkıyorlar. Ve onlar biliyorlar ki bu isteklerini alabilmek için bu düzene ve onun bekçilerine karşı mücadele etmek gerekiyor.

Devlet onları terörist olarak gösterdi. En temel haklarını almak için mücadele eden gençlerin üzerine silahla, copla gitti. Gençliğin haklı mücadelesine karşı demagogik kampanyalar başlattı. Cam-çerçeve edebiyatı üzerinden bu mücadeleyi karalamak istedi. Ancak gençliğin kararlı mücadelesini engelleyemedi.

Bu eğitim yılı başlangıcında ise çeşitli gözboyamalarla mücadelenin önünü kesmeyi ya da hiç olmazsa kamuoyundan destek almasını engellemeye çalışıyorlar. Haraçlara geçen yıla oranla az zam yaparak ve öğrenci kredilerini nispeten daha fazla artırarak toplum vicdanına seslenmeye çalışıyorlar. Devletin ne kadar iyi niyetli olduğundan, elinden gelen çabayı gösterdiğinden dem vuruyorlar.

Bu yıl %52-60 arası artırılan harçları meşru göstermek için ellerinden gelen herşeyi yapıyorlar. Bu amaca yönelik TV programları yapıyor, gazete yazıları yazılıyor. Gençliğin mücadelesini ekonomik bir boyuta indirgeyerek boğmayı hedefliyorlar. Daha şimdiden mücadele edecek unsurları teröristlikle suçlayarak yalıtıma çalışıyorlar. Ancak başaramayacaklar. Sömürü çarkları o kadar açıktan ve pervasız işliyor ki; mücadele potansiyelleri katlanarak artıyor. Gençlik kendisine dayatılan bu koşulları kabullenmeyecektir. Mücadele edecek ve zaferler zincirine yenilerini ekleyecektir.

Liverpool tersane işçileri "direnişe devam" dedi

Liverpool tersane işçilerinin direnişi sürüyor. 28 Eylül 1995'te greve başlayan 500 işçi, bugüne kadar hiç fire vermeden kapitalistlerin tüm grev kırıcı girişimlerini geri püskütmesini bildiler. Kararlılıkları, başarılı örgütlülükleri ve direnişleri ile sadece İngiltere proletaryasına değil uluslararası tüm liman işçilerine örnek olmaya devam ediyorlar. Liverpool liman işçilerinin direnişi geniş bir uluslararası destek ve dayanışmayı kazanmış durumda. Liverpool'da 31 Ağustos-1 Eylül tarihleri arasında yapılan 2. Uluslararası konferansa 20'ye yakın ülke temsilcisi katıldı. Grevin daha etkin sürdürülebilmesi için yeni taktikler geliştirildi. Dayanışma ve destek eylemleri takvime bağlandı. Dünyanın çeşitli limanlarına Liverpool'dan yük getiren gemileri boykot veya yüklerin yavaşlatılarak boşaltılması, direnişin bugüne kadar sürdürülmesinde önemli bir rol oynadı. Yapılan toplantıda dünya çapında bir boykot çağrısı yapıldı. Bugüne kadar:

Avusturalya'da Liverpool'dan gelen gemiler boykot edildi-ki bu şimdilik bir taşımacılık hattının çökmesine neden olmuş bulunmaktadır.

New York'da 5 günlük bir grev örgütlendi.

Göteborg'da Liverpool'dan gelen gemiler genel olarak 12 saatlik gecikmeyle boşaltılmakta. Sadece uluslararası düzeydeki gecikmeler MDHC (Mersey Dock and Harbour Company) şirketine ilk altı ayda 1.5 milyon Pound zarar ettirmiş bulunuyor.

Montreal'de Liverpoollu işçiler vinçi işgal ederken, Kanadalı sınıf kardeşleri İngiliz gemilerini boşaltmayı boykot etti.

Yunanistan'da 24 saatlik destek grevi gerçekleştirildi. Belçika'da Zeebrücke limanında Liverpool'dan gelen gemiler gecikmeyle boşaltılıyor.

İspanya, Danimarka, Norveç, Almanya, Japonya, Rusya ve Güney Afrika'da dayanışma komiteleri kuruldu, yeni eylemler planlanıyor.

MDHC, yılın ilk yarısında üç milyon Poundluk bir zarara uğramasına ve kendisine ait borsa tahvilleri 32 puanlık bir düşüş yaşayarak şirketi zor duruma düşürmesine rağmen, anlaşılmaya hala yanaşmıyor.

Uluslararası destek tartışmasız bir role sahip olmakla birlikte, direnişi bugüne Liverpool işçilerinin kararlılıkları ve örgütlülükleri getirdi.

Hem yerel ve ulusal, hem de uluslararası düzeyde dayanışmayı örgütlemek için mekanizmalar kuran Liverpool işçileri, sürekli olarak tüm dünya limanlarına heyetler gönderiyorlar. Toplantılar düzenliyor, yazışmalarda bulunuyor ve her şeyden önemlisi, Liverpool'da periyodik miting ve gösterilerle direnişlerini canlı tutuyorlar.

Her cuma günü işçiler biraraya geliyorlar. Bugüne kadar her defasında oybirliği ile direnişe devam kararı aldılar. Geçmiş

kuşakların büyük bedeller ödemesi karşılığında kazanılan hakları heba etmeyi tarihi bir suç sayan direnişçi

Liverpool Direnişinin Kısa Tarihçesi

Bu grevin tarihçesi 1989 yılına kadar uzanmaktadır. Zira Thatcher hükümeti 1989'da ülke çapında 9 bin tersane işçisini sokağa atarken aynı zamanda 1947'den bu yana uygulanmayan yevmiye usulünü geri getirdi. Yevmiye sistemi kölelik koşulları anlamına geliyor. Öyle ki, ücretin yarısından fazlası işverene kalmaktadır. Her türlü sosyal hak budanmıştır. Bu sayede işveren işçileri sipariş duruma göre "esnek" olarak çalıştırabilmekte, bu sayede kendisi kârına kâr katarken işçiler daha fazla sömürülmektedir.

Liverpool işçileri o zaman da grevi en son bitiren ve ülke çapında yevmiye statüsüne geçmeyen tek liman olarak kalmayı başardılar ve bugüne dek bu uygulamaya karşı başarıyla direndiler. Ülkenin özelleştirilmemiş tek liman işletmesi durumundaki MDHC bu duruma bir son vermek için sürekli yeni senaryolarla Liverpool'daki kararlılığı kırmak, kazanılan mevzileri ve hakları geri almak için kolları sıvıyor, saldırılara girişiyor. Bunlardan sonuncusu, yeni kurdurulan ve çoğunluk hisseleri MDHC'ye ait Torside Ltd. taşeron firmasına fazla mesailerin bundan sonra ödenmeyeceği kararının alınmasıydı. Torside çalışanlarının grev kararı üzerine 80 Torside işçisi işten atıldı, ve gemiler mecburen MDHC iskelelerine yanaşmaya başladılar. Fakat burada da tüm işçiler grevci işçilerin kurduğu grev gözçüleri zincirini geçmeyi red ederek direnişi selamladılar. Bunun sonucu 500 işçi bir günde işten atıldı. Hemen akabinde oy birliğiyle grev kararı alındı. 28 Eylül'den bu yana başlatılan greve karşılık MDHC, Drake isimli taşeron şirketi görevlendirerek taşeron grev kırıcıları sayesinde gemileri güçlkle de olsa yüklemeyi başarıyor. İşte bu yüzden uluslararası destek özel bir anlam kazanıyor.

İşçilerin eşleri de aktif bir şekilde direnişi destekliyorlar. WOW (Women on the Waterfront) adı altında örgütlenen eşler, grev gözçülüğünü örgütlemekten ülke çapında ve uluslararası planda dayanışma komiteleri ile ilişkiler kumaya, aylık düzenlenen kitlesel mitinglere destek örgütlemeye kadar pek çok görev üstlenmiş durumdadır.

İşçilerin hepsi eylemlik sürecine ilişkin tüm gelişmeler hakkında haftalık toplantılarında bilgilendiriliyor. Aktif bir görev üstlenmeyen hiçbir işçi bulunmuyor. İşte bu örgütlülük sayesinde MDHC kapitalistinin her türlü yöntemi boşa çıkarılmaktadır.

Liverpool tersane işçileri daha bugünden önemli bir zafere imza atmış bulunuyorlar.

Onlar işçilerin örgütlü gücünü göstermekle kalmıyorlar, bunun nasıl uluslararası düzeye çıkartılabileceğine de ışık tutuyorlar.

Şili'de faşist rejime karşı sokak gösterileri

Şili'de Pinochet cuntasının 23. yıldönümü vesilesiyle başkent Santiago'da öğrenciler çeşitli devrimci grupların çağrısıyla bir dizi kitle gösterisi gerçekleştirildi. Gösterilerin ardından Şili devlet güçleriyle çetin sokak çatışmaları yaşandı. Şehir merkezinde bir dizi sokak barikatı kurulup saatlerce savunuldu. Devlet güçleri gösterilerde 23 yıllık faşist diktaya yakışır bir şiddetle müdahale ettiler. Çatışmalar sonucu düzinelerce gösterici yaralandı ve gözaltına alındı. Göstericiler faşist bir partinin bürosunu tahrip ettiler.

Gösteriler 23 yıllık faşist diktatörlüğü protesto etme ve bu amaçla yapılan kutlama törenini engellemeye yönelikti. Yapılan resmi törende, bir dizi burjuva parti yöneticisi ve yüksek rütbeli ordu mensubu, 1990'dan beri devlet başkanlığından perde arkası diktatörlüğe "geri çekilen" diktatör Pinochet'ye sadakat ve bağlılıklarını dile getirdiler. Pinochet halihazırda resmen Şili ordusunun başkomutasını elinde bulunduruyor.

Pinochet, 11 Eylül'de 1973'te, Allende'nin "devrimci şiddete başvurmaksızın sosyalizme barışçıl geçiş" hayallerine dayalı iktidar denemesine kanlı bir darbeye son vermişti. 23 yıllık faşist Pinochet iktidarı, sınıflar mücadelesi tarihine en karanlık ve kanlı sayfalardan birini ekledi. 1970'de Şili'de sosyalist Salvador Allende Başbakanlığa seçilmiş ve Halk Cephesi Hükümetini yönetime gelmişti. Allende hükümeti daha kurulduğu günden itibaren Şili burjuvazisinin ve emperyalist odakların hedefi haline geldi. Şili burjuvazisi ve gerici faşist odaklar, büyük bir uluslararası emperyalist desteği de arkalarına alarak, tüm ilerici kurum ve kuruluşları, özellikle de devrimcileri yoğun bir terörle kuşattılar. Hükümetin düşürülme stratejileri, ABD tekeli ITT'nin

özel gayretleriyle bizzat CIA tarafından oluşturuldu ve adım adım uygulamaya konuldu. CIA, aracı kullanmaksızın katliam eylemleri düzenledi, gerici örgütler kurdu, ülkeyi destabilize etmek için elinden gelen her şeyi yaptı. Hoşnutsuz gerici güçlere büyük maddi destekler sunuldu. Dünya Bankası tüm kredilerini cuntadan sonra kepçeyle yeniden vermek üzere durdurdu. ABD ve emperyalist müttefikleri, Şili'nin temel ihracat ürünü olan bakırın dünya piyasasındaki düşüşünü gerçekleştirecek admlar attılar. İlerici Allende hükümeti kaçınılmaz olarak derin bir iktisadi dar boğaza girdi. Böylece faşist askeri darbe için uygun koşullar yaratıldı. Darbeyle birlikte binlerce devrimci ve ilerici katledildi, kaybedildi, işkenceden geçirildi. Zindanlar dolup taşı. Spor stadyumları işkence merkezi haline getirildi. Binlerce kişi canlı canlı uçaktan okyanusa itilerek dünyanın en kabarık "kayıplar listesi" oluşturuldu. Büyük bedeller sonucu kazanılan haklar yok edildi, edinilen mevziler tahrip edildi. Toplumsal muhalefet geri püskürtülerek en temel insan hakları yok sayıldı. Demokratik örgütlenmeler ve düşüncü özgürlüğünün yerini, gündelik bir terör, faşist bir aygıt, sivil faşist çeteler ve bunun sonucu katı bir depolitizasyon aldı.

Pinochet'nin faşist iktidarı dünya burjuvazisinin yüreğine su serpti. Faşist iktidar özellikle emperyalist metropollerde büyük bir sevinçle karşılandı. Almanya'nın en büyük kimya tekellerinden Hochst'ün darbenin hemen ardından Santiago'daki merkezine yolladığı telgraf, buna çarpıcı bir örnektir: "Ordunun uzun zamandır özlenen müdahalesi nihayet gerçekleşti. Allende hükümeti ve destekçileri hak ettikleri sonu buldu."

Şili emekçileri askeri cuntaya karşı direndiler

Dayanışma Adresi
Merseyside Port Shop Stewards Committee
C/O TGWU, Transpor House
Islinton GB-Liverpool
Tel:0044/1512073388 Fax:0044/1512981044

Fransa'da sınıfa yeni saldırılar ve Kızıl Eylül geliyor yaygaraları

Fransa'da Aralık '95 işçi hareketine benzer bir *sosyal patlama* yaşanacak mı sorusu farklı biçimler altında uzun süredir Fransız ve dünya medyasında işlenmektedir. Kimileri şimdiden sosyal patlama tarihini tahmin etmeye çalışırken, kimileri de böyle bir hareketin ülke ekonomisine çıkaracağı faturanın aritmetiği ile uğraşmaktadırlar.

Fransa'da emekçi hareketinden duyulan korku yeni değil. Kapitalizmin mevcut bunalımının derinleşmesine paralel olarak, başta Batı Avrupa ülkelerinde olmak üzere sosyal patlama beklentileri üzerine spekülasyon yapmak adeta bir gelenektir. Bu yıl dikkatlerin esas olarak Fransa işçi sınıfı üzerinde yoğunlaşmasının nedeni açıktır. Bu beklenti gidasını kuşkusuz aralık '95 hareketinden, onun gücünden, yarattığı etkiden almaktadır.

Fransız emekçilerinin Aralık '95 eyleminin kitlesellik bakımından son yıllarda dünyada eşine az rastlanır bir hareket olduğu ve bundan ötürü uluslararası düzeyde hatırı sayılır bir yankı yarattığı, hafızalarda kalıcı izler bıraktığı biliniyor. Ancak, toplumu olumlu anlamda silkeleyen, bazı tabuları yıkan bu eylemin politik bir kimliğe kavuşamaması ve dolayısıyla militan boyutunun da oldukça zayıf kalması bir talihsizlik oldu.

Eylemin kazanımları üzerinden önümüzdeki döneme, özellikle de "Kızıl Eylül" öngörülerine ilişkin bazı değerlendirmeler yapılabilir.

Aralık '95 hareketi Fransız işçi sınıfının ideolojik/politik önderlikten yoksun olduğu ve onun eski partisi FKP'nin ağıktan sosyal demokrasiyle oynadığı, işçilerin eylemine oldukça kaba bir biçimde sırt çevirdiği bir ortamda patlak vermişti. Sözkonusu hareket sermayenin saldırılarına karşı sendikalara rağmen adeta kendiliğindenci bir seyir izleyerek gündeme gelmiş ve doruğuna ulaşmıştı. Geleneksel sendikal çerçeveyi, burjuva düzenin tahammül ettiği limiti aşma yeteneği göstermeden, sendika bürokrasisinin inisiyatifine boyun eğilerek sonuçlandırılmıştı. Ufuklu bir mücadele perspektifine sahip olmayan emekçiler karşısında sermaye düzeni taviz vermeye yanaşmamıştı. Eylemin nefesinin kesilmeye yüz tutmaya başlaması ile birlikte ise hükümet bazı güncel talepler konusunda hafiften geri adım atma ya da uygulamayı erteleme yolunu seçerek eylemin sonuçlanmasını hızlandırmıştı.

O dönem hükümetin ertelediği reformlar bugün yürürlükte. Geri adım attığı alanlarda ise tavizler yeni saldırılarla hızla kapatılmıştır. Dozu kat kat arttırılmış saldırı planları, kemer sıkma reçeteleri gününbirlik açıklanmaktadır. Toplu işten atmalar

yoğunlaştırılarak sürdürülmektedir. Sınıfta bıraktığı son derece değerli mücadele birikim ve deneyleri bir yana bırakılırsa Aralık '95 hareketi geriye kayda değer hiçbir kalıcı kazanım bırakmamıştır. Hükümetin ekonomik politikasında emekçilerin o dönemdeki talepleri doğrultusunda hiç bir değişiklik olmamış, tam tersine bir katılaşmaya gidilmiştir. Sermayenin saldırıları dinmemiş tam tersine hızlandırılmıştır.

Dolayısıyla Aralık '95 hareketinden emekçiler açısından geriye kalan esas kazanım sınıf hareketine verdiği moral ve ona kazandırdığı deneyimlerdir. Fransa emekçilerinin bu hareket şahsında ortaya kodukları enerji ve güç herşeyden önce bu ülkede sınıfın saflarında yeniden bir özgüven duygusunun yeşermesine yol açmıştır. Aralık '95 hareketi, gözlerini dünyaya Giscard d'Estaing'in kemer sıkma politikaları eşliğinde açmış, eğitimi sırasında Mitterand'ın ninnileri ile uyuşturulmuş ve Chirac'la birlikte iş ve işçi bulma kurumuna kaydolmaktan başka seçenек göremeyen bir genç kuşağı kış uykusundan uyandırmıştır. Bu kuşak o güne kadar ancak kitaplardan tanıdığı emekçi eylemleri ile nihayet haşır neşir olma fırsatını bulmuştur.

Fransa işçi sınıfı bu eylemin zayıf ve eksik kalan yönleri üzerine kayda değer, somuta indirgenmiş bir değerlendirme yapmış olmaktan uzaktır. Hareketi ileri taşımak ve zaaflarını onarmak yönünde adım atmamıştır. Devrimci örgütlülüğünü ve önderliğini yaratmadığı sürece de ileriye dönük bir değerlendirme yapma, sendikal çerçeveyi aşan bir mücadele platformu oluşturma koşullarına malesef sahip değildir.

Burjuva düzen emekçilerin bu yetersizliğinden yararlanarak saldırı cephesini genişletmeyi ihmal etmiyor. Bu saldırıların birincisi devlet politikası düzeyinde kendisini ifade etmektedir. Hükümet Maastricht anlaşması kriterlerine ayak uydurmak adı altında bir taraftan kamu harcamalarında büyük ölçekli kısıtlamalara giderken, öte yandan da dolaylı vergi oranlarında yüksek artışlara başvurmuştur.

İkincisi ise sermayenin işyerlerinde emekçilere karşı sürdürdüğü saldırılarda görülen artışta somutlaşmaktadır. Bu saldırıların kuşkusuz doruk noktasını işten atma oluşturmaktadır. Çalışma koşullarının ağırlaştırılması, kazanılmış hakların geri alınması, üretim sürecinin hızlandırılması, emekçileri sindirmek, hak talep etmelerinin önünü kesmek, hatta istifaya zorlamak için sistematik olarak uygulanan taciz politikası emekçilerin günlük yaşamının olağan bir boyutu haline getirilmiştir.

İş Kolları	Toplam işçi sayısı	Atılması öngörülen işçi sayısı
Banka Sektörü		
Credit Foncier	3500	2000
Credit Lyonnais	35000	4000
Banque de France İmprimerie	2400	760
(Merkez Bankası Matbaası)		
Otomobil		
Peugeot	50500	1760
Renault	59000	1640
Telekomünikasyon		
France Telecom	150000	1400
Posta İletmesi		
La Poste	300000	3000
Devlet Demir Yolları		
SNCF	178000	5000
Radio Televizyon Programı Üretimi		
SFP	1000	700
Silah Sanayi		
GIAT	11128	2569
Askeri Tersane		
Construction Navales	23500	3375
Tekstil		
Lainiere de Roubaix	587	300
Ayakkabı Üretimi		
Myrys	1086	300
Bally	1200	1000
Beyaz Eşya		
Moulinex	6000	2600
Ağır Sanayii/Makine		
Alcatel-Alsthom	197000	30000
Pechiney	17000	3000
Framatome	12500	600
Charbonnages des France	11000	1050
Uzay Araçları		
Aerospatiale	31000	3000
Turbomeca	3650	650
Kimya Sanayii		
Rhone-Poulenc	22800	500
Ulaşım		
Air France Europe	11000	950
Sernam	5800	2000
UPS	2400	800

Burjuva basın yeni bir "Kızıl Eylül" müjdelirken, ha patladı ha patlayacak yaygarası kopartırken toplu işten atmalar gün geçtikçe yoğunlaşmaktadır. Aşağıdaki tablo son haftalarda açıklanan bazı toptan işten atma planlarının sadece bir bölümünü kapsamaktadır. Bu büyük ölçekli ve bir bölümü kamu kuruluşlarından oluşan işyerleri dışında kalan sayısız küçük işletmelerde yaşanan emekçi kıyımının bilançosunu yapmak ise zordur. Büyük ihtimalle Çalışma Bakanlığının istatistiklerine dahi yansımamaktadır.

Bu saldırılar sürerken, "Kızıl Eylül ha patladı, ha patlayacak!" şiarını en fazla işleyen burjuvazinin en sadık kalemleridir. Sermaye düzeni medyanın sürdürdüğü bu kampanyaya kamuoyunu bilgilendirmek, toplumsal bir sorunu tarışmaktan çok farklı bir işlev yüklemektedir. Sorunu günübirlik işleyerek sınırlandırmakta, toplumda kollektif bir psikoz atmosferi yaratarak emekçilerin öfkelerini kırmayı amaçlanmaktadır.

Oysa Aralık '95 eylemi gökten zembille inmedi! On yılların biriktirdiği öfkenin patlamasıydı. Sermayenin saldırıları işçi sınıfının harekete geçmesinde tek belirleyici faktörü oluşturmuyor. Konu Fransa üzerinden işleniyor diye hep bu ülkeyi örnek almak, onu ideal bir örneğe indirgemek zorunda değiliz. Kapitalizmin egemenliği, bunalımı ve çıkmazlarıyla birlikte küreselleştiği günümüzde hangi ülkeye örnek alırsak alalım ortak özellikler taşıyan ortak sorunlarla karşılaşırız. AET ülkelerinde resmi rakamlara göre 18 milyon işsiz ve 50 milyonu aşkın fakir insan mevcuttur.

Bir sosyal patlamanın objektif faktörleri sayısız ülkede mevcut ama tek başına yeterli olmuyor. Kapitalizmin zinde olduğu ülkelerin başında Almanya gelmektedir. Bu ülkede de emekçilerin yaşam koşullarında gününbirlik bir kötüleşme yaşanmaktadır. Deutsche Telekom 70.000, Volkswagen 30.000, Daimler Benz 15.000, National Westminster 15.000 emekçiyi sokağa atmaya hazırlanmaktadır.

Fransa'da güçlü bir emekçi direnişine kesin gözle bakılırken hiç de aptal olmayan ve toplumun nabzını günübirlik yoklayan sermayenin saldırılarını, adeta ateşin üstüne körükle gidercesine hızlandırdığını görüyoruz. Burjuvazi ve onun akıl hocaları çok iyi biliyorlar ki düzeni sarsacak büyük ölçekli bir kitle hareketi yakın aralıklarla kolay kolay gündeme gelmez. Gelse bile önünü kesmek

günümüz koşullarında o kadar zor olmaz. Tehlike ufukta belirir belirmesiz Fransız burjuvazisi el altında hükümetini ayakta tutmaya, onun aracılığı ile azami saldırıyı örgütlemeye çalışmaktadır.

Ayrıca Fransız burjuvazisinin hazine gibi yedeğinde tuttuğu işçi sınıfının örgütsüzlüğü, öndersizliği faktörü var, birbirlerini hükümete pazarlamak için kıyasıya yarışan sendikalar var. Burjuvazinin emekçilere karşı sürdürdüğü saldırı kampanyasında en büyük güvencesi önce örgütsüzlük, ardısıra ise bu sendikalar. Düzen, emekçilerin üzerine kabus gibi çöken, onları zapturapt altında tutan sendikalara ve FKP'ye iltifat yağıyor. Sendikaların zayıflamasıyla, sosyal barışın tehlikeye girmesiyle eşanlımlı olduğunu ilan ediyor.

Müjdelenen eğer görkemli bir kitle gösterisi ise ve sendika bürokrasisinin saptayacağı çerçevede gerçekleşecekse bunun en iyisini geçen yıl yaşadık. Elde edilen sonuç ortadadır. Zira, bu tür bedelsiz gövde gösterilerini sermayenin sınıf içindeki beşinci kolu konumundaki sendika şefleri pek sevmektedirler. İşçi sınıfının sermayeye karşı mücadelesini ne şişin ne kebabın zarar gördüğü peryodik bir eylem takvimine indirgeyen sendika bürokrasisi sermaye ile sonuçta aynı endişe ve çıkarları paylaşmaktadır. Sendikal bürokrasi geçen yıl denetimi kaybederim korkusu ile epeyce soğuk ter döktü. Bu yıl biraz gür konuşmalarının, arasıra desteksiz atmalarının gerisinde yatan hesap bir yandan tabanı yatıştırmak, onun güvenini kazanmak, öte yandan ise sermayeye kendisini en makul fiyata pazarlamaktır.

Bir çok ülkede olduğu gibi Fransa'da da emekçiler tabandan yükselip gelecek bir eylem dalgasının genelleşeceğini umuyorlar, bekliyorlar. Aralık 95'in kazandırdığı cesaret, manevi kudret, özgüven bu beklentiye değer vermeyi gerektiriyor. Eğer pratik bu beklentiyi doğrularsa, işçiler sendika şeflerini aşarak harekete geçmeyi başarırlarsa, mücadele tıpkı geçen yıl gibi sendika bürokrasisine rağmen gelişecektir. Ama, eylemin onun denetiminden çıkma, onun köreltici egemenliğini kırma, militan bir içerik kazanma şansı ise tamamen tesadüflere bağlıdır. Çünkü işçilerin en politize olmuş kesimleri dahi halen FKP'in, ona yakın olan CGT sendikasının dümen suyundadırlar. Bu ruhsuzların teslimiyetçi komutanlarına ileri işçiler örgüt kararı, partiye bağlılık gibi içeriği çoktan boşaltılmış ilkeler gereği halen boyun eğiyorlar.

Basklı tutsaklar süresiz açlık grevinde

ETA tutsaklarının yakınlarının bir dayanışma yürüyüşü

Siyasi tutsaklara karşı baskı ve terör tüm kapitalist ülkelerde dozu toplumsal muhalefetin gücüne göre değişen temel bir politikadır. İspanya bu konuda geçmişten beri kötü sicile sahip bir ülkedir. İspanya tekeli burjuvazisi toplumsal muhalefete özellikle de devrimcilere ve ulusal bağımsızlık savaşı veren Bask savaşılarına karşı pervasızca devlet terörü uygulamaktadır. Devrimci hareketin ciddi bir yenilginin ardından bir türlü toparlanamadığı, toplumsal muhalefetin buna paralel olarak uzun bir gerileme yaşadığı ve Bask ulusal bağımsızlık mücadelesinin çıkmaza girdiği bu dönemde de, bu uygulamalar daha sinsi ve incelmış şekliyle sürdürülmektedir. Bu özellikle Basklı siyasi tutsaklara yöneltilen rehabilitasyon ve kimliksizleştirme saldırısı da ifadesini bulmaktadır.

İspanya ve Fransa cezaevlerinde birbirlerinden yalıtılmış 550 Basklı siyasi tutsak bu baskı politikalarına karşı direniş geçti. 20 tutsak 9 Eylül'de süresiz açlık grevine başladı. Kademeli olarak artacak olan bu sayı bugün 40'a yükselmiş durumdadır.

Tutsakların direnişinin ana talebi siyasi tutsaklık statülerinin tanınması ve buna bağlı hakların verilmesidir. Tecrit politikasının kaldırılarak 550 kadın ve erkek ETA tutsağın Bask bölgesinde aynı cezaevinde nakledilmesidir. Ayrıca hasta ve yaşlı tutsakların (İspanya yasaları gereği) tahliyesi, infaz yasasının siyasi tutsaklara da uygulanarak cezanın 4/3'nü yatanların tahliyesi, cezaevlerinde temel insan haklarının geçerli kılınması, haber alma, özgür savunma hakkı, eğitim hakkı ve tutsaklara ait bir özel yaşam hakkının tanınması başlıca talepler arasındadır.

Süresiz açlık grevi, bu yılın başında başlatılan ve çeşitli eylemlerle ivmelendirilen eylemlik sürecinin doruk noktasını oluşturmaktadır. Eylem sürecinin başlamasıyla Bask bölgesinde protesto eylemleri artmıştı. Bunun üzerine İspanyol hükümeti

toplumsal muhalefeti frenlemek ve kamuoyunu aldatmak için bugün geri aldığı bir takım göstermelik adımları atmıştı.

Bugün katil oldukları bizzat burjuva mahkemeleri tarafından kanıtlanmış kontr-gerilla örgütü GAL, gizli servis ve polis mensubu tutuklular, özel yasalarla teker teker salıverilmektedirler. Bunlar dışarıda bulunan ve suçları örtbas edilen elikanlı binlerce örgüt "arkadaşları"nın yanında yerlerini almaktadırlar. Halen içeride olanlar ise özel ve rahat mahkumiyet koşullarıyla kollanılmaktadırlar. Oysa ETA militanları ve sempatanlarına mevcut burjuva hukuk dahi uygulanmamaktadır. Tersine işkence ve tecrite tabi tutulmakta, sürekli gardiyan ve polis saldırıları ile yüzü yüze kalmakta, temel insan hakları sürekli ihlal edilmektedir. Uluslararası af örgütü daha geçen ayki raporunda ETA militanlarına yapılan işkenceyi belgelemektedir. İspanya devletinin yanı sıra Fransa'nın da keyfi ve baskıcı uygulamaları kamuoyuna sunulmaktadır.

ETA temsilcileri siyasi kişiliklerini terk etmeyeceklerini, baskılara karşı direniş bayrağını yükselteceklerini ilan ettiler. Siyasi tutsakların süresiz açlık grevi dışındaki dayanışma hareketini de canlandırmış bulunuyor. Çeşitli Bask kentlerinde mitingler düzenlendi. Ayrıca Avrupa'nın birçok metropolünde destek eylemleri başlatıldı. Berlin'de 100 tutsak yakını, engellemelere rağmen, açlık grevine yattı. Buna paralel olarak tutsak yakını hareketi Cenevre, Kopenhag, Lizbon, Paris ve Roma'da çeşitli eylemler başlatıldı.

Bugün siyasi tutsakların direnişine uluslararası düzeyde destek sunmak özel bir önem taşımaktadır. Sermaye iktidarlarının genel saldırısına tek tek mevzilerde başlatılan direnişlerin yükseltilmesi ve uluslararası birleşik devrimci cepheye birleştirilmesi yakıcı bir ihtiyaçtır.

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete

Zonguldak'ta

Açılış Konuşması'ndan:

Evet Zonguldak'tayız..

Ellerimizde sosyalizmin ve devrimin kızıl bayrağını taşıyoruz...

Bir büyük tarihsel davanın sözcüleri, taşıyıcıları... Devrime, sosyalizme ve işçi sınıfının devrimci enerjisine inançla dolu yürekler taşıyoruz bedenlerimizde...

Evet, devrimciyiz, sosyalistiz, işçi sınıfının eylemine inanıyor ve güveniyoruz. Ve Zonguldak'tayız...

Tüm dünyada gericiğin ilerici-devrimci güçlere karşı geçmişle kıyaslanamayacak ölçüde güç kazandığı, işçi sınıfı ve emek güçlerine ağır ekonomik ve siyasi saldırıların hız aldığı bir süreçten geçiyoruz. Emperyalist-kapitalist sistemin bu fiili saldırılarına boğucu bir ideolojik-politik kuşatma eşlik ediyor. Burjuva ideologlar "tarihin sonu" diye bağırıyorlar. Kapitalizmden başka alternatifin olmadığını söylüyorlar. Onlara 150 yıllık sarsıntılı devrim mücadelesinin geçici gerilemesi sonucu pusulasını yitirmiş yorgun ve yılgın küçük burjuva aydınlardan, eski sosyalist dönemlerden destek geliyor. Hep bir ağızdan sosyalizmin imkansızlığından dem vuruyorlar.

Oysa tam da bu yüzden, tam da bu gerici kuşatmanın, insanlığın tüm ahlaki değerlerini tüketen hegemonyasını kırmak, insanlığa nefes aldıracak bir devrimci dalga yaratmak ve nihayet insan soyunun tarihsel gelişiminin önündeki tüm engelleri temizlemek için devrim ve sosyalizm mücadelesine ihtiyaç var. Biz bu mücadelenin gönüllü neferleriyiz. Bu mücadeleyi işçi sınıfının mevzilendiği her yerde omuzlamak ve örgütlemek için, maden işçisinin omuzdaşı olmak, sermaye ve devlete karşı sınıf savaşını yükseltmek için Zonguldak'tayız.

Bizler marksist-leninist devrimcileriz. Proletarya devrimini ve iktidarını savunuyoruz. Düzene karşı devrimi, işçi sınıfının bağrında, onun öncü güçlerini örgütleyerek oluşacak bir partinin, ihtilalci sınıf partisinin mücadelesiyle yapmak, kapitalizmi yıkarak proletarya iktidarını kurmaktır hedefimiz... "Proletaryanın diğer halk sınıflarından farkı yoktur." diyen, devrimci-demokratlardan, "Sınıfın gündemi demokrasi mücadelesidir." diyen reformist ve uzlaşmacı "sınıf" partilerinden farklı olarak işçi sınıfının devrimci enerjisine inanıyor ve ona güveniyoruz. İşçi sınıfını yolundan sapırtmak, ya da onu oyalamak, hızını kesmek isteyen tüm güçlerle aramıza bir sınır çekiyoruz.

Tarihin akışı içinde şaşmaz bir pusulamız, sahip çıktığımız koca bir devrimci gelenek var. Marksist-Leninist ideoloji ve Büyük Ekim Devrimi'nin ışıklı yolu önümüzü aydınlatıyor. Tarihin akışını bir kez de yaşadığımız topraklardan değiştirmek ve yeni Ekimler yaratma kavgamızı büyütme için yürüyoruz.

Her geçen gün proletaryanın partisini yaratma mücadelesini büyütüyor, partiye yürüyoruz.

Zonguldak'tayız...

Uluslararası proletaryaya sözümüz var, partiyi örgütleyeceğiz, devrimi yapacağız! Haramilerin saltanatını yıkacak, sosyalizmi kuracağız!

Zonguldak Proletaryası Devrim ve Sosyalizmin Kızıl Bayrağı Altına! İşçi Sınıfı Savaşacak! Sosyalizm Kazanacak!

SY. Kızıl Bayrak Zonguldak bürosu 7 Eylül 1996'da yapılan bir açılış etkinliği ile faaliyetine başladığını dostu düşmana ilan etti.

Açılış öncesi hazırlanan 2000 SY. Kızıl Bayrak tanıtım özel sayısı, 200 küçük boy afiş, 65 açılış davetiyesi ve çok sayıda gazete ocak ağızlarında, mahallelerde, sendika ve demokratik kitle örgütlerinde dağıtıldı, satıldı ve asıldı. Bir kaç sınırlı güne yayılan bu faaliyet açık çalışma cephesinden Zonguldak işçi sınıfına ilk seslenişimizdi. İşçi, emekçi ve devrimcilere sıcak bir "Merhaba!" oldu çalışmamız.

Faaliyet yapılan alanların yeterince tanınmaması çalışmayı zayıflatıcı bir rol oynamasına rağmen, özellikle ocak ağızlarında belirli bir ilgiyle karşılaştık. Zonguldak işçisinin devrimci fikirlerle olan ilgisini ve açlığını açıkça gördük. Ocak ağızlarında dağıttığımız bildiriler, gazeteler kapışıldı. Bazı atelye ve ocaklarda işçiler bildirilerimizi alarak üretim alanına taşıdılar. Sınıf kardeşlerine iletiler. Özellikle Kürt emekçilerinin yoğun olduğu mahallelerde aynı sıcak ilgi ve sahiplenme ile karşılaştık.

Bu faaliyet gösterdi ki; Önümüzdeki süreçte, maden işçilerinin temel sorunlarına yönelik ve Türkiye işçi sınıfının genel gündemiyle

bütünleşen sürekli ve ısrarlı bir siyasal faaliyet ile sınıfın öncü unsurlarına ulaşabilir, devrim ve sosyalizm kavgasına kazanabiliriz.

Açılış:

"Sermayeye karşı iktidar mücadelesinde, iş cinayetlerinde, grevlerde, direnişlerde, ölümü kucaklayan işçi sınıfı neferleri, kapitalist-emperyalist gericiğe karşı her türlü devrimci mücadelede şehit düşen devrimciler, ve yakın dönemde ölümsüzleşen ölüm orucu ve SAG şehitleri için..." yapılan saygı duruşu ve Enternasyonal'in söylenmesiyle başlayan açılış etkinliğimiz, bir yoldaşın komünist açık alan çalışması ve onun yeni bir atılımı olan Zonguldak SY. Kızıl Bayrak bürosunun açılışı ile ilgili yaptığı konuşma ve mesajların okunmasıyla sürdü. Şiirlerin ardından aralarında yoldaşlarımızın da olduğu bir grup devrimci gençten oluşan *Grup Türkülerle Diriliş*'in verdiği müzik dinletisi ve halaylarla açılışımız sona erdi. Ancak misafirlerimizin bir kısmı etkinlik sonrası da büromuzda kaldılar. 10-15 kadar devrimci ve duyarlı insan ile sohbet etmeyi sürdürdük. Siyasi çizgimizi anlatma, tartışma ve devrimci dostluğumuzu pekiştirme fırsatı bulduk.

SY Kızıl Bayrak / Zonguldak

Grup Türkülerle Diriliş adına genç bir yoldaşın yaptığı konuşma:

Burası Türkiye...

Dört yanları demir kapılarla, kalın duvarlarla çevrili olduğu halde düzenin baskı ve dayatmalarına boyun eğmeyen, özgürlük eylemleriyle, açlık grevi ve ölüm oruçlarıyla zulme direnen ve diz çöktüren özgür tutsaklar var bu ülkede.

Burası Türkiye...

Kaybedilen, zindanlara atılan, yargısız infazlarla katledilen evlatları için alanlara çıkan, coplanan, yerlerde sürüklenen, üzerlerine köpek saldırtılan, fakat yılmadan "Biz doğurttuk size öldürmeyiz!" şiarlarını haykıran kayıp anaları var bu ülkede... Tutsak yakınları var.

Burası Türkiye...

Lyon'dan, Paris'ten Moskova'dan aldıkları barikat ruhunu varoşlarda güzelleyen emekçi kent yoksulları var bu ülkede.

Burası Türkiye...

Yetmiş yıldır dili, kültürü, geleneği yok sayılan, sömürgeci kirli bir savaşla hayatları cehennemde çevrilen, dağlarda serhildanlarda isyan ve özgürlük bayraklarını dalgalandıran yiğit, mücadeleciler bir halk, kardeş Kürt halkı var yanımızda.

Burası Türkiye...

Mevzi direnişlerden, fabrika işgallerinden, 15-16 Haziran'dan, Sertek'ten, Çukobirlik'ten, sıyrılıp gelen işçiler var bu ülkede... Komünistler var.

Biz *Türkülerle Diriliş* müzik grubu olarak; böylesi bir ülkede devrimci sınıf mücadelesi veren *Kızıl Bayrak*'çı komünistlerin bu yeni adımlarını coşkuyla selamlıyor, tüm dostları ve emekçileri şafakları tutuşturmaya çağırıyoruz!

Kızıl Bayrak kavga alanlarında, Zonguldak işçisiyle omuzomuza duracaktır!

(...) Sosyalizmin ve devrimin Kızıl Bayrak'ını Zonguldak'a taşımanın devrimci onuru içerisindeyiz. Artık önümüzde büyük Zonguldak yürüyüşünün mimarı Zonguldak işçi sınıfıyla devrimci bir zeminde buluşmak görevi durmaktadır. Yayınımız aracılığıyla komünist hareketin ideolojisini ve politikalarını Zonguldak işçisine, emekçisine ve halkına ulaştıracağız. Ancak faaliyet gösterdiğimiz tüm diğer şehirlerde olduğu gibi, Zonguldak'ta da devrimci bir yayın faaliyetleriyle yetinmeyeceğiz. Zonguldak işçisiyle bizzat mücadelenin içinde kaynaşacağız. Kızıl Bayrak kavga alanlarının en önlerinde, Zonguldak işçisiyle, emekçisiyle omuzomuza duracaktır.

Komünistler, açık alan faaliyetini hiç bir zaman burjuva hukukunun icazeti altında

yürütmedi. Aksine her zaman çalışmalarını burjuva yasallığının istismarı üzerinde yükselttiler. Zonguldak'ta da militan çalışma tarzımızla var olacağız. Devletin devrimci ve komünist basına karşı yönelttiği terörün Zonguldak'ta da eksik olmayacağını bilincindeyiz. Her türlü baskı ve şiddeti her daim başımız dik göğüsledik, göğüsleyeceğiz.

Gücümüzü ve iddiamızı komünist hareketin ideolojisinden ve örgütlülüğünden alıyoruz.

Komünist açık alan faaliyetini, "Biz bir toplumsal devrim hareketiyiz, bir ihtilal örgütüydük. Toplumsal devrimin, ihtilalin yönlendirici ve sürükleyici gücü olarak leninist bir partinin yaratılması yakıcı çabası içindeyiz. Bizim acil sorunumuz parti, temel sorunumuz devrim ve iktidardır." diyen komünist hareketin çizgisi doğrultusunda

yürütmekteyiz.

(...) Tüm çabamızın odağında partili devrim yürüyüşünü başlatmak vardır. Bu yürüyüşün önder gücü olan devrimci proletarya, Zonguldak'ta da partinin ve devrimin kızıl bayrağı altında toplanacaktır.

Zonguldak/Kızıl Bayrak faaliyetini bu inanç ve devrimci sorumluluk bilinciyle başlatıyoruz! Sınıf bilinçli tüm işçileri, emekçileri ve sosyalizme inanan, devrim ve iktidar uğrunda mücadele eden herkesi *Kızıl Bayrak* faaliyetine destek olmaya çağırıyoruz!

Kahrolsun Kapitalizm! Yaşasın Devrim! Yaşasın Sosyalizm! Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi! Zonguldak işçi sınıfı devrimin ve sosyalizmin kızıl bayrağı altına!

Kızıl Bayrak Merkez Bürosu

Boyun Eğdiremezsiniz!

"Baskılara Boyun Eğenler Yenilgiyi Kabullenenlerdir!"

10.08.96 Cumartesi günü büroda oturuyoruz. Dört kişiyiz. Polisler büroyu basıyorlar. Kimliklerimizi istiyorlar. Polislerden biri ismimi soruyor. Adımın kimlikte yazılı olduğunu söylüyorum. "Sana dayak atmamızı mı istiyorsun" diyorlar. "Atarsanız atın, dayağınızdan korkmuyorum" diye yanıtlıyorum. Duvara dayanmamı istiyorlar. "Bacaklarını aç" diyorlar. Açmıyorum. Gelip bacaklarıma vurarak açıyorlar. Arkalarını dönmeleriyle birlikte eski duruşuma geçiyorum. Rahat ve umursamaz bir tutum takınıyorum. İçeriye babam giriyor. Soruyorlar: "Oğlun mu?" Evet diyor. Kimlikleri karşılaştırıyor, tutanak yazıyorlar. Bürodaki kitap ve gazetelerden iki üç tanesini alıyorlar. Bir üst kattaki Roj gazetesine çıkıyorlar.

Beş dakika sonra polislerden ikisi gelip beni yukarıya götürüyor. Önce kapının arkasına dayıyorlar. Sonra güneş vursun diye pencerenin önüne götürüyorlar. "Orası daha serindir"

diyor faşistlerden birisi. Roj'daki gazeteleri topluyorlar, taşımamı istiyorlar. Taşımayacağımı söylüyorum. Tartaklamalar başlıyor. "Siz topladınız siz taşıyın" diye dirotiyorum. Taşıtamayacaklarını anlıyorlar, aşağıya indiriyorlar. Büronun olduğu işhanından çıkıyoruz. Cemal Gürsel caddesi İnönü caddesinin keştiği köşede "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Sosyalizm!" diye slogan atıyorum.

Çevrede halk toplanıyor. Birisi kafama vuruyor. Diğerleri dirsek ve yumruklarla saldırıyor. Emniyette saçımın tutup kafamı yere eğerek küfürler ve tekmeler eşliğinde beşinci kata çıkarılıyor. Gözlerimi bağlıyorlar. Her an her yerden tekmeler, yumruklar geliyor. Belime dizleriyle vuruyorlar.

Dayak durdu, papazlar başıma üşüştü. Onlar benimle konuşmaya çalışırken ben hiç bir soruya cevap vermeyeceğimi ve hiçbirşey söylemeyeceğimi söyledim. Tokatlamalar başladı. Kaba dayağa

devam... Dayak konuşturamayacaklarını anlayınca kadar sürüyor.

Sıra resmi işleme gelmişti. Resim çekmek için birbuçuk saat uğraştılar. Yine de istedikleri gibi çekemediler. Tutanağı getirdiler imzalamayacağımı söyledim. Yeniden dayağa başladılar. Kuş kadar beyinleriyle ülkücülük ve devlet propagandası yapmaya başladılar. Beni aşağıya kadar beş polis eşliğinde indirdiler. Bana istediğim zaman iş bulabileceğimi söyleyip tokalaşmak istediler. Tokalaşmayacağımı söyleyip çıktım. İzleyeceklerini bildiğim için ara sokaklardan yürüdüm. Takibi atlattıktan sonra dolmuşa bindim. İçimde kuşku olduğu için mahalleye geldiğimde ara sokaklarda ve tarlalarda bir saat daha dolaştım.

Baskılara boyun eğenler yenilgiyi kabullenenlerdir.

Adana'dan genç bir Kızıl Bayrak çalışanı

Kızıl Bayrak Gazetesine!

Değerli Arkadaşlar, 21 Ağustos 1996 tarihli gazetenizde yayınlanan "Zindan direnişleri ve grupçu dargörüslülük" ve "Devrimci güç ve eylem birliğinin sorunları-2" başlıklı yazıları okuduk. Amacımız yazılarla ilgili polemige girmek değil. Bir hatanın düzeltilmesini istiyoruz.

Çezaevi Koordinasyonu'nda yer alan; Direniş Hareketi, MLKP, TKP/ML, TDP, TKP(ML), DHKP-C, TKEP/L dava tutsakları, 3-5 Ağustos 1996 tarihleri arasında tartışarak bazı kararlar almışlardır. Bunlardan biri de Çezaevi Koordinasyonu'nun alacağı kararların dışarıya için de bağlayıcı olacağı yolundadır. Sizin gazetenizde de yazıldığı gibi TKP/ML ve MLKP bunu kabul etmemişlerdir. Direniş Hareketi davası tutsakları ise buna onay vermişlerdir. Ama bu hata daha sonra düzeltilmiş, içeride alınan kararların dışarıya bağlamayacağı açıklanmıştır. 15 Ağustos'ta yapılan DETUDAP toplantısında da bu düzeltme açıklanmıştır.

Koordinasyon'da bulunan bazı örgütlerin TİKB ve EKİM'i yapılacak ortak eylemlerin dışında tutma anlamına gelen tavırlarını, hangi gerekçeye dayandırılırsa dayandırılınsın doğru bulmuyoruz. Bu konudaki tavrımız da gene yapılan ortak toplantılarda dile getirilmiştir. Gazetenizdeki yazılarda Direniş Hareketi'nin bu durumunun dikkate alınmadığını, ya da gözden kaçtığını gördük.

Bu durumun gazetenizde düzeltilmesini istiyoruz.

Çalışmalarınızda başarılar dileriz.

DİRENİŞ HAREKETİ

"Devrim lehine esen rüzgarı fırtınaya dönüştürelim!"

Dostlar, yoldaşlar...

Sermaye düzeni her geçen gün işçi sınıfına ve emekçi halklara yönelik sömürü, soygun ve örgütsüzleştirme saldırılarını yoğunlaştırıyor. Bunun bir gereği olarak ideolojik kuşatmasını artırıyor. İşçi sınıfı ve emekçilerin en sıradan sosyal ve ekonomik hak taleplerine ve bu talepler sonucu gelişen direnişlere asker, polis ve panzerlerle saldırıyor. Yılların mücadelesiyle kazanılmış haklar gasp ediliyor. Sendikal örgütlülüklere dahi tahammül edemiyor. Kürdistan'da on yıllardır yürütülen sömürgeci kirli savaşın yanında Nazi faşizmi mahsun kalıyor. Sadece Kürdistan'ı insansızlaştırmak ve Kürt halkını katletmekle de kalmıyor. Kürdistan haritadan silinmek isteniyor.

Zindanlar bugün zulmün ve vahşetin diğer bir odağı durumunda. Zindanlardaki komünist ve devrimci tutsaklar önce tabutluklara ve tek tek hücrelere konularak kolektif yaşamları, örgütlü yapıları, ortak direnme ve savaşıma güçleri tasfiye edilmek isteniyor. Peşinden adım adım kimliksizleştirme, kişisizleştirme ve katliam politikasına zemin hazırlanmak isteniyor. Demokratik kitle örgütleri, devrimci ve sosyalist basın üzerindeki devlet terörü gittikçe azgınlıyor. En pespaye, yasal, icazetçi reformist partilere dahi tahammül edemiyor düzen. Oysa normal dönemlerde reformizmin düzenin koltuk değneği ve kan damarları olduğunu biliyoruz.

Düzenin bu saldırganlığı ve tahammülsüzlüğünün esas nedeni giderek derinleşen iktisadi ve siyasi krizidir. Devrimci mücadelenin de yükselmeye başladığı bu dönemde düzen reformist örgüt ve faaliyete dahi tahammülsüzlük gösteriyor. Tüm bunlar devrimden, devrimci bir kitle hareketinin yaratacağı basınçtan duyulan korkunun ifadesidir.

Yoldaşlar!

Düzenin bu korkusunu derinleştirilim! Devrim lehine esen rüzgarı fırtınaya dönüştürelim!

Bilmeliyiz ki, sosyalist devrim gibi zorlu ve tarihsel bir görevi vasat devrimcilik, sınıf dışı çalışma ve konumlamaya karşılamak mümkün değil. Sermaye düzenin çok yönlü faşist saldırılarını sınıf örgütlülüğüyle püskürtmek, bulunduğumuz her alanı sınıf örgütlülüğünün zeminine, sınıf savaşımının en sıcak cephesine dönüştürmek, ancak sınıf devrimciliği kimliği ve bilinciyle mümkündür.

Dönem sınıf bilinci ve sorumluluğuyla görevlere sarılmayı dayatmaktadır. Dönem en ağır bedelleri ödemeyi ve düşmana ödettirme bilinci, özveri ve kararlılığıyla donanmanın dönemidir.

Dostlar, yoldaşlar!

Devrimin kan ve bedel üzerinde yükseldiği tarihsel gerçeği sınıf savaşımının değişmez yasasıdır. Bu değişmez yasa dün olduğu gibi bugün de biz komünistlerin sınıf savaşımındaki görev ve

sorumluluklarının altını çizmektedir.

Yoldaşlar!

Düzenin tutsaklara yönelik saldırıları zindan sınırlarını aşan, işçi sınıfı ve emekçilere yönelik sınıfsal saldırının bir parçası olduğu hepimizin bildiği bir gerçektir. Bunun için biz tutsakların direnişi de zindanları aşan sınıfsal bir nitelikte olmak zorundadır. Biz komünistler için sınıf savaşımındaki bu irade ve mevzi savaşımının tek kuralı vardı. Ya yoldaşlarımıza, hareketimize ve ideallerimize ihanet edecektik; bu, yaşarken ölmek olacaktı! Ya da bu irade ve mevzi savaşımını kazanmak ve bulunduğumuz alanı sınıf mücadelesinin bir mevzisine dönüştürmenin bedeli olan ölümü kucaklamaya hazır olacaktık. Bizler ikinci yolu seçerek siz yoldaşlarımızın ve dostlarımızın desteği ve mücadelesiyle birleşip ölümü ve sınıf düşmanlarımızı rezilleştirerek diz çöktürdük. Sadece düşmana diz çöktürerek yeni mevziler kazanmakla da kalmadık. Aynı zamanda devrimci dayanışma ve siper yoldaşlığının en güzel manifestosunu da pratikte yazdık.

Şimdi sınıf devrimcilerinin görevi her alanda kazanılan mevzi ve irade savaşını daha da geliştirmek ve sınıf savaşımını her cepheden yükseltmektir.

**Kahrolsun Kapitalizm!
Yaşasın Sosyalizm!
Yaşasın İşçi Sınıfının
İllegal İhtilalci Partisi!**

Ankara M. Kapalı Cezaevi'ndeki Ekimci tutsaklar adına: Habib Gül

İller İdaresi Yasası Yürürlükte...

Saldırı,

Emek

Cephesinedir!

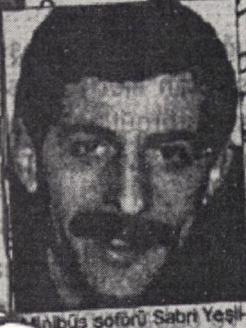
Dur'mayınca öldüler

Yasa henüz
ürürlüğe girmede
ama polis ihtar
karşın durmayan
2 kişiyi öldürdü

Zeytinburnu'nda

Polis
kursunu
2 can aldı

Dur ihtarına uymadığı için
dörtülen tekstilci Emin Abi
Yeşil...
34 M 1266 pl...
Sabri Yeşilbaş ile
Savik Kurvet Şub...
yirmi yaşında
den gece yarısı
rek tartıştı
polis mem...

Polisle tartışan şoför ile
nayan tekstilci öldü...
şoförünü vuran 26 yaşında
ermeci. Tartışmaya başladık
e havaya ateş açtım. Saldırı
ronunda kaldım" dedi.
htarına uymadığı gerekçe
stili hastanede öldü. 2.
esi. "Polis önüne gelen
ihtarını duymamış ola
●13.sayfada

MÜCADELELEYE! DİRENİŞE!

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete